DUYGU ASENA

KAHRAMANLAR HEP ERKEK!

Milliyet
YAYINLARI

8. baskı

KAHRAMANLAR HEP ERKEK

Duygu Asena

MİLLİYET YAYINLARI: 152

●

© Milliyet Yayın A.Ş. 1992
Kefeliköy Cad. No: 35, 80890 Büyükdere/İSTANBUL
Tel: 262 92 45 (5 Hat), Fax.: 262 46 90

●

Kapak: Asuman Ercan

●

Birinci Basım: 1992
İkinci Basım: Kasım 1992
Üçüncü Basım: Kasım 1992
Dördüncü Basım: Kasım 1992
Beşinci Basım: Aralık 1992
Altıncı Basım: Aralık 1992
Yedinci Basım: Ocak 1993
Sekizinci Basım: Şubat 1993
ISBN 975-506-108-8

Bu kitap Milliyet Yayın A.Ş.
tesislerinde dizilip
basılmıştır.

DUYGU ASENA

KAHRAMANLAR HEP ERKEK

Milliyet
YAYINLARI

ÖNSÖZ
ya da
ÇOK HOŞ BİR ÖYKÜ

Züleyha Güvener, Süleyman Tel ve Candan Aslanbay, Açıkhava Tiyatrosu'nun önünde, sağında, solunda, kaldırımlarda, ağaçların altında dolaşıp duruyorlar, belli ki hararetle birşey arıyorlardı.

Duygu, iş yerindeki odasında, gece boyunca ağladığından ve de çok uzun zamandır ağlamayı unuttuğu için, iyice yorgun düşmüş, öyle oturuyordu. Bir Ağustos sıcağıydı ve onlara "gitmeyin, bulamazsınız" demişti.

Duygu, kahramanı aynı olan, "Kadının Adı Yok ve Aslında Aşk da Yok" kitaplarından sonra bambaşka bir tür, öykü yazmaya karar vermişti. Dergiler, televizyon programları, sinema filmleri, konferanslar, paneller, Almanya ve Hollanda'da basılan kitaplarının tanıtımı için bu ülkelere yaptığı geziler arasında, tam iki yıldır öykülerini bitirmeye

çalışmış, sonunda bitirmişti. Çok değerli bir hazine gibi, -ki emek ona göre büyük bir hazineydi- bitmiş öykülerinden oluşan dosyayı yanında taşıyordu.

Ama bir gece, Duygu Açıkhava tiyatrosundayken, hain bir el otomobilinin camını kırarak, öykülerin bulunduğu çantayı çalmıştı.

İki yılın emeği, en değerli varlığı, öyküleri artık yoktu. Duygu ilk şoku atlattıktan sonra artık "aptallık' için ağlıyordu. Çünkü öykülerin bir bölümünün ikinci kopyası yoktu.

Duygu şiş gözlerle işe geldiğinde, yıllardır birlikte olduğu çalışma arkadaşları hemen birşeyler olduğunu sezdiler. Oya, Filiz, Nurcan, Nil, Züleyha Güvener, Züleyha Özkan, Serpil, Fügen, Asuman, Süleyman, Nilüfer, Şadan, Hızır, Feyyaz, Hale, Hüseyin derhal karar verdiler, Candan, Süleyman ve Züleyha'dan oluşan ekibi seçtiler. Seçilen üç kişi Ağustos sıcağında, belki öyküleri buluruz diye olay yerine gittiler.

Züleyha, Candan ve Süleyman, tiyatronun çevresinde dolaşıyorlardı. Birden Süleyman'ın sesi duyuldu. "Çocuklar, aşağıda, ağaçların arasında kağıtlar var." Duvardan atladı, atlarken ayağını burktu. O mavi dosyayı ve tüm öyküleri, bir sayfası bile eksilmemiş, rüzgardan uçmamış, kirlenmemiş durumda buldular.

Duygu odasında, umutsuz, üzüntü içinde oturuyordu. Birden neşe içinde, ellerinde çanta ile odasına giren ekibi gördü. Duygu yukarıda adı geçen tüm arkadaşlarına, öykülerini çöpe değil de, ağaçların altına atan hırsıza ve kitabın hazırlanışında emeği geçen herkese yüreğinin en derinlerinden kopan kocaman bir teşekkür ediyor.

"Duygu şimdilerde çok değişti. En azından yazılarını kopyalamak konusunda çok akıllandı."

İÇİNDEKİLER

Nil ya da aşk.....11
Nur ya da yalan.....20
Marianne ya da Kasap Yusuf.....30
Genç kız ya da intihar.....43
Candan ya da elmalı kek.....53
Frau Eva ya da karşı komşu.....70
Çiço ya da ilk ders.....81
Fügen ya da Climene'nin Ağıtı.....106
Fügen ya da arayış.....119
İdil ya da bebek.....129
İsveçli kadın ya da bir el bir kadeh.....136
Oya ya da akrep.....144
Filiz ya da saten sabahlık.....150
Onüçbuçukuncu öykü ya da masal.....160

NİL
ya da
AŞK

"Otuzundan sonra gelinlik giymek çok saçma" diye düşündü. Bir iğne battı, irkildi. Bu kadar kararsız olmak ne kötü dedi kendi kendine... Üzerimde gelinliğim, provadayım, hâlâ gelinlik giyip giymemem gerektiğini düşünüyorum. Yine iğne battı, bağırdı bu kez.

"Uğurdur, uğurdur, bağırma" dedi terzi.

"Bu eteğin üzerine bir de tül eklemeyelim, dar etek, straples bir üst yeterli bence, sonra da giyebilirim, bir de üzerine tül koymak iyice abartılı olacak."

"Yavrucuğum, niçin daha önce verdiğimiz kararlarından vazgeçiyorsun, bu gelinlik, gelinlik dediğin biraz zengin olmalı. Üstelik ilk kez evleniyorsun."

"İlk kez evleniyorum ama sen beni hâlâ çocuk gibi görüyorsun

Zehra teyze. 34 yaşında olduğumu unutuyorsun."

"Tamam, saçmalama, çok gençsin, çok güzelsin, fıstık gibisin, şu tülü koyalım, düğünden sonra çıkartırsın. Madem bir şey yapıyorsun, kurallarına uygun olarak yap."

Kurallarına uygun yapmak... Kurallar. Kurallara uymamak, ya da kendi kurallarını yaratıp, onlarla yaşamak özgürce. Demek ki yapamadım, demek ki hep "gibi" yaptım. Kurallara uymadan, özgürce yaşadım sandım. Ne tür bir yaşam sürdürdüm ben? Başkalarının düşüncelerine uyarak, bir tutsak gibi mi? Yoo, özgürce yaşadım, aklıma eseni yaptım, en azından ailem evde kaldın diye baskı yaparken, 34 yaşıma kadar evlenmemeyi başardım. "Ayy... Bu iğnelerin uğurunu kaçırdın artık Zehra teyze." Evlenmemeyi özgürlük uğruna mı başardım? Her flört ettiğimle acaba bununla evlensem nasıl olurdu diye düşünmedim mi? Macera için elbette, evlilik olsun diye değil. Evet flört ettiklerim içinde evlenmek isteyenler çoktu, evlenmedim, ama hepsinin bir kusuru yok muydu? Hatta iyi dansedemiyor ve otomobil kullanamıyor diye hoşlanmaktan vazgeçtiğim olmadı mı?... Peki o... O iki yıl boyunca içini titreten, kendini özleten, sana hep tepeden bakan, gel deyince geldiğin, git deyince gittiğin o... O seninle evlenmek isteseydi, hayır mı diyecektin? Tamam, tamam... Yine de o isteyenlere karşı direndim ya. Ne kadar hoşları vardı içlerinde. Bu son hoş'a neden direnemedim peki? Ama beni çok seviyor, ben de... Ben de ondan çok hoşlanıyorum. Çok hoşlanıyorum, hoşlanılmayı hak etmiş biri o. Çok yakışıklı, ne kadar hayran oldu arkadaşlarım tanıştıklarında. Hele o kulüpte yaptığımız rock'n roll gösterisi. Toplum içindeki rahat davranışları, cana yakınlığı, şıklığı, lüks yerlerden zevk alması, yaşamayı bilmesi. Ona da mı hayır deseydim? Önce annem sonra arkadaşlarım vururdu herhalde beni. Bu yaştan sonra karşıma daha fazla heyecan duyacağım, aşık olacağım, deliler gibi özleyeceğim biri çıkmaz artık. Bu yaşa kadar bir tane çıktığına göre. Hem zaten o büyük tutkuları, arzuları, şehveti, özlemi kim yaşıyor ki? Hep düşlerimizde olan birşey bu... Onu bekleyecek olsak ömür boyu tek yaşamamız gerekirdi herhalde.

"Peki Zehra teyze, tülü de koy" dedi. "O kadar şık bir yerde yapıyoruz ki düğünü, davetliler benden daha cazip olmasın bari... O tülü takalım ve uzun tüllü duvağı seçelim."

★ ★ ★

Denize bakan o büyük dairede geçen gemilere bakarak viskisini içerken kadın, adam eğilip yanağını öptü ve sordu, "Hâlâ benim için karar veremedik, beyaz mı siyah mı giyeceğim?" "Kaç kez söyledim beyaz giy diye, beni dinlemiyorsun ki sen." "Ama siyah sanki daha şık olacakmış gibi geliyor bana, gidip giyeyim ikisini de bak bakalım, bu gece karar verelim." "Hayır hayır, düğünden önce giysileri görmememiz gerek, uğursuzluk getirir bu, giyme, kendin karar ver işte." "Bazen beni o denli şaşırtıyorsun ki, böyle inançların mı var senin?" "Varmış demek ki, senin yok mu sanki, karşı dairenin manzarası daha güzel olduğu halde, numarası 13 diye vazgeçip burayı satın almadın mı?"

Adam kadını kucakladı, yerinden kaldırdı, uzun uzun öptü, memesini, karnını, bacaklarını okşadı arzuyla. Kadın onu yavaşça itti. "Diyorum ki, düğün gününe kadar birlikte olmayalım, sanki ilk kez gerdeğe giriyormuşuz gibi özlemle yaşayalım o geceyi. Hatta biz de yabancılar gibi son bekarlık gecesi yapalım arkadaşlarımızla. Sen erkek, ben kız arkadaşlarımla çılgınca eğlenceli bir gece yaşayalım." "Biraz sinirli gibisin bu gece canım. Gören de seni sahiden ilk kez gerdeğe girecek yeni gelin sanır. Peki sen özgür bekarlık gecende ne yapmak isterdin?" "Son özgür gecem mi olacak bu sence? Özgürlüğüm bitiyor mu artık, bunu mu demek istiyorsun?" "Bırak saçmalamayı, sorumu yanıtla bakayım, ne yapmak isterdin son gecende?" "Çılgınca sevişmek isterdim sabaha kadar, mademki son özgürlük gecem..." İrkildi adam, yumruk yemişçesine sarsıldı... Gülmeye çalıştı sonra, güldü de... "Benimle sevişmek isterdin herhalde değil mi, benimle sevişmek isterdin çılgınca?" Kadın pişman olmuştu verdiği yanıttan, bilemedi ne diyeceğini, dilinin ucuna geldi ve onunla... bir kez daha ve son kez di-

yemedi. Aklına heyecan veren başka biri gelmediği için kendi kendine küserek yanıtladı adamı, "Hem garip sorular soruyorsun, hem de yanıtlayınca kızıyorsun. Sorma o zaman, gerçekten özgürlüğüm gidiyor galiba... Konuşmalar bile bu denli sınırlayıcı oluyorsa... Neyse ben gidiyorum şimdi, düğün akşamı buluşmak üzere, ne denli heyecanlı olacak göreceksin. Heyecanı insan kendi yaratmalı, öyle değil mi?" Gitti kadın.

★ ★ ★

O gece hep onu düşündü. Heyecanlı bir şeyi düşlediği zaman aklına yalnızca onun gelişine bir kez daha lanet etti. Onca flört arasında dolaşırken ne denli tekdüze yaşadığının ayrımına vardı ilk kez. Yeniden birlikte olsalar, aynı coşkuyu bulamayacağını bile bile yaşamındaki tutku eksikliğini onu düşleyerek gidermeye çalıştı yeniden, kendi kendine kızgınlık duyarak. Yine de iyi ki o karşıma çıkmış, farklı duyguların nasıl bir şey olduğunu onun sayesinde öğrendim diye düşündü gülümseyerek. Farklı duygular... Yakışıklı bile değildi fazla, ama nasıl beklerdi onunla birlikte olmayı, nasıl yaşamını ona göre ayarlardı. Paris yolculuğundan bile vazgeçmişti onunla daha fazla birlikte olabilmek için, çünkü onun Paris'ten döneceği gün Amerika'ya gidecekti adam. Onunla sevişirken ağlamak, haykırmak gelirdi içinden, doyuma ulaşmayı bile düşünmezdi hiç, bitecek diye. Onun teni kendi üzerinde, içinde, saatlerce öylece kalsınlar isterdi. Kalırlardı da. Sonra daha iyileri olmadı mı, sevişmeyi bir teknik başarı haline getirenler, ona yarım saat içinde doyum üzerine doyum yaşatanlar... Sevişme bitince hala kucaklaşamıyorsan, konuşacak bir şey bulamıyorsan ne anlamı kalıyor ki bu yapay kucaklaşmaların deyip, ayrılmıştı hepsinden. Neyse evleniyorum işte, bundan böyle dingin bir yaşamım olacak, her şeyi yaşadım, tüm istediklerimi yaptım, tam zamanıydı evliliğin, ne denli akıllıyım...

Uyudu... Düşünde koca bir açık alanda, üzerinde yırtık pırtık, orasının burasının göründüğü bir elbiseyle ve garip bir müzik eşliğinde

dans ediyor buldu kendini. Çevresinde binlerce çekik gözlü, sarı benizli adam vardı ve sessizce dans ediyorlardı onlar da. Sonra adamlar ona doğru yaklaştılar. Bedenine dokunmaya başladılar. O sıkışmış çember içinde dansını sürdürüyordu. Adamların biri giysisinin yırtıkları arasından memesini, biri karnını, biri bacaklarını okşuyor, öpüyordu. Biri dudaklarına yaklaştı, öpmeye başladı uzun uzun ama sakince... İnanılmaz bir zevk içindeydi. Giysisinin yırtıkları arasından karnını öpen adam onu yere yatırdı yavaşça, dudaklarındaki adam ise hoyratlaşmıştı artık, müzik hızlandı... Kadın uyandı. Uyandığı için üzüldü. Çabucak uyumaya çalıştı. Ama uyuduğunda çekik gözlü adamlar yoktu artık. Babası gelmişti, seni özledim, ne kadar büyümüşsün, ne kadar güzelleşmişsin, mutlu musun kızım diyordu ona.

★ ★ ★

"Neden önümüzde bu kadar zaman varken her şey son dakikaya kalır sanki" dedi oradan oraya koşuştururken. Daha makyajını bile yapmamıştı ve davetlilerin gelmesine kırk dakika kalmıştı. "Otur şuraya da makyajını yapayım" dedi arkadaşı, "Kuaföre o kadar geç gitmenin ne anlamı vardı sanki." Yüzüne fondöten sürmeye başladı, "Çok boyama, her günden farklı olmayayım" dedi kadın. "Bu düğün günün, farklı olmalısın" dedi arkadaşı. Kapı çaldı. "Kocan geldi" diye seslendi kız kardeşi. "Kocam gelmiş" diye yineledi kadın, güldü... "Gülme, dudağını boyayamıyorum" dedi arkadaşı.

Gelinliği ve duvağı ile aynanın karşısında son kez kendine baktı. Nedense gelinlik giymek onu utandırıyordu ama bu duyguları kendini beğenmesini engelleyemedi.

"Hadi kızım, çok geciktik" diye telaşla annesi girdi odaya. Şöyle bir baktı kızına, "Ben demiştim, bunun yakası çok açık olmuş işte" diye söylendi biraz. "Ama göğüsleri çok güzel, bırakın açılsın" dedi arkadaşı. "Göğüsleri güzel diye, düğün günü herkese göstermek zorunda mı, elalem ne der" dedi annesi. "Bıktım anne senin bu elaleminden, bugün sus bari" diye bağırdı kadın. "Aman sinirleri bozuk yine" dedi

annesi, çıktı odadan.

Salona geçti, adam beyaz smokiniyle çok yakışıklı göründü gözüne. "Aman Tanrım, bu ne güzellik" dedi adam gözü gelinliğinden hafifçe taşmış göğüslerine takılarak. Kucakladı kadını, "Dünyanın en arzu edilir gelini sensin sanırım, seni çok özledim, bir an önce şu geceyi bitirsek" dedi. Kadın, "Dur, duvağım buruşacak" dedi adamın yanağını, dudaklarını yanağına dokundurmadan öperken.

Koşa koşa arabalara doluştular. Çiçeklerle süslenmemiş ama gıcır gıcır yıkanmış otomobilde, hızla, büyük otelin balo salonuna ulaştılar. Pek çok davetli gelmişti bile.

İltifatlar, kutlamalar, öpücükler, yıllardır görmediği lise ve üniversite arkadaşları, adamın ilk kez tanıştığı akrabaları, arkadaşları...

Kolundan tutarak döndürdü adam, mutluluktan uçarcasına "ve, işte Kanada'da yaşayan ünlü biraderimiz" dedi adam, "işini, gücünü bırakıp, düğünümüz için geldi." "Hoş geldiniz, memnun oldum" dedi kadın otomatiğe takılmış gibi. "Sizden o kadar çok söz edilir ki, merak ediyordum ben de." Elini yavaşça çekti erkeğin avucundan. Şöyle bir süzdü yukarıdan aşağıya... Kravat takmamış, koyu renk elbise giymemiş... Gömleği yakasız, üzerinde siyah bir blazer ve altına blucin giymiş. Saçları sanki taranmamış. Seyrek, ipeksi, alnına dökülmüş. Eliyle duvağını düzelterek ve bu gelinliği giydiğine lanet üzerine lanet edip utanıp sıkılarak, "Ne zaman döneceksiniz?" diye sordu erkeğe. "Bilmiyorum" dedi o, kısık kısık bakan yeşil... yoo, ela gözleriyle. "Bilmiyorum, burada kalmam için pek neden yok. ama umarım sizinle tanışacak kadar zamanım olur, ama balayına çıkıyorsanız..." "Yoo, çıkmıyoruz, yeni tanışmadık ki, bir yıldır birlikteyiz ağabeyinizle." "Güzel, görüşebiliriz o zaman." "Hadi sevgilim, nikah kıyılıyor" dedi adam elinden tutarak. Kadın erkeğin yakasındaki beyaz minik lekeyi parmaklarının ucuyla, şefkatle aldı, gözlerinin içine bakarak yavaşça yere bıraktı, bakışlarını erkeğinkinden hiç ayırmadan geri geri gitti adamın elini tutarak... Hüzünlü müsünüz, bana mı öyle geliyor diye sormak geçti içinden. Kendini nikah masasında oturuyor buldu.

Yüreğinde tuhaf bir kıpırtı var: Derin derin nefes almak istiyor, heyecandan ölecek gibi. Kalbi, nasıl dese, kuş gibi, uçacak gibi, hafiflemiş. Utanmasa çığlık atacak. Ne oldu birdenbire, nedir bu heyecan? Nikah memuru konuşurken hafifçe öne eğildi, göğüslerinin görünmesinden, seksapelinden çok memnun. Davetlilere baktı merakla, coşkuyla, kimi arıyorum ben, orada gördü erkeği, ön sırada, ama herkesten biraz uzakta, gülümseyerek bakıyor. Yüreğinin atışı hızlandı kadının, yerinden kalkmak ve dokunmak istedi ona... Hatta... Hatta gel sen de yanımda otur demek. Evet dedi soruyu soran nikah memuruna dönerek evet ve hemen kalabalıktan biraz uzakta, ayakta, kendisine bakan erkeğe doğru çevirdi gözlerini, baktı. Erkek gülümsüyordu, kadın gülmedi. Öylece baktı hiçbir anlam taşımayan yüzü ve şaşkınca pıtır pıtır uçuşan yüreğiyle.

Ve karı koca ilan edildiler, çevreleri ağlayan, gülen insanlarla doldu. Annesi gözyaşlarını saklamaya çalışarak kucakladı kızını. Kardeşi yanaklarından öptü, adamın annesi, babası elini sıktılar, öptüler, yakasına pırlantalarla bezenmiş bir broş, bileklerine bilezikler taktılar. Yavaşça heyecanlı kalabalıktan sıyrıldı. Aynı yerde hiç kımıldamadan duran erkeğe doğru gitti, gözlerinin içine, ta içine bakarak elini uzattı, erkek kollarını açarak kucakladı kadını, kadının içi çekildi, bacakları titredi, yerden kesildi. Duvaklı başı erkeğin omuzunun üzerinde, zaman dursun istedi. Zaman durmadı. Kardeşi beline sarıldığında, gözleri ıslanmıştı. "Sakın ağlama" dedi kız, "sonra herkes seni evlenme meraklısı sanır."

"Sonunda beraberiz işte, çok yorgunum ama, sen bir harikasın, şimdi kurallara uygun olarak duvağını açalım, ama önce yüzgörümlüğünü takalım, yoksa duvağı açmama izin vermezsin herhalde." Küçük kadife kutunun içindeki elmas yüzüğü çıkardı, kadının parmağına taktı, duvağı açtı, kadını öptü. Öpüştüler. Kadın o sevişmeye hiç uyum gösteremedi. Doyuma ulaşamadı. Durmadan gözlerinin önüne gelen ela gözleri, alına düşmüş saçları, o tuhaf, hüzünlü gülümseyişi yok etmek için didindi durdu. Sonra savaşmaktan yorgun düştü, bıraktı ken-

dini, erkeğe sarıldı. Suçluluk duygusunun dor.ğunda kendini attı uykunun kollarına. Sabah kahvaltısında, denize bakan odalarının balkonunda, ekmeğine tereyağı sürerken, "kardeşin ne kadar kalacak burada?" diye sordu. "Bilmiyorum" dedi adam, "o kendisiyle ilgili hiçbir şeyi anlatmaz ki, on onbeş gün kalır herhalde, bir akşam yemeğe davet edelim onu." "Edelim" dedi kadın.

★ ★ ★

Yemekte hep Kanada'yı konuştular. Kadın bir bardak kırdı, şarabı masaya döktü, yemeğin dibini tutturdu ve konuşurken erkeğin gözlerinin içine bakamadı. Ve yemek bitip de iki kardeş sohbete daldığında, banyonun aynasında kendine bakarken, dalgın dalgın başını salladı, evet özgürlüğüm gitti, son bekarlık gecemi bile yaşayamadım, ama bari kendime karşı özgür olmayı denesem. Hani artık o heyecanı, coşkuyu, arzuyu, özlemi duyuracak kimse çıkmazdı karşıma. Başını ellerinin arasına aldı, "Allah kahretsin, çıktı işte çıktı" diye inlemeye başladı. Ama nasıl çıktı, onunla evlenmeseydim, ötekiyle tanışamayacaktım ki. Korkunç bir durum bu, korkunç... Ne yapacağım ben şimdi? Çıldıracağım, onu seviyorum, ona dokunmak için şu anda her şeyimi feda edebilirim.

Salona döndü, o gece orada kalması için erkeğe ısrar ettiler. Adam ben yatıyorum, sen yatağını hazırlarsın, hadi iyi geceler dedi gitti. Öylece kaldılar kanapenin üzerinde, "hadi git yat, yatak hazırlamana gerek yok, ben döneceğim" dedi adam. "Dönme, biraz daha kal" dedi kadın. Bakıştılar, elleri birbirine değdi. Kadın başını erkeğin omuzuna dayadı, erkek kadının saçlarını okşadı. "Önüne geçilemeyecek bir durum bu" dedi kadın erkeğin kolunu okşayarak, "çok mu kötü, çok mu adice?" diye sordu. "Birbirimize dokunmak istiyoruz, bunu nasıl adice diye tanımlayabilirsin?" dedi erkek. Sıkıca sarıldılar birbirlerine, sıkıca sarıldılar. "Ben şimdi gidiyorum" dedi adam, "yarın işyerine gelirim, öğle yemeği yer konuşuruz, canının istediği gibi yaşamaya hazır mısın? Bu duyguların pek kolay bulunur şeyler olmadığının farkında mı-

sın? Cuma günü gidiyorum ben, dört gün var önümüzde." Seni seviyorum dedi kadın içinden... "Ben de" dedi adam.

O gece düşündü durdu kadın. Ne büyük ayıp işliyorum ben, ne büyük dedikodular olacak, o ve annem ve onun ailesi ne denli üzülecekler. Ama onu tanıdığımdan beri hiç zevk almıyorum sevişmelerimizden, hiç hoşlanmıyorum ondan... Ne yapacağım ben şimdi, ne yapacağım. Hep özlediğim, karşıma çıkmayacak sandığım şey... İşte karşımda... Karşımda. Kocası kadına sarıldı, kadın yavaşça yatağın öteki ucuna kaydı.

O dört gün sonra gitti.

"Nil şimdi 42 yaşında. Kanada'da oturuyor. Bir gün uçağa bindi ve erkeğin yanına gitti. Yaptığından hiç pişmanlık duymuyor. Öylesine mutlu ki. Sekiz yıldır o erkekle aynı heyecanı, coşkuyu, tutkuyu yaşıyor. Ona sarılırken hala içi titriyor. Adam mı? O da evlendi, arada sırada birbirlerine kart atıyorlar. Kadın beş yaşındaki minik kızına sarılarak, bak amcandan kart gelmiş, hadi okuyalım diyor."

NUR
ya da
YALAN

Sızlayan ayaklarını oğuşturdu, küskün küskün güldü. "Pazarlamacı" dedi kendi kendine... "Pazarlamacılık ne, ben kimim, on yıl önce kapı kapı dolaşıp mal satacağımı biri söylese nasıl gülerdim kimbilir. O ukala memurlar, kapıyı yüzüme kapatan kaba saba ev kadınları, içeri çağıran yılışık adamlar. Başka ne yapabilirdim ki, önüme çıkan ilk işti. Karnımı doyurabilecek ilk iyi işti."

Şimdi izin alabilirdi bir süre. Şimdi izin alıp, onunla kumsalda el ele yürüyebilir, bütün gün yataktan çıkmadan kalabilir, sabahlara dek sarmaş dolaş içki içebilirdi.

O... Kara bıyıkları, kara kıvırcık kirpikleri, simsiyah gözleri, upuzun boyu ile o. On yıl sonra hala içinin titriyor olması ne güzel. Son sevişmelerini anımsayınca hala yüreğinin hoplaması... Tam dokuz yıl

üç ay önce... Saçlarından kavramıştı, vahşice bükerek yere yatırmıştı. Öptüğü yerler iz iz kalmıştı, bacaklarında, kollarında, boynunda. Boynunu okşadı Nur. Keşke o izler, dokuz yıl üç ay boyunca hep kalsaydı. Dudakları dudaklarından, bedeni bedeninden ayrılmamıştı yerde, saatlerce. Dudakları dudaklarında, bedeni bedeninin içinde, inleye inleye öylece kalmışlardı saatlerce. Sevişmek deyince başka hiçbir şey anımsayamazdı Nur, başka hiçbir şey bilmezdi.

Sonraları, çok daha sonraları, koskoca avluda, güneşin altında cayır cayır yanarak beklerken de yalnızca bu düşerdi Nur'un aklına. Uzun kirpikli gözler ve iç içe inleyerek geçen saatler.

Sabah saatin beşinde doluşmuşlardı avluya, sıra öğleden sonra üçte gelmişti. O asık suratlı askerler, polisler, gardiyanlar... Herşey ne denli ürkütücü, vahşi. B koğuş, B koğuş... Ömer...Ömer...Ömer. Bir er, hazırolda. Fısıldıyor, Ömer şimdi D koğuşta, onların görüş günü bugün değil... İnanamıyorum, onu çok özledim, görmeliyim, ne yapacağım şimdi ben, o kadar yoldan geldim. Er fısıldıyor hiç kımıldamadan, "not yazın, götürürüm."

"Götürmüştü de yazdığım notu, Ömer'in eline geçmişti. Evet, böyleleri de vardı. Yedi ay yaşadım o hoyrat, tutkulu, yoğun aşkı. Yedi ayın içindeki beraberliklerimizi toplasan, tümü üç ay etmez herhalde. Her gece derginin işleri, yazıları, derginin toplantıları, derginin toplattırılmaları... Bilselerdi derginin sorumlusu olduğu için tam dokuz yıl üç ay ayrı kalacaklar... Kimbilir, herşey başka mı olurdu? Bu kentteyken her hafta görüşebilirdik. Öteki kentlere gittikten sonra ayda bire düştü görüşmeler. Üstelik bir cam arkasından, telefonla. Hiç değilse tel örgüden parmaklarımız değerdi birbirine. Öteki kentteki hapisanede, telefonların cızırtısından seslerimizi bile zor duyardık. Sonunda telefonu iptal edip, camı kesmişlerdi, küçücük bir delikten konuşabiliyorduk, parmaklarımızın birbirine dokunmasının o inanılmaz hazzını duyabiliyorduk."

Bir kez aşk tünelinden öpebilmişti onu. Ömer pek istemese de, utansa da, çamaşırların uzatılıp verildiği duvardaki delikten kafasını i-

yice sokup, Ömer'in dudaklarına dokundurabilmişti dudaklarını... Sonra gülmüştü aşk tüneli adını verdikleri deliğe bakıp uzun uzun. Geride kalan kollar, gövdeler, bacaklar... Küçücük delikten içeriye zürafa gibi alabildiğine uzatılan kafalar...Sonuç bir küçük kaçamak öpücük, bir küçük temas.

Artık sona gelinmişti.O, yılda iki kez gelen bayramları bekler gibi bekliyordu kalan son üç günü. Açık görüşmelerdeki kucaklaşmalara bile razı olmuştu çoktan. Ama artık kucaklaşacaklardı. Artık birbirlerini sevecekler, sevişecekler, birbirlerini öğreneceklerdi.

Sevinci tüm hırslarını, hıncını, nefretini yok etmişti. O güne dek düşündükleri aklından uçup gitmiş gibiydi. Yıllar yılı sorduğu o soru da artık içinden geçmiyordu. Bu yılları onların elinden kim almıştı, kim geri verecekti? Bu yılların hesabı kimden, nasıl sorulacaktı ?

"Artık bunları düşünerek acı çekmenin hiç yararı yok. Yedi ay süren, on yıllık evliliğimiz, yeniden başlıyor."

★ ★ ★

Kucaklaştılar. Demir kapı kapandı ve onlar kucaklaştılar. Onca kalabalık içinde, onca tanıdık yüz arasında hiçbir şeyi görmedi, farketmedi Nur. Şimdi de anımsayamıyor. Ömer'in kardeşleri, annesi sarmıştı çevresini, büyülenmiş gibi ona baktı durdu Nur. Ona yıllar gibi gelen bir süreden sonra Ömer'i kucaklayabildi Nur.

Gece yarısından sonra, yalnız kalabildiklerinde kucaklaşabildiler yine. Dokuz yıl, üç ay önceki sevişmeye hiç benzemese de, seviştiler o gece. Çekingen, tutuk, yavaş hareketlerle ama çabuk... Ömer uyudu, hayret... Nur hiç uyuyamadı, hep dokundu, sardı sarmaladı. Ya bir yanlışlık varsa, ya onu yarın sabah gelip alır götürürlerse...

Götürmediler. Tam bir hafta boyunca, küçücük evlerinde, gelen giden dostlarıyla, kucak kucağa mutlu yaşadılar.

★ ★ ★

Eve vapurla dönmeye karar verdiler, serin serin ne güzel. Vapura

bineli beri Ömer hiç konuşmadı. "Neyin var, canın mı sıkılıyor?" diye sordu Nur. "Hiç" dedi Ömer sert sesiyle. Vapurdan indiler, dolmuşa bindiler, eve girdiler. Yine hiç konuşmadı Ömer. Yanına gitti, kolundan tuttu, "Neyin var canım?" dedi Nur. "Sus, Allahın belası, bari sus, utan da sus" diye kükredi Ömer. İnanamadı Nur, kötü bir düşte sandı kendini. Yine de "N'oluyor?" diyebildi. Gözlerinden ateşler saçarak baktı Ömer Nur'a. Nur hala düşte gibi. Ömer yürüdü Nur'a doğru, yolunu kesen iskemleyi devirdi eliyle, önünde durdu kadının, yumrukları sıkılı, çenesi atarak, "İskeledeki adamla ben mi kırıştırıyordum" diye bağırdı. "Hangi adamla?" diye sordu Nur. "Bana bak sinirlerimi bozma, sanki bilmiyorsun hangi adam. O bakıştığın, gülüştüğün adam, görmedim sanıyordun değil mi? İyi alışkanlıklar edinmişsin yokluğumda." Dondu Nur, dondu kaldı. O yaşlar gözlerinden nasıl fışkırdı, nasıl aktı saatlerce hiç anlamadı. Anlayış göstermeliyim diyordu, anlayış, anlayış, az çekmedi, daha dur, daha ne kadar oldu şunun şurasında?

"Yemeği hazırlayayım." "Ben yemek memek yemeyeceğim, çıkıyorum." Kapıyı vurdu, çıktı.

Sonraki gece seviştiler. Evet, eski Ömer'di işte. Tutkulu, arzulu, hoyrat... Eski Ömer. "Yavrum, yavrum" diye diye sevişti Ömer. Canı yandı zevkle Nur'un. İnim inim inleyerek, Nur'un omuzunu ısırarak boşaldı Ömer. Acıyan omuzunu tuttu Nur, ovuşturdu, çok sonra, Ömer'den epeyce sonra uyudu o da.

★ ★ ★

"Bununla mı çıkacaksın?" "Ne demek bununla mı?" "Yani bu elbise ile mi çıkacaksın sokağa?" "Anlamıyorum ki, nesi var bu elbisenin?" "Kızım sana ne haller olmuş böyle, şu kollara bak, yandan bakınca ta nerelere kadar gözüküyor. Yakası da nerene kadar açık öyle, çıplak çık bari. Git değiştir şunu."

"Bunun yakası açık değil, kolları da açık değil. Normal bir elbise bu, sana neler olmuş böyle Ömer, lütfen eskisi gibi ol." "Bana hiçbir

şeyler olmadı, ben eskisi gibiyim. Hem eskisi dediğin ne ki, ne kadar yaşadın benimle? Nasıl biriyim sanıyorsun ki beni? Sana yaramamış yalnız günler, yalnızdıysan tabii. Git çıkar şunu." "Ömer niçin..." "Çıkar dedim, adamı sinirlendirme, çıkar."

Nur elbiseyi çıkardı, uzun kollu bluzunu giyerken düşündü, (eskisi dediğin ne ki, ne kadar yaşadın benimle?) Ne kadar yaşadım onunla? Yedi ay. Yedi ayın kaç günü birlikte olduk? Hep savaşım, hep heyecan, hep kaçış... Alışacak dışarıya, alışacak, bu adam, bu herkese akıllar veren akıllı adam böyle olamaz. Alışacak. Şimdi onu üzmeyeyim.

"Bak şimdi ne güzel oldun yavrum. Senin açılıp saçılmaya gereksinimin yok ki. Gel yanıma, gel yavrum..."

★ ★ ★

Nur'un izni bitti, işine döndü. Ömer pazarlamacılık işini hiç sevmese de, şimdilik başka çare yoktu. Ömer iş bulamıyordu, elbette eski dostları çevresinde pervane oluyor, elbette ona iş öneriyorlardı ama, gece sekreterliği mi yapacaktı bu yaştan sonra? Muhabirlik de olmaz. Üstelik herşey değişmiş. Konuşulanlar, tartışılanlar bambaşka. Kadınlar başköşeye oturmuş anlaşılan. On yıl önce insan vardı, yalnız insan. Şimdi bölmüşler grup grup, cins cins, hepsi ayrı ayrı savunur olmuşlar kendilerini. Paneller, konferanslar ne kadar sık yapılıyor, aslında iyi de, para verseler. Para vermeden gidip konuşuyoruz, işe yarıyor mudur acaba ? Aslında konuşmacılar hep aynı kişiler. On onbeş kişi, her yerde, her konuda çıkıp konuşuyorlar, şimdi biz de katıldık aralarına, üç ayda üç konuşma, bir de para verseler... Kim verir parayı, alan razı satan razı, sömürü şekil değiştirmiş.

★ ★ ★

Nur bu kez iki gün dayandı. İki gün boyunca, Ömer neyin var demeden durdu. Üçüncü akşam Ömer yine yemek saatinde gelmeyince, tam yatarlarken sordu Nur, "Ömer yine neyin var, üç gündür eve geç geliyorsun, suratını asıp duruyorsun."

Ters ters baktı Ömer. Yüzü bembeyaz oldu, titremeye başladı Nur. (Bu ne) dedi içinden (Bu ne? Niye titriyorum böyle? Korkuyor muyum, üzülüyor muyum, endişe mi bu, ne?) Dudakları titreyerek sordu, "Ne oluyor sana Ömer?" "Bana bak, kafamın tasını attırma, kendimi tutuyorum, konuşmuyorum, beni zorlama..."

Haykırarak koştu Ömer'e doğru, "Ne oluyor Ömer'cim, neler oluyor sana?"

Ömer sertçe itti Nur'u, duvara dayandı kaldı kadın, "anlat, konuş" dedi yine.

"Ben değişmedim kızım, ben hep aynıyım, sen benim bildiğim kadın değilsin artık, ya efendi gibi çalış, ya o işi bırak evinin kadını ol, ya da git öğlene kadar biryerlerde hizmetçilik yap." "Ömer neler söylüyorsun, ne diyorsun?"

Yüzü morardı Ömer'in, boynundaki damarları şişti, yumrukları sımsıkı, kadının üzerine yürüdü, "İki gündür eve kaçta geldiğini biliyor musun, yediyi geçiyordu farkında mısın ?" diye haykırdı, farkında mısın derken bağırtısından sesi kısıldı ve yumruğu Nur'un yüzünün hemen yanına, duvardaki fotoğrafın üzerine indi. Cam parçalandı, kanlar Ömer'in bileğinden aşağıya akmaya başladı. Nur koşa koşa banyoya gitti, pamuk ve kolonya getirdi, Ömer'in kanlarını temizledi, elini sardı.

★ ★ ★

Yedi aylık beraberlikleri boyunca Ömer'i yeterince tanıyamamış olduğunu düşündü Nur günlerce ama, bir türlü inanamadı bu görüşe. Tanıdım, tanıdım ve sevdim onu, dedi kendi kendine. Kolundaki morluklara baktı uzun uzun, gülümsedi, aslında bunlar aşk morlukları değildi, Ömer bir akşam Nur'u kollarından yakalamış, "şen beni anlamıyorsun kadın, heyheylenmişsin, yemekleri bile ısıtmadan koyuyorsun önüme" diye sarsmıştı. Nur unuttu o geceyi, yine aşk morları sandı kolundakileri. Bir gece önce olanı, bir gece sonra unutuyordu artık. Güzellikleri düşünmek istediğinden, on yıl öncenin yedi ayı düşüyor-

du gönlüne. Hatta açık görüşmelerdeki kaçamak kucaklaşmaları...

Her şeyi unutuyordu sebepsiz ağlıyordu durmadan. Karşısında kim olursa olsun, herhangi bir konuşmanın ortasında gözlerinden yaşlar inmeye başlıyordu yağmur gibi. Direniyordu kadın, Ömer çok acılar çekmişti, değişecekti, düzelecekti.

★ ★ ★

Değişmiyordu bir türlü... (Belki de Ömer hep böyleydi, aslı buydu onun.) Bunu düşünmek bile istemiyordu Nur. (Hayır, Ömer hep böyle değildi, onu tanımıştım yedi ay boyunca, sevmiştim onu, sevmişti beni.)

"O, sokakta selamlaştığın adam kimdi" diye sordu Ömer.

"Hangi adam?" dedi Nur.

"Hani mağazanın önünde, merhaba dedi hem de"

"Aaa, evet, şirketten bir çocuk, muhasebede çalışıyor sanırım."

"Hakkında bilmediğin yok bakıyorum, kaç yaşında, hangi yemekleri seviyor?"

"Ömer ne diyorsun sen, çalıştığım şirketteki adamları tanımayacak mıyım?"

"Tabii, tabii, tanıyacaksın, modern hayat, öğle yemeklerine de çıkabilirsin. O ne samimi gülüştü öyle."

"Onun için mi suratını asıp duruyorsun? Ayıp, hiç sana yakışır mı bunlar."

"Ayıp mı... Ayıp mı" diye bağırdı Ömer... "Sen ayıbı bana mı öğreteceksin manyak" Ve tokadı Nur'un yüzünde patladı. Nur ilk kez tokat yiyordu. İlk kez bir el yüzüne tokat atmak için dokunuyordu. Nur on yıl, yüzü sevilsin, okşansın diye beklemişti. Gözlerinden yaşlar aktı, bakakaldı...

★ ★ ★

Ömer henüz iş bulamadı ama mutlu. Son yılların modası, panellerin, konferansların en aranılan konuğu oldu. Gazetelerde konuşmaları

çıkıyor, eve, ondan akıl soran mektuplar geliyor, birkaç aşk mektubu bile aldı. Çok iyi bir konuşmacı, etkileyici, üstelik yakışıklı oluşu da bir avantaj. Özellikle kadın derneklerinin en popüler konuşmacısı, tıklım tıklım doluyor onun bulunduğu paneller.

Nur hiç gitmedi onu dinlemeye. Ömer istemiyor, "Ben senin işyerine geliyor muyum?" diyor.

★ ★ ★

"Bu ne" dedi Ömer, "bu ne?" "Yemek işte, nesi var" dedi Nur. "Bu mu yemek?" dedi Ömer, "tavada yumurta, çoban salatası, makarna..." "Evet, çok yorgunum, ayaklarım şişti dolaşmaktan, acele ile yapıverdim, yumurta fena mı?"

"Biz yorgun değil miyiz? Bütün gün dil döküyoruz elaleme... Bütün gün kafa yoruyoruz. Bu daktiloda aşk mektubu yazmıyoruz değil mi? Kitap yazıyoruz, kitap. Oku bakalım bir satır, anlayabilecek misin? Bu sorunlardan haberin var mı? Gülücükler içinde mal sat sonra da yoruluyorum havaları..."

"Ömer lütfen, lütfen, şu akşamı rezil etme, çok güzel olmuş yumurta, al bir çatal."

"Yumurtan da sen de yerin dibine bat."

Masanın, üzerine doğru, yumurtalar, salatalar, makarnalarla birlikte nasıl devrildiğini göremedi bile Nur. Ama devrildi. Ömer bir ucundan tuttuğu gibi, mutfaktaki küçük kare masayı, Nur'un üzerine devirdi. Nur o an, kör oldu, dilsiz oldu, sağır oldu. Hep şaşırdı, hep şaşırdı. Dün geceki adam, "Yavrum, kızım, kadınım seni kırıyorsam özür dilerim, unut olanları, bir daha olmayacak" diye diye sevişen adam...

Kapı vuruldu, Ömer gitti...

★ ★ ★

(Ömer beni seviyor, Ömer olağanüstü bir insan. Sevgi dolu, tutkulu... Ama Ömer sana vuruyor, Ömer seni yedi kez dövdü. Vuruyor mu? Ömer sana vuruyor. Vuruyorsa... Bunlar geçecek. Acılar onu si-

nirli yapmış. Geçecek, bitecek. Acılar insanı yumuşatabilir de. Daha öncesini bilmiyorsun ki, o hep böyleydi. O seni küçük görüyor. O sana vurmayı kendinde hak görüyor. Niçin ona izin veriyorsun? İzin vermiyorum. Bunların dineceğine inanıyorum, anlayış gösteriyorum. Bu anlayış değil, sen de kendini küçük görüyorsun, ona karşı çık, konuş, kendine vurdurtma. Kimseye bunu yaptırtma, kendi kendine saygın ne oluyor? O beni dövmüyor. O beni dövmüyor. O beni seviyor. Beni döven o değil, onun dövdüğü ben değilim. Ben başka biriyim. O da Ömer değil. Dün gece nasıl öpüp okşadı Ömer beni, nasıl sevdi. O bana vuran Ömer değil. Yoo, öteki kadını döven Ömer değil. Ben onu çok seviyorum, onu on yıl bekledim, benim Ömer'im buna değerdi. Çıkacak ve beni sevecek diye hep bekledim. O çıktı ve beni sevdi... Sevdi.)

★ ★ ★

"Ne oldu ağzına, şişmiş, çenen çürümüş, kaza mı geçirdin, geçmiş olsun" diye soran arkadaşına, "Bilmem" dedi Nur. Bilemedi gerçekten. Ne oldu da dudağı patladı, çenesi çürüdü, üstelik acıyor da. "Düşmüş olacağım" dedi. "Düştüm, düştüm evet, hatta Ömer çok heyecanlandı, kucaklayıp eczaneye götürdü beni. Nasıl kanadı ağzım bilseniz. Çok korktum burnum kırıldı diye. Zavallı Ömer, bütün gece başımda bekledi. Ağzımın içi de patlamış, bütün gece kan yuttum. Aaa, evet evet, neden beni sorguluyorsun? Geçen hafta kolum sarılıydı değil mi? Hatırlayamıyorum ama arabanın kapısına sıkışmıştı sanırım. Az kalsın kırılıyordu. Ömer nasıl üzülmüştü.Koşa koşa gidip eve doktor getirmişti. Ne oldu bana bilmiyorum. Bir sakarlık çöktü üzerime... Ömer'i de çok üzüyorum..."

★ ★ ★

Ömer gelme dedi ama Nur gidecek. Bugün önemli bir gün. Dünya Kadınlar Günü. Ömer Sosyalist Parti'nin panelinde konuşacak. Başlama saatinden sonra gider, yavaşça içeri süzülürüm. O beni görmez, gizlice çıkarım. Biraz uzakta ama olsun, trenle giderim, onun konuş-

ması bitince hemen dönerim. Ne kadar kalabalık. Düğün salonu ağzına kadar dolu. Ömer'in sesi, Ömer'in sesi işte... Geç kaldım. Ne güzel konuşuyor, ses tonu nasıl etkileyici. Alkış, alkış, alkış... Kadınlar durmadan alkışlarla kesiyor konuşmasını.

"... Kadınların en önemli sorunlarından biri de dayaktır. Bugün kırsal kesimde olsun, kentlerde olsun, egemen güç erkekler, ikinci sınıf gördükleri kadınları eziyorlar, dövüyorlar... Döven erkek, sorunludur, gelişmemiştir. Kaba kuvveti, bilek gücünü kullananlar, aslında güçsüz kişilerdir. Bu kişiler için de, kurumlar için de, ülkeler için de böyledir. Kadınların dayağa hayır demeleri, ilk tokata karşı çıkmaları, erkeklerin feodal düşünceleriyle....."

Nur'un kulakları uğuldadı, gözleri karardı, içi ezildi, gözlerinden yaşlar fışkırdı. Bir ses duydu "yalan, yalaaaan" diye haykıran.

"Yalan, yalaaaaaan, yalaaaaaan....."

Kalabalığın soluğu kesildi, binlerce göz Nur'a çevrildi. Nur'un haykıran ağzının içine gözler doluştu. Ömer ile Nur'un gözleri buluştu. Nur tüm diyeceklerini dedi Ömer'e... Gözleriyle...

Koşarak dışarı çıktı, koştu koştu koştu... Yalan, yalaaaan, yalaaaan sesi Nur'un ardından koştu.

Nur treni gördü. Koştu. Treni gördü, koştu. Tren Nur'un küçücük bedenini çiğnerken, yalan sesi trenin frenlerine karıştı.

Ömer hala çok üzgün. Başucuna astığı gazete ilanına bakarken, ağlıyor. Gazete ilanında şunlar yazıyor: "Yaşamı küçücük omuzlarında taşıyamadın bebeğim. Yüreğin dayanamadı haksızlıklara, savaşamadın. Kocaman kalbin ve beynin zayıf bedenine yenik düştü, kaçtın. Seni yüreğimde taşıyacağım, mücadelemi seninle sürdüreceğim..." Ömer...

MARIANNE
ya da
KASAP YUSUF

Kasap Yusuf tokmağını etlerin üzerine öyle hırsla indiriyor ki, et parçaları adeta bir tüle dönüşüyor. O, durmadan tokmağını etlerin üzerine vuruyor, vuruyor, vuruyor. İncecik parçaları üst üste dizerken bazıları elinde dağılıyor incelikten. Büyük bir et parçası alıyor sonra, olanca hızıyla eti dilimlere ayırıyor. Hızından elindeki satır görülmüyor neredeyse. Dilimlenmiş kalın et parçalarını yine tokmaklıyor var gücüyle. Takım elbisesi ile ter içinde... Yanında çalışanlar bir köşede şaşkınlıkla patronlarını izliyorlar. Yusuf, kebapçı dükkanını açalıberi kasap dükkanında et kesmemişti.

Yusuf, elinin tersiyle alnındaki terleri silip çevresine bakıyor. Her şeyi kesmek, tokmaklamak, dövmek, yok etmek ister gibi. Burnunun direği sızlıyor ama ağlaması mümkün değil. Yusuf, beş yaşındayken

çoban köpeğinin ısırmasından sonra hiç ağlamadı, hiç... Köpekten korkup ağladığı için babasından okkalı bir tokat da yemişti. Köpekten korkmak, hele hele ağlamak da ne oluyordu?

Şimdi de bir kadın için... Bir kadın için ağlamak.

O bir erkekti ve Marianne da onun erkekliğini sevmişti. Erkekliğine tutulmuş, erkekliği için terkedeceği ne varsa bırakabilmişti. Ama belki de erkekliği yüzünden şimdi her şey bitmişti.

Marianne... Marianne. İpek gibi sarı saçları, mis gibi kokan incecik bedeni, boynunda uçuşan eşarbı ile Yusuf'un sevgilisi Marianne. Den Haaglı Marianne. O buğulu mavi gözleriyle sanki bir düş, Marianne.

Gülümsüyor Yusuf. Kadın "ben doktorum" dediğinde, "ne doktoru" diye soruşunu anımsıyor Marianne'a. "Dahiliyeci mi, çocukçu mu, dişçi mi" demek istemişti. Nasıl da gülmüştü Marianne. "Sosyoloji" demişti. "Üniversitedeyim, yakında profösör olacağım." Kaşlı Kasap Yusuf ile Den Haaglı Profesör Marianne. Neden olmasın? Olmadı mı?

★ ★ ★

Kaş'ın en sıcak günlerinden biri. Kaşlılar zaten denize girmiyor, bu kez turistler bile gölgede. Herkes ağaçların gölgesinde piknik yapmayı yeğlemiş. Yusuf da arkadaşlarıyla piknikte. Marianne da kocası ve İstanbullu iki arkadaşı ile piknikte. Yusuf mangalda et kızartıyor, koca koca karpuzları kesip dilim dilim yiyorlar, suları ağızlarının kenarından keyifle akıyor. Marianne'ın incecik bembeyaz bedeni, güneşe hiç dayanamıyor, en kocaman ağacın altına saklanmış, peynirli sandviçiyle kolasını içiyor. Böyle de piknik olur mu? Etlerin kokusu ortalığa yayıldı... Komşular imrenmiştir şimdi.

Marianne yanıbaşında iki kocaman ayak görüyor. Gözlerini yavaşça yukarılara kaldırıyor. Bronzlaşmış upuzun bacaklar, bronzlaşmış bir karın ve göğüs, adaleli kollar, kocaman ellerin tuttuğu kocaman bir tabak... İçi et dolu. Sonra kalın dudaklar, dudaklarını örten bıyık, uzun, upuzun kirpikli kapkara gözler, kıvırcık siyah saçlar. Yusuf çömeliyor, tabağı kadının önüne koyuyor. "Yoo, gerek yoktu, biz doyduk"

diyor Marianne. Yusuf Flamanca bilmiyor ama ne dediğini anlıyor. "Lütfen, lütfen, çok özel etler bunlar, yiyin" diyor. Marianne da Türkçe bilmiyor ama ne dediğini anlıyor erkeğin. Teşekkür ediyor. Alıyor tabağı.

Yarım saat sonra, aynı ayaklar, aynı bronz beden, aynı kara gözler, yine Marianne'ın yanında, bu kez kocaman tepsinin içinde, karpuz dilimleri var. Kadın bunları da kabul etmesi gerektiğini biliyor. Bu kez hiç itirazsız alıyor. Çevresine bakıp ikram edecek bir şeyler arıyor hızlıca... Bulamıyor. Bir minik sarı çiçek dokunuyor eline, koparıyor, Yusuf'un eline tutuşturuyor gülerek. Yusuf kocaman elleriyle minicik çiçeği alıyor, oturduğu yere gittiğinde çiçeği bir türlü elinden bırakamıyor... Tabağın altına gizliyor. Olmuyor... Çiçeği alıp, yerinden kalkıyor, gömleğinin cebine yerleştiriyor özenle. Marianne bunları görüyor. Marianne'ın beyaz derili, sarı sakallı kocası, bir yandan piposunu içerken, bir yandan kitabını okuyor.

★ ★ ★

Ne hoş rastlantı. Diskotekte Yusuf'un iki masa karşısında Marianne oturuyor. Oturduğu yerde müziğin ritmiyle sallanıyor. Beyaz tenli sarı sakallı kocası İstanbullu erkekle konuşuyor, arada bir piposunu tüttürüyor. Yusuf ile Marianne göz göze geliyorlar, kadın ona el sallıyor. Bir esmer genç adam Marianne'ın yanına geliyor, bir şeyler söylüyor, kadın başını iki yana sallıyor, bu "hayır" demek. Yusuf masasındaki erkeklere bu gencin kim olduğunu soruyor, komşu kasabadanmış. Genç adam oturduğu masadan kadına sesleniyor, dans işareti yapıyor, Marianne yine başını iki yana sallıyor. Bu "hayır" demek. Genç esmer adam bir kez daha Marianne'ın yanına gidiyor, elini uzatarak onu dansa çağırıyor. Marianne kızmış gibi, "hayır, hayır" diyor. Gözleri Yusuf'a kayıyor. Yusuf masasındaki adamı komşu kasabalıların masasına göndererek, esmer genci yanına çağırıyor. Hanımı rahatsız etmemelerini, bir olay çıkarsa pişman olacaklarını ve bir daha Kaş'tan içeri adım atamayacaklarını söylüyor. "Benim adım Yusuf" diyor. Kısa bir süre son-

ra, komşu kasabalılar kalkıp gidiyorlar. Marianne hepsini görüyor. Yusuf'a bakıp gülüyor. Marianne'ın sarı sakallı kocası, İstanbullu adamla konuşuyor.

Marianne diskotekten çıkarken, "yarın da buraya geleceğiz" diyor. Bunu İngilizce söylüyor, Yusuf'un bildiği on İngilizce sözcükten biri de "yarın"... Kadını anlıyor.

Yarın olduğunda Yusuf erkenden kalkıyor, nedense hiç uyumamış bütün gece. Ama karısı Fatma, kalkmış çayı demlemiş bile. Biri kız ikisi oğlan üç çocuk, hala uyuyorlar yandaki odada. "Çayı aşağıda içeceğim" diyor Yusuf, çıkıp gidiyor evden. Fatma elinde çay bardağı bakıp kalıyor ardından. Yemenisinin ucuyla dudağının üzerindeki terleri siliyor.

"Yarın" dedi kadın, "yarın" oldu işte. Yusuf tepedeki evinden aşağıya otomobiliyle iniyor. Otomobiliyle minicik Kaş'ı altüst ediyor. Arabasını kebapçısının önünde bırakıp, çay bahçelerini, minicik koyları dolaşıyor. Yok, hiçkimse yok... Kadın randevusuna gelmiyor. Gece olduğunda restoranların dizildiği sokakta Yusuf hala dolaşıyor. İşte Marianne orada, kalabalık bir masada oturuyor. O, masanın bir ucundayüzü Yusuf'a dönük, kocası, masanın öteki ucunda sırtı Yusuf'a doğru, bu kez daha kalabalıklar. Tam karşısında rakısını yudumluyor Yusuf. Kadına hiç bakmıyor, bakmaması gerek, ama on kez gülümsüyorlar birbirlerine.

"Diskoteğe gidecek misiniz" diye sesleniyor Marianne. Diskotek... Başını öne doğru sallıyor Yusuf gülerek. Bu evet demek. Kalkıyor Yusuf, "gidiyorum, yer ayıracağım" diye işaret ediyor. Kadın gülüyor. Marianne'ın sarı sakallı, beyaz tenli kocası, yediği acı mezeden hiç hoşnut değil. Ne yediğini anlamaya çalışıyor.

Diskotek çok kalabalık. Marianne "dans edelim mi" diyor kocasına, "yoo, yoo" diyor adam, çok kesin. Marianne arkadaşlarıyla kalkıyor, Yusuf'a el sallıyor. Yusuf şimdiye dek hiç diskoda dans etmemiş. Gidemiyor kadının yanına... Arkadaşlarını diskjokey'e yolluyor, "bundan sonra yavaş bir şeyler çalsın" diyor. Hızlı parçanın bitimine doğ-

ru, kalabalığın içine süzülüyor, Marianne'ın yanına varıyor, yavaş parça çaldığında, Marianne'ı kendi kollarının arasında buluyor. Bunun nasıl gerçekleştiğini pek anlayamıyor. Bedenini kadınınkine dokundurmamaya çalışarak yavaş yavaş sallanıyor olduğu yerde. Kadının saçları mis gibi kokuyor. Yusuf'un çenesi bu saçlara dokunuyor. Kadın Yusuf'un elini hafifçe sıkıyor. Yusuf yay gibi gerilmiş, Marianne'ın sanki bacakları titriyor, soluğu sıklaşmış. Kadının bedeni hafifçe dokunuyor Yusuf'unkine. Kadın Yusuf'u hissediyor. Yusuf suç işlemiş gibi, istemiyor dokunmak, utanıyor, geri çekiliyor yavaşça. Oysa kadını belinden sıkıca kavrayıp kendine doğru çekmek, o yumuşacık mis kokulu saçlarını elleriyle kavramak, dudaklarını boynuna bastırmak istiyor. Avuçları terlemiş, "oturalım mı" diyor.

Yusuf masaj yapıyor masadaki İstanbulluya. Adamın çok hoşuna gidiyor. "Vallahi omuzlarımın ağrısı geçti, bravo size" diyor. Marianne Yusuf'un bileğini tutuyor, "bana da yap" diyor. Yusuf'un gözü Marianne'ın kocasına gidiyor. "Hayır, hayır size yapamam" diyor. "Ama yarın size çevreyi gezdirebilirim" diyor işaretle, "saat on'da" diyor kadın. Yusuf diskotekten çıkıyor. Yıldızlar nasıl da parlak, elini uzatsa tutacak. Hep bu kadar parlak mıydı ki? Yusuf tepedeki eve, Fatma'ya, iki oğlanla kıza gitmeyi istemiyor. Ama gidiyor.

★ ★ ★

Bej rengi keten pantolonu, toz pembe bluzu, pembeli bejli eşarbıyla, Marianne çay bahçesinde oturuyor. Saat tam on. Yusuf da beyaz pantolonu, mavi çizgili gömleği ile göründü işte. Kravat takmayı çok düşündü ama... Takmadı.

"Oturun" diyor Marianne. Yusuf oturup bir çay söylüyor... Elleri küçük çay bardağını kavramış, gözlerini kaldırıp bakamıyor Marianne'a. "İngilizce biliyor musunuz?" diye soruyor kadın. Yusuf utangaçça gülüyor, bir elini açıp iki yana doğru çeviriyor... Bu "işte böyle" demek. "Otomobil" diyor Yusuf, "otomobille gezmek ister misiniz? Önce Kaş'ı dolaşalım, sonra Kalkan'a gideriz." "Tamam" diyor kadın.

"Tamam" demeyi biliyor kadın.

Önce minik antik tiyatroya gidiyorlar. Marianne burasını daha önce de gezdi ama, Yusuf'un tek tek sözcüklerle, koskoca bir tarihi anlatmasına bayılıyor. Her sözcüğünden, kocaman cümleler kuruyor kafasında, durmadan gülüyor. O kocaman taşı atlarken, Yusuf iki bileğinden kavrıyor... Öğle yemeğini Kalkan'da yiyorlar. Denize Kalkan'da giriyorlar. Yusuf kolunu Marianne'ın kolunun yanına koyuyor "bembeyazsın, güneşte durmuyor musun" diyor. Marianne işaret parmağını hafifçe gezdiriyor adamın kolunda, "ne kadar koyusun, bu kendi rengin mi, güneşten mi" diye soruyor. Yusuf mayosunu hafifçe kıvırıyor, burada ten biraz daha açık. "Kaç yaşındasın" diyor Marianne. Kaç yaşında Yusuf. Unutmuş gitmiş. "Otuz... Yoo, otuz bir..." "Ben kırk dört" diyor kadın, "yooo, kırk beş." Ellerini havaya kaldırıp sallıyor adam, "olamaz, olamaz, daha gençsin" diyor. Fatma düşüyor aklına, yirmi yedisindeki Fatma, sanki Marianne'dan daha yaşlı duruyor. "Öyle" diyor kadın, "yirmi üç yaşında kızım var benim."

Yol boyunca dönüp dönüp Yusuf'u seyrediyor Marianne. Direksiyonu tutan güçlü ellerine, profiline, dudaklarını örten bıyıklarına, kıvrık kirpiklerine bakıyor. Ona dokunmak istiyor. Elini uzatıp bacağına koymak istiyor. Gün boyunca Yusuf ona hiç dokunmadı. Adam arabayı durduruyor Kaş'a girerken. Marianne'ın dokunma arzusu doruklarda. Onu öpmek istiyor şimdi. "Yarın... Yarın..." diyor Yusuf. "Zamanın var mı... Gece... Seni biraz daha uzağa, çok güzel bir yere götürsem." "Yarın gece mi... Bilemiyorum. Ama belki sonraki gece." Sonraki gece?... Başını sallıyor Yusuf. Kadın elini ürkekçe Yusuf'un bacağına koyuyor, "anladın mı?" "Anladım." "O zaman yarın yine onda. Çay bahçesinde."

Gece yine uyku tutmuyor Yusuf'u. Yine yarın oluyor. Yine Marianne o masada oturuyor. Bu kez bir motor tutmuş Yusuf. Motorcu, Marianne, Yusuf, tüm koyları geziyorlar. Denize giriyorlar. Balık yiyorlar. Yusuf Marianne'ın gölgelerini hazırlıyor, onu hiç güneşte oturtmuyor. Balığının kılçıklarını temizliyor, üstünü örtüyor ağaç altında u-

yuklarken. Onu denizden motora çekiyor, önce ellerinden, sonra koltuk altlarından, daha sonra da belinden yakalıyor. Marianne, Yusuf'un elleri hep belinde kalsın istiyor. Karaya çıktıklarında, "yarın gece seni başka bir kente götüreceğim" diyor Yusuf. "Kimbilir" diyor kadın.

Yarın gece gidemiyor Marianne, kocası İstanbullu arkadaşlarını yemeğe davet etmiş. Marianne, yemeğin orta yerinde yetişiyor. Yarım saat sonra, diskoteğe gidelim diye tutturuyor. Diskotekte, Yusuf'un yanına gidip onu dansa kaldırıyor. Yusuf kadının bedenine değmemeye dikkat ederek, "kocan, kocan gidiyor, bak" diyor. Marianne, kocasını kapıdan çıkarken görüyor. "Evet, gidiyor" diyor. "Zaten iki gün sonra dönüyoruz."

★ ★ ★

Kadın o gece uyuyamıyor. Uzun süre balkonda, parlayan yıldızlara bakıyor. Uyuyan kocasının yanına süzülüp, çırılçıplak bedenini onun sırtına... fanilasına dayıyor. Elini adamın karnından aşağılara kaydırıyor. Külotunun üzerinde gezdiriyor. Bunları neden yapıyor? Yusuf ona neden hiç dokunmuyor?

Yusuf'u üzerinde hissediyor, olanca ağırlığıyla Yusuf üzerinde şimdi. Adamın kalçasını sıkıyor. Adam mırıldanarak Marianne'dan uzaklaşıyor. "Çok sıcak" dedi galiba.

★ ★ ★

"Ben dönmesem, biraz daha kalsam. Sen git, ben haftaya geleyim." Adam başını sallıyor, biliyordum gibi. "Nasıl istersen... Belki de hiç dönmezsin, sıcak hava, deniz, güneş..." "Saçmalama. Ben eğleniyorum. Sen her şeyi sorun ediyorsun. Sıcağı, yemekleri, sinekleri. O zaman sen dön." "Tamam, uzatma, ne istiyorsan yap... Şu ıslak mayomu bırakayım, sen getirirsin."

Adam giderken Marianne'ın iki yanağından öpüyor. "Kendine iyi bak" diyor. Marianne tam on dakika sonra kebapçıda. "Ben çay bahçesindeyim" diyor Yusuf'un adamlarına işaretlerle. "Çay... Çay..."

"Bu gece öteki kente gidebiliriz Yusuf. Şimdi gidebiliriz." Gece dedi gece...

"Sen, ben, ikimiz?" "Evet ben şimdi yalnızım, o gitti, döndü." Yalnız dedi yalnız. "O... Nerede." "Döndü o, Hollanda'ya... Gitti." Yusuf ayağa fırlıyor, "çabuk, çabuk" diyor. Oteline git, eşyalarını topla, başka bir yere götüreceğim seni. Bekle beni, birkaç parça eşyamı alıp geleceğim." Otel dedi otel... Ve bir başka kentin adı.

"Küçük çantamı hazırla" diyor Yusuf Fatma'ya. "Kaç gün için" diyor Fatma. "Üç, beş, on beş... Hazırla işte. Çabuk ol." Fatma telaşla çantayı hazırlıyor. Yusuf telaşla evden çıkıyor. Fatma yemenisinin ucuyla dudağının üzerindeki terleri siliyor. Nereye gidiyorsun, ne zaman döneceksin diye soruyor, içinden.

★ ★ ★

Otel kayaların üzerinde, denize özel asansörle iniliyor. Yüzme havuzu çok büyük ama tenha. Herkes yemekte ya da uykuda. 352 numaralı oda. Marianne yatağın üzerinde oturmuş. "Çok güzel bir otel, pahalıdır, sana kendi paramı vermek istiyorum." Yusuf ayakta. Gömleğinin düğmeleri açık, gömleği pantolondan kurtulmuş, aşağılara sarkıyor. "Ne diyorsun" diyor gülerek. "Para, para" diyor kadın. "Sana vermek istiyorum kendi payımı." Yusuf anlıyor, çok gülüyor buna. "Bak güzelim" diyor Türkçe, "sen benimlesin şimdi, yalnız değilsin ve benimlesin. Biz kadınımıza para ödetmeyiz." Marianne'ın yanında şimdi, yatağın kenarında oturuyorlar. "Anlıyor musun? Senin paranı alamam ben, sen benim konuğumsun. Sen benim kadınım hem de konuğumsun. Bana nasıl para verebilirsin sen?"

Elleri kadının bileklerinden yukarılara çıkıyor. Omuzlarını kavrıyor. Marianne gözlerini yumuyor. Adamın elleri şimdi kadının boynunda. "Seni seviyorum" diyor kendi dilinde Yusuf, "seni nasıl seviyorum bir bilsen." Marianne Yusuf'un düğmelerini çözüyor. Önce gömleğinin iki düğmesini, sonra pantolonunkini, Yusuf Marianne'ın pantolonunu çıkartıyor. Sonra bluzunu, sonra sütyenini, külotunu...

Şimdi ayaktalar, ikisi de çıplak. Marianne Yusuf'a hayranlıkla bakıyor. İri... iri... kocaman... kocaman bir adam. Yusuf onu danseder gibi belinden kavrıyor. Artık diskotekteki gibi ürkek değil. Ona değebilir, onu kendine çekebilir. Her yanını kadının her yanına dokundurabilir. Kadın ayaklarının ucunda yükseliyor. Yusuf kadını biraz daha sıksa kırılacakmış gibi geliyor. Sıkıyor, sıkıyor... Kırılmıyor Marianne. Yatıyorlar. İşte Yusuf olanca ağırlığıyla kadının üstünde. Hep bunu düşlemişti Marianne. Ayakları ne kadar küçük. Yusuf'un elleri arasında kayboluyor minicik beyaz ayaklar ve yumuşacık, tırnakları cilalı. Yusuf ayakları öpüyor öpüyor. Bacakları, baldırları, dizleri öpüyor Yusuf, seviyor. Ağzı Marianne'a dokunduğu an, Marianne artık doruklarda. Yusuf'u ağzına doğru çekiyor. Yusuf da kendini bırakıyor.

Akşam yemeğine kadar birbirlerinin içinden hiç çıkmıyorlar. Sonunda Marianne da Yusuf'un ayaklarını ellerinin arasına alıyor. Ayaklar küçücük ellere sığmıyor. Marianne bacakları, baldırları, dizleri öpüyor, seviyor. Ağzı Yusuf'a dokunduğu an Yusuf yine doruklarda. Marianne'ı ağzına doğru çekiyor Yusuf. Kadını ağzının içine almak istiyor.

★ ★ ★

"Denize inerken üzerine bir şey giy" diyor Yusuf, "otelin içi adam dolu." "Ne" diyor kadın. İşaret ediyor Yusuf, "mayon çok küçük, o bıyıklı adamlar, sana yiyecek gibi bakıyorlar." "Peki" diyor kadın, anlıyor, pareosunu bağlıyor.

★ ★ ★

On beş gün geçip gidiyor. Yusuf'un on tane İngilizce sözcüğü, Marianne'ın on tane Türkçe sözcüğü ile birleşiyor, dilleri zenginleşiyor. Elleriyle, gözleriyle, tüm organlarıyla anlaşıyorlar. Havaalanında kadın adama sımsıkı sarılıyor. Boynundaki eşarbın ucuyla gözündeki yaşı siliyor. Yusuf'un burnunun direği sızlıyor. "Sana yazacağım" diyorlar birbirlerine.

Marianne öğrendiği on Türkçe sözcük ile, Yusuf'a yazıyor. Özlem,

dönüş, yakında, sevmek, arzu, çay içelim, rakı da, seni seviyorum.

Marianne'ın yirmi gün sonra gelen, dördüncü mektubu şöyle ; "Yusuf. Ayın 21'i... Saat 14.30... Antalya havaalanında, bekle. Geliyorum."

Kucaklaşıyorlar yine. Seviyorlar, geziyorlar, sevişiyorlar yine. Kadın denize her inişinde pareosunu bağlıyor. Geceler için uzun kollu bluzlar getirmiş, Yusuf'u üzmek istemiyor. Yusuf'un kalabalık caddelerde omuzlarından kavrayışına bayılıyor. Yusuf'un yanında hiçkimse kadına bakmıyor, diskoteklerde dansa kaldırmıyor. Yusuf ona "kadınım" diyor. On beş gün yine çabucak geçip gidiyor.

★ ★ ★

Fatma Yusuf'a hiç sormuyor, "neden artık bana dokunmuyorsun" diye.

Marianne'ın kocası ona hiç sormuyor "neden artık bana dokunmuyorsun" diye.

Ama Marianne'ın kocası, üçüncü Kaş yolculuğu dönüşünde, "artık boşanalım" diyor.

Fatma, boşanmayı aklının ucuna bile getiremez.

★ ★ ★

Dördüncü gelişte Marianne'ın elinde bir mektup var... Marianne imzalı ve Türkçe yazılmış. "Yusuf'um. Nedenini çok düşündüm ama bulamadım. Seni deliler gibi seviyorum, istiyorum. Kocamın evinden çıktım. Kızım zaten ayrı bir evde yaşıyor. İşimi de bırakabilirim. Gelir, buralara yerleşir, bir daha hiç dönmem. Senin bana dokunuşunu düşünmek bile beni heyecanlandırmaya yetiyor. Ama seni hiç tanımıyorum, yaşamını, evini, çocuklarını bilmiyorum. Bunu ister misin? Seninle, burada kalmamı ister misin?"

"Den Haag'a konferans vermeye gelmiş bir Türk yazar" diyor . Adını söylüyor, Yusuf tanımıyor. "Bir kadın" diyor, "Türkiye'de ünlüymüş, artık o toplantılara gidiyorum, Türk'leri tanımak istiyorum. O

yazara anlattım öykümüzü. Bu mektubu ona yazdırdım. O da öykümüzü yazmak istedi, izin vermedim. Bu çok özel bir şey, olmaz dedim... Özel Yusuf, özel... özel... Anlıyor musun?" Evet, özel'i anlıyor Yusuf.

"Beni Fatma'ya götür" diyor Marianne. "Onları görmek istiyorum. Bana kal ya da git deme. Ben onları göreyim, kararımı kendim vereyim." Yusuf artık yorgun, gidiyorlar.

★ ★ ★

Yusuf tepedeki evinin önünde durduruyor arabasını. "İn" diyor kadına.

Fatma bahçede beşikteki bebeğini uyutuyor. Yusuf'u görünce başındaki yemeniyi düzelterek ayağa kalkıyor. "Döndün mü" diyemiyor. Kadını görüyor. Fatma'nınkine benzer bir yemeni boynunda, ayağında blucin, bilseydi Yusuf'un konuk getireceğini ayağındaki şalvarı çıkarıp etekliğini giyerdi Fatma. "Buyurun, buyurun" diye koşuşturuyor. Fatma daha ikisinin de gözlerine bakmadı. Marianne Fatma'ya doğru yürüyor, elini uzatıyor, Fatma'nın dilinde, "merhaba" diyor. Fatma'nın sertleşmiş elleriyle Marianne'ın yumuşacık elleri dokunuyor birbirine. Göz göze geliyorlar. Anlıyorlar. Yusuf işte bu yüzden eve hiç gelmiyor, ama nasıl olur nasıl, nasıl bu kadın ve Yusuf. Yusuf'a dönüyor Fatma, o ne diyecek? Ne yapmalı şimdi? Otursun mu, eve mi gitsin? Yusuf ayakta, öylece duruyor. Fatma ne yapacağını bilemez durumda, bebeğini alıyor beşikten, içeri yöneliyor. "Bana ver onu" diyor Marianne, "benim kızım kocaman" diyor işaretle. Fatma "ayran getireyim" diye içeri koşuyor.

"Ne güzel bebek" diyor Marianne, "sana benziyor Yusuf." Fatma ayranlarla geliyor, iki bardak ayran getirmiş, biri kadının biri Yusuf'un. Ayakta duruyor, ne yapsın şimdi? "Ötekiler nerede" diyor Yusuf. "Arkada, bahçedeler."

Marianne da, Fatma da, biri boynundaki, öteki başındaki, yemenilerinin ucuyla, gözlerindeki yaşları siliyorlar gizlice. Yusuf'un ise bur-

nunun direği sızlıyor.

"Gönderdiğim paraları alıyor musun?" "Alıyorum Yusuf" diyor Fatma.

Yusuf ayranını bir dikişte içiyor. Marianne yudumluyor yavaş yavaş. Fatma bebeğini yatırdı yine beşiğine. "Çok güzel" diyor Marianne çevreyi işaret ederek Fatma'ya. "Sen de çok güzelsin." Fatma kara gözlerini yere indiriyor, yüzü kızarıyor. Yusuf kalkıyor, Marianne'ın elindeki bardağı alıyor. Başıyla işaret ediyor, kalkıyor kadın. "Hoşçakal" diyor Fatma'ya. Fatma'nın kara gözleriyle, Marianne'ın mavi gözleri buluşuyor son kez. Hiç kızgın değil bu gözler, hatta sıcak, sevecen. Fatma Marianne'ın görünümüne, yabancılığına, davranışlarına öylesine şaşkın ki, nefret etmeyi bile akıl edemiyor. Marianne zaten nefret etmiyor.

Yusuf hızla dönüyor virajları artık o kızgın. İşte istediği oldu. Kadınca bir aptallık. Başı bağlı şalvarlı karısını, beşikteki bebeğini gördü işte. Evet, onun dünyası kayalıkların üzerindeki o oteller değil. Bu ev, o kebapçı, o kasap dükkanı. Marianne'ın oturduğu evi, yaşadığı yeri, işini, dostlarını ilk kez merak ediyor Yusuf."Sen de beni evine davet etsene" diyor. Marianne duymuyor, zaten duysa bile ne dediğini anlamıyor adamın.

★ ★ ★

Hareketleri sert Yusuf'un. Marianne'ın hoşuna gidiyor bu. Garip bir zevk duyuyor canı yanarken. Kal, kal, kal diye inliyor Yusuf kadının üzerinde gidip gelirken. Git, git, git diye bağırıyor sonra. Marianne adamın omuzlarını ısırıyor, Yusuf bu acıdan hoşnut. Duruyor Yusuf birden... Ellerinin üzerinde yükseliyor, yavaş yavaş kımıldayarak, tüm ağırlığını kalçalarına vererek kadının yüzüne bakıyor "hadi söyle, kararı sen verecektin, gördün istediklerini, kalacak mısın benimle, gidecek misin? Verdin mi kararını? Kalacak mısın, hadi söyle kadınım" diyor. Marianne hiçbir şey anlamıyor, adamın içinden çıkmasından korkarak, elleriyle kalçalarından bastırıyor. "Kalacak mısın Marianne, ka-

lacak mısın?"

Marianne hiçbir şey anlamıyor. Sonsuz zevkler içinde o, çığlık atıyor, inliyor. "Kal" diyor, "kal, gitme." Yusuf gitmiyor, çekilmiyor, Marianne bir sarmaşık gibi adama dolanmış, zevkten sarhoş, acaba Yusuf ne söylüyor diye düşünüyor, çünkü hiçbir şey anlamıyor... anlamıyor.

★ ★ ★

Kasap Yusuf tokmağını etlerin üzerine öyle hırsla indiriyor ki, et parçaları adeta bir tüle dönüşüyor... Yusuf, elinin tersiyle alnındaki terleri silip, çevresine bakıyor. Her şeyi kesmek, tokmaklamak, dövmek, yok etmek ister gibi. Burnunun direği sızlıyor ama ağlaması mümkün değil... Marianne... Marianne. İpek gibi sarı saçları, mis gibi kokan incecik bedeni ile Yusuf'un sevgilisi Marianne... O buğulu mavi gözleriyle sanki bir düş Marianne .

"Yusuf şimdi 35 yaşında. Dört çocuğu var. Dördüncüsü kız oldu. Adını Mavi koydular. Bir yazar geldi Kaş'a, ona Marianne'ı sordu. Yusuf onu çok uzun zamandır görmediğini söyledi. Yazara, bu öyküyü yazması için izin verdi. Ona tanıştıkları piknik gününü anlattı. Sonra çekmecesinden bir zarf çıkardı, içindeki küçük, kurumuş sarı çiçeği gösterdi. Yazar, o anda Yusuf'un gözlerinin yaşardığına dair yemin edebilir.."

GENÇ KIZ
ya da
İNTİHAR

Genç kız annesinin tahlil sonuçlarını almak için laboratuvara hemen şimdi gitmeye karar verdi. Vapurdan iner inmez alt geçide girdi, şefini arayıp gecikeceğini bildirecekti. Telefonların üçü de meşguldü. Bir tanesine doğru yürüdü, telefonun başındaki uzun boylu, iyi giyimli adam sinirle apareyi yumrukluyordu. Genç kızı gördü, sapsarı yüzüyle, yalvarırcasına bir şeyler söyledi. Kız, üstten geçen otomobillerin uğultusundan ne söylediğini anlayamamıştı. "Bir şey mi istediniz" dedi nazikçe... "Lütfen, lütfen, yurt dışından yeni geldim, bu telefonlar bir garip, bana yardımcı olur musunuz, şu numarayı arar mısınız" dedi adam ve eline bir kağıt parçası tutuşturdu. Bir kaç denemeden sonra, kızın çevirdiği numara çalmaya başlayınca, adama ahizeyi verdi ve iki adım çekilerek beklemeye başladı. Adam karşısındakine sesini duyura-

mıyor, bağırarak konuşmak zorunda kalıyordu. Kız belli etmemeye çalışarak adamın profiline baktı, yüzünün boncuk boncuk terlediğini gördü. (Ne kadar güzel bir yüz ama ne kadar beyaz, hasta herhalde) diye düşündü... Şimdi adam haykırıyor gibiydi ve tabii sözlerini kız duyuyordu... "Evet dostum, sen benim kardeşim sayılırsın, lütfen daha fazla soru sorma... Kabul et... Kızım sana emanet... Bana bir şey olursa, içim rahat olsun, kızıma göz kulak ol, ne olur... Anlatacak bir şey yok, üsteleme, belki çok uzun bir yolculuğa çıkıyorum, belki geri dönmeyeceğim... Sorma, biliyorum... Evet, belki öleceğim, bunu istemek benim en doğal hakkım değil mi? Sen benim arkadaşımsın, yalnız seni arıyorum, sana veda etmek ve kızımı emanet etmek istiyorum... Nerede olduğumu bilmiyorum... Bilsem ne farkeder... Yaşamak istemiyorum artık anlamıyor musun? Ölmeye gidiyorum, hakkını helal et... Kızımı unutma, annesi ona bakamaz, o sana emanet... Hoşça kal dostum."

Genç kız şaşkındı. Duyduklarına inanamıyordu, şimdi bu genç, yakışıklı erkek, intihar mı edecekti gerçekten? Bir şeyler yapmalıydı, ama ne yapmalıydı?

Adam telefonu kapattı, döndü, kıza teşekkür etti... Ne yapacağına daha karar vermemiş olan kız, "bir dakika" dedi. "Çok gürültü var, bağırıyordunuz, ister istemez duydum, gerçekten kendinizi öldürecek misiniz siz şimdi?" "Karışmayın lütfen" dedi adam. "Karışmamak olur mu? İnanamıyorum, sizin gibi bir erkek neden kendini öldürmek istesin? Mantıklı bir şey değil bu, şaka yapıyordunuz değil mi, ama kötü bir şaka... Bence hemen arkadaşınızı arayın, özür dileyin" dedi kız. Adam, elinin tersiyle hafifçe kızı itip yürümeye çalıştı, bu kez kız adamın kolunu tuttu. "Lütfen yapmayın, gelin biraz konuşalım, n'olur" "Peki iki dakika şuradaki kafede oturalım."

Sabahın bu erken saatinde, geçidin üstündeki kafeye girdiler... Çok büyük bir yerdi ve hiç kimse yoktu. Garson geldi, kız bir kahve dedi, adam votka söyledi. Genç kız laboratuvara gitmeyi de, işine telefon edip gecikeceğini söylemeyi de unutmuştu. Bir yaşam kurtaracaktı, heyecanlıydı... Aynı, filmlerdeki gibi bir yaşam kurtaracaktı, ömür boyu,

kendine minnet duyan bir dosta sahip olacaktı. Heyecanlıydı ve çok mutluydu... Sanki büyük bir maceraya adım atıyordu. 23 yaşındaki biri için, genç ve yakışıklı bir adamı ölümden döndürmek gerçek bir maceraydı. (Buna patronum bile bir şey diyemez) diye geçirdi içinden.

"Demek dinlediniz beni" dedi adam. Yüzü biraz daha renklenmişti, gözleri parlamıştı. "Çok bağırıyordunuz" dedi kız. "Yanınızda duruyordum, dinlemek istemedim ama..." "Önemi yok" dedi adam, "madem dinlediniz, her şeyi biliyorsunuz, evet ben ölmeye karar verdim ve siz beni vazgeçirtemeyeceksiniz. Ölmem gerekiyor, ben güçlü bir insanım ve bunu yapacağım." "Güçlü insan kendini öldürmeye karar vermez, savaşır" dedi kız. Adamın mavi gözleri buğulandı, bir kaplumbağa gibi diye düşünüyordu kız, sanki kabuğuna çekildi, sanki bir an şık paltosunun içine büzüldü, sanki bir an yok oldu. Dizlerinin üstündeki eli yumruk oldu, güm diye masanın üzerine kondu. Kız yerinden sıçradı, kahvesi tabağına döküldü... "Güçlü olduğumu siz de göreceksiniz, bunu kanıtlayacağım" dedi. Der demez yumuşadı, sanki o yumruk masaya hiç vurulmamış, kahve tabağa dökülmemiş, kız da yerinden sıçramamıştı. "Sizi sıkıyorum, özür dilerim, isterseniz hemen kalkabiliriz" dedi. Genç kız, bir adam kurtarma operasyonunun, mutlu sonuna henüz gelinmediğini seziyordu. Bir süre daha oturmalı, bir süre daha uğraşmalıydı. "Kaç yaşındasınız" diye sordu. "33" dedi adam... "Ne iş yapıyorsunuz" dedi kız. "İş mi" dedi adam, uzun uzun düşündü, büyük bir sessizlik oldu.

"Yurt dışındaydım" dedi sonra. "Roma'da, oradaki bizim hava yollarında müdürüm... Müdürdüm. Ben aslında ekonomistim, İtalya'da okumuştum. Sonra buraya döndüm. Burada... Hem size ne bunlardan canım. Boş verin, öyle gençsiniz ki, söyleyeceğim hiçbir şeyi anlayamazsınız. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar desem, anlayabilir misiniz? Çalışma yaşamında, aslında yaşamın her alanında hiç dürüst olmayacaksın, hep yalan söyleyeceksin, çıkarını kollayacaksın, ve gördüğün yalan dolana da göz yumacaksın desem, hoşunuza gider mi?

Hadi gidelim artık." "Yoo, daha kızgınlığımız geçmedi, biraz daha oturalım lütfen" dedi kız, bu yakışıklı adamı kurtarabileceğinin güveni ve neşesi ile.

Adam kıza baktı uzun uzun, onun ne kadar saf, ne kadar aptal, deneyimsiz olduğunu düşündü. Konuşacaklarının hiç birini anlamayacağını biliyordu. (Sizin gibi budalalarla dolu ortalık) diye geçirdi içinden. (Küçük budalalarsınız siz ve en kötüsü budala olduğunuzu hiç bilmezsiniz. Bu sersemliğinizle çevrenizdeki herkesi mutsuz edersiniz, aklınızda tek bir şey vardır çünkü, iyi bir av. Avlarsınız da, ama avınızı güçsüz olduğunuz için bir anda parçalayamazsınız, küçük darbelerle, minik ısırıklarla, öldürünceye dek acı çektirirsiniz. Siz küçük budalalar, iğrençsiniz... Şimdi de içinizden biri, beni kandırmaya çabalıyor.)

Gözleri votka kadehine takılı, eliyle kadehi durmadan döndürerek, anlatmaya koyuldu. Karşısındaki bu küçük budalaya şimdi her şeyi anlatacaktı. Ama bunu bilmiyordu. Artık kendisiyle beraberdi ve anlattıklarını kendisine anlatıyordu... Her zaman yaptığı gibi ama bu kez yüksek sesle.

Anlatırken, küçük budalayı yok sanıyordu o. Ama küçük budala oradaydı, çünkü adam anlattıklarının bir kısmını yüksek sesle söylüyor, bir kısmını içinden geçiriyordu.

"Evlendiğimde 25 yaşındaydım. Okulu yeni bitirmiştim... Parlak, pırıl pırıl bir genç. Onu tanır tanımaz sevdim. 21 yaşında, öğrenci, güzel mi güzel... Ne tatlıydı bilseniz. Gözlerini kaldırıp bakamazdı, utanırdı, yanakları pembe pembe olurdu. İlk kez onun eline ben dokundum, ilk kez dudaklarını ben öptüm... İlk kez ben sevdim onu. Bir erkek nedir benimle bildi, benimle anladı yaşamı. Sonra küçük kızımız oldu. O da ne kadar güzeldi. Ve biz nasıl mutluyduk... Biz çok hoş, çok tatlı küçük bir aileyiz biliyor musunuz?"

Gözleri pırıl pırıl olmuştu adamın... Ve sanki tüm yaşam öyküsü bitmiş gibi susmuştu. Sanki kendini öldürecek olan o değildi.

Genç kız güldü. Şimdi kendini çok güçlü hissediyordu. Sanki olağanüstü bir yetki verilmişti ona ve her şeyi yönetiyordu. "Yani şimdi o

çok hoş ailenizle çok mutlusunuz" dedi. "Hiçbir sorununuz yok."

"Evet hiçbir sorunumuz yok" dedi adam sert bir sesle. Tekrarladı, "hiçbir sorunumuz yok."

"O zaman kendinizi öldürmeyin" dedi kız... Adamın gözlerinden bir şaşkınlık kıvılcımı geçti, (aptal kız, küçük budala) diye geçirdi içinden ve bir robot gibi, sanki konuştuğunun farkında değilmiş gibi, anlatmaya başladı yeniden.

"Roma'ya gitmem gerekti, çok iyi bir işti bu, terfi etmiştim. Ama o gelmedi. Tabii düzenimizi bozmak istemedi. Oysa oradaki işimde çok başarılı olmuştum. (Evet, tabii, başarılı olmuştum.) Ama beni geri gönderdiler... İnsanlar bir garip." Genç kız, "demek başarılı olmuştunuz" dedi. Kendini düğümü çözmek üzere olan bir dedektif gibi hissediyordu. "Madem başarılı olmuştunuz, neden geri gönderdiler" Adam da artık bir polis karşısında gibi uslu uslu yanıt vermeye çabalıyor, karşısındakini inandırmak istiyordu. "Siz anlayamazsınız bunu, başarılı insan da bazen başarısız olur, daha doğrusu başarısız kılınır. Kıskanılır, iftira atılır, ayağına çelme takılır..."

(Yalancı bu adam) diye düşündü kız. (Yalancı, aptal, yeteneksiz, zavallı...) "İyi ya işte, şimdi mutlu yuvanıza döndünüz, memnun olmanız gerekir. Neden bu denli bezginsiniz o halde?" "Bezgin değilim ben..." "Onun için mi intiharı düşündünüz, onun için mi, eşinizi değil de bir arkadaşınızı aradınız, kızınızı ona emanet ettiniz?" Adam elini masanın üzerine indirdi, bardaklar, fincanlar şıngırdadı. Kız yerinde sıçradı. Kızın içi ürpertiyle ve garip bir keyifle doldu. "Sen anlamazsın ki aptal kız" dedi. "Eşiniz de artık sizi istemiyor değil mi, bu apaçık ortada, peki ama neden?" diye sordu kız kendinden emin, soğuk ve sert ses tonuyla. (Evet o da beni istemiyor artık.) "Neden istemesin ki?" "İstiyor mu peki?"

Konuşma alelacele yapılan bir sorgulamaya dönüşmüştü. Kız gücü, cesareti, gözüpekliği, adam da ilk kez bir başkasına kendini anlatmanın heyecanını yaşıyordu. Adam kıza doğru eğildi, ince bileğini kavradı, sıktı, fısıldarcasına tekrarladı... "İstiyor... İstiyor... İstiyor."

Kız gülümseyerek baktı adama... "O zaman neden mutsuzsunuz peki?" Adam kızın bileğini bıraktı, gözleri bir noktaya takıldı kaldı, (O başka birisiyle beraber). Kız ısrarla gözlerini adama dikmiş, bekliyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Kız adamı yumuşattığına, herşeyi anlattırıp onu rahatlatacağına inanmıştı. Yine sordu, "hadi söyleyin, eşiniz neden sizi istemiyor?"

Adam gözlerini dikip ısrarla, uzun uzun kıza baktı. Bakarken nefreti somutlaştı, gözlerinden taştı. Heyecanlanmıştı sanki, konuşmaya başladı. "Sen hiç seviştin mi hayatında? Bir kez olsun bir erkekle birlikte oldun mu? Erkeklerin neler yaptığını bilir misin? Ya da kadınların onlardan neler beklediklerini? Hiç, bir erkek organı gördün mü karşında, kocaman, büyümüş... Yüzünün hemen yanında, gördün mü onu?" Kız kıpkırmızı olmuştu. Bir an kalkıp gitmek istedi, ilk kez böyle bir konuşma duyuyordu, ilk kez, birisi, hem de tanımadığı bir erkek ona bu garip sözcükleri söylüyordu... Adam onu heyecanlandırdığını anladı, bundan keyif duydu, sürdürdü. "Aptal kız, ben anlatsam ne anlarsın... Karım daha iyi bir organ buldu biliyor musun? Benimkini beğenmedi, zevk almadı, daha sert olmalı, daha büyük olmalı dedi... Onu bulduktan sonra da bir daha asla benimle birlikte olmadı. Sen bu farkı anlayabilir misin? Durmadan anlat anlat diyorsun, anlatıyorum işte, cevap versene, sen bu farklılığı anlayabilir misin?"

Kız yaşamının bu ilk heyecanlı öyküsünde kararlıydı, cesur olacak ve sürdürecekti. Titreyen ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi, kızaran yüzünü gizleyemeden sesini sakinleştirmeye uğraşarak, "siz beni çocuk mu sanıyorsunuz, her şeyi bilirim ben, lütfen devam edin" dedi.

"Benimle çok güzel doyumlara ulaştı o... Bedenimin her noktasını kullanırdım onu mutlu etmek için. Her noktasını... Her şeyimi anlıyor musun? (İlle de içine girmek şart mı?) O mutlu olurdu, inlerdi, saatlerce sürerdi her sevişmemiz. (Son dakikada içine girebilirdim. Son dakikada ve içinde boşalırdım.) Bu suç mu sanki, ben böyle olmasını ister miydim?" "Suç olan nedir?" dedi kız... "Ne suçu" dedi adam. "Anlattıklarımızda kötü bir şey yok ki... Suç sözcüğünü neden kullandınız?"

"Yapamıyordum" dedi adam... "Neyi yapamıyordunuz" dedi kız ürpererek. "Döndükten sonra hiç benimle yatmadı. Elimi uzattığımda kaskatı kesiliyordu, hiç dokundurtmadı kendine." "Ama neden, neden" dedi kız. "Sizi sevmiyor mu, sizin onu sevdiğinizi bilmiyor mu?" "Bilmesi gerek" dedi adam dalgın dalgın. "Söylediniz mi peki ona" "Söylemek mi?" (Söylemek şart mı? Ne yaptıysam onun için yaptım. Söylemek şart mı? Bilmiyor mu? Bilemez miydi?) "Hiç söylemedim ama biliyordu" dedi adam. Kız güldü, işte kendini beğenmiş bir erkek diye düşündü. Söylemelerine gerek yoktur, kadınla beraberdir ya, bu yeterlidir... "Söylemeliydiniz" dedi bilgiççe. "Allah belanı versin" diye bağırdı adam. "Benimle böyle konuşmayın" dedi kız, "size yardımcı olmaya çalışıyorum." "Senin yardımın eksik olsun, birbirinizin aynısınız... Çıkarınız için gelirsiniz, yanınızdaki erkekle, tıpkı vizon kürkünüz gibi hava atarsınız. O başarılıysa, sanki siz de başarılısınızdır. Onun ünvanı, onun işi, onun yeri sanki sizindir. Süslenir püslenir, onun kolunda salınırsınız. Erkek yükseklerdeyse, her şeyi affedebilirsiniz. Elmiş, dilmiş, organmış hiç farketmez. Ama adam yok olmaya yüz tutmasın. Siz de hiçleşeceğinizi anlarsınız. Başarılı biri mutlaka bir yerlerde vardır, sizi bekliyordur." "Başarısız oldunuz ve karınız artık sizi istemiyor" dedi kız... Her şeyi çözebildiğine inanıyordu artık. Onu tekrar başarılı olabileceğine inandırırsa, bu iş tamam gibi görünüyordu. "Burada yeni başarılar sizi bekliyor olabilir?" "Ne başarısı" dedi adam. "Bir hata yaptım, aklım evdeyken, beni hiç aramayan karımın, neden hiç aramadığını düşünüyorken, hata yapabilirdim elbette. Ama şirket büyük kayba uğramış..." (Beni kovdular. Savunma bile yapmama izin vermeden kovdular.) Yumuşacık bakıyordu şimdi adam. Sanki eski bir dostla konuşur gibiydi. Kız rahatlamıştı, mutlaka bu adamı etkisi altına alacak, onu ölümden döndürecek, hiç unutamayacağı bir gün yaşayacaktı. Kız iyiden iyiye anlamıştı, iş, kadın, seks sorunları bir erkek için oldukça önemliydi. Ama sorunlar sürekli yaşarlar mıydı? "En iyisi siz yeni bir iş, yeni bir sevgili edinin. Geçmişi unutun, yeniden mutlu olun" dedi. (O herşeyi benimle tadan ka-

dın, o gözlerime bakınca yanakları pembeleşen kadın, artık başkalarını da biliyor. Telefon çalınca yüzü kızarıyor şimdi, telefona koşarak gidiyor, fısıltıyla konuşuyor, akşamları eve geç geliyor,) "ve kolunda çürük vardı." "Kimin kolunda çürük var?" "Karımın" diye fısıldadı adam. "Herkesin kolu çürüyebilir" dedi kız, "bir yere çarpmış olabilir." "Benimle hiç sevişmedi, kendine hiç dokundurtmadı." "Kuşkulanıyorsanız, ayrılın, kendinize yeni bir sevgili bulun, yeniden heyecanlar yaşayın, mutluluğu tadın."

Adam elini cebinden çıkardı. Bardakta kalan son votkayı içti. Kızın masanın üzerinde duran ellerine uzandı. O yakışıklı yüzü birden kardı. Elini aldı, sıktı, sıktı... Kız elini kurtarmaya çalışarak, "canımı acıtıyorsunuz, saçmalamayın" dedi. "Canının acımasına alış yavrum" dedi adam. "Canın acımalı ki zevk duymayı öğrenebilesin." Kız korktu, yeter artık bu öykü dedi içinden, serbest eliyle çantasını kavradı. Öteki elini hızla çekti, kurtaramadı, "bırakın beni, artık sıkıldım, hiç nazik davranmıyorsunuz" dedi. "Nazikim ben, ama sen anlamıyorsun" dedi adam. "Ne güzel öğütler veriyorsun, yaşamı günlük güneşlik yapıyorsun. Bir sevgili bulup onu terkedeceğim, ne kadar haklısın. (Ne değişecek ki o zaman, o yine daha iyisini bulup beni terkedecek. O yine dokundurtmayacak.) "Sana dokunmama izin verir misin?" dedi adam. Kızın iki elini birden sol eliyle kavradı... Sağ elini genç kızın eteğinden içeri soktu, iyice bastırarak yukarılara doğru uzandı. Fısıldayarak, "sen dokunmama izin verir misin iyi kız?" dedi. "Bağıracağım" dedi kız çevresine bakarak. "Bağır" dedi adam, "ben nasıl olsa öleceğim, sen de ölürsün o zaman." Eli kızın külotuna dokunuyordu. "Belki seninle olur ne dersin iyi kız. Dener misin? Beni iyileştirmek için bunu da yapar mısın? Belki seninle olur... Bak kıpırdıyorum, belki olur ha, ne dersin. Gidelim mi buradan. Yoksa sen de mi elimi beğenmedin. Elim yeterli değil mi sence?"

İmdat diye bağırmanın da, adama yalvarmanın da işe yaramayacağını anlamıştı kız. Ne yapacağını hiç düşünmedi, karar veremedi, şaşkınlıkla konuşmaya başladığını duydu. "Pis korkak herif. Kendi kuralların için hep başkalarını suçlamışsın. Acizsin sen, korkutmayı seviyorsun.

Şimdi beni korkutmaktan ötürü mutlusun. Ama korkmuyorum senden. Sen aslında gebermesi gereken bir pisliksin. Korkak, güçsüz, aciz, ve bunları örtbas etmek için kendini beğenmiş, gururlu... Bende hata ki sana iyilik etmek istedim. Sen asla yürekli bir iş yapamazsın. Kendini bile öldüremezsin. Şimdi bırak beni gideyim, ne halin varsa gör."

Adam elini kızın bacaklarına iyice bastırdı, ona doğru eğildi, yavaş yavaş konuştu. "Sana şimdi öyle zevkler tattıracağım ki, yaşam boyu beni anacaksın, bundan daha keyifli bir sevişme yaşayamayacaksın. Beni hiç unutmayacaksın." Kız söylediklerinin hiçbirini adamın duymadığını anladı. İnsan yaşarken pek çok şeyi anlayamıyor, artık korkmadığını bile anlayamadı. "Ellerinden birini bırakacağım, sen de bana doğru uzan" dedi adam.

Kız içgüdüsel bir hareketle, vahşi bir kedi gibi, kurtulan eliyle adamın elini tırmaladı. Adamın elinin üzerinde dört ince kırmızı çizgi oluştu, "korkak" dedi kız, "korkaksın sen, vahşisin ve vahşetini senden güçsüzlere yöneltiyorsun. Keşke kendini öldürecek kadar cesaretin olsaydı." "Korkak mıyım?" dedi adam, gözü elindeki tırmık izlerine saplanmış kalmış... "Korkak mıyım?"

Korkak sözcüğünü ilk kez duymuş gibiydi. Gözleri kızın gözlerinde, bu ilk kez duyduğu sözcük karşısında şaşkın, tepeden tırnağa kaskatı kesilmiş, gözleri inanılmaz ölçüde büyümüş kıza baktı kaldı. Sanki saatler sonra kendine geldi, "öyle cesur, öyle güçlüyüm ki ben" dedi. Sağ elini kızın bacaklarından yavaşça çekti, kızın bileğini tuttuğu sol elini de bıraktı. Kız artık özgürdü, ama ille de adama son sözü söyletmek istiyordu, zaferini kazanmalıydı... İki eliyle gidermiş gibi masaya abandı, gülümseyerek adama baktı, "artık kendinizi öldürmeyeceksiniz, iyisiniz değil mi?" diye sordu. Adamın gözleri kızınkilere saplanmış kalmıştı. "Korkak mı" diye sordu, elini cebine soktu, bir tabanca çıkardı, yavaşça kaldırdı, alnına dayadı. Kız bu sahne karşısında hiç korkmadığını hayretle anladı. O an kendine hayran oldu. Gülerek elini uzattı, avucunu namlunun ağzına dayadı. Aynı gülümseyişle ve o da gözlerini onunkilere dikmiş olarak adamın silahlı elini aşağıya doğ-

ru indirdi. Adam da ona güldü, "küçük budala ben korkak değilim" dedi... Tetiği çekti. Kurşun silahın ağzından çıktı, kızın avucunun içinden geçti, adamın çenesinin altından girdi, damağından geçti, gözünün kenarından yukarıya çıkarak beynine saplandı. Adamın ağzından burnundan fışkıran kanlar, kızın üzerine ve yüzüne sıçradı. Kız parçalanan elinin acısını hiç duymadı...

"Ertesi gün gazeteler, "Evli erkeğin yasak aşkı kafeteryada ölümle sonuçlandı" diye yazdılar. Kızın elinin sakat kalacağının açıklandığı gün, hastaneye adamın karısı geldi. Adamın kıza anlattıklarını dinledi. Gözleri genç kızın sargılı eline takılı, "bunların çoğu doğru" dedi. "Ama onu sevmediğim yalan. Onu hep sevdim, hiçbir zaman başka bir kimseyle birlikte olmadım. Onu inandırmak, iyileştirmek için çok uğraştım. İnanmadı. Niye böyle oldu bilemiyorum, neden onu sevdiğime hiç inanamadı, neden böyle oldu..." Kadın uzun süre hıçkıra hıçkıra ağladı. Genç kız o andan beri hiç ağlayamamıştı... Kadının dizine sağlam elini koydu, (belki de o benim ilk aşkımdı) diye düşünerek gülümsedi."

CANDAN
ya da
ELMALI KEK

Karşı komşusu sabah kahvesini içip, "ocakta yemek bırakmıştım" diye gidince, Candan günlüğünün başına oturdu. O yapmıştı bile yemeklerini. Zeytinyağlı fasulye, patatesli parça et, salata ile pilavı da akşama doğru yapınca, pek o kadar zor değil.

"Diziyi izledik komşumla" diye başladı yazmaya. "Dizideki kadın çok iyi bir insan ama bu denli iyi olmak doğru mu acaba? Kocası bile sömürüyor onu. Üstelik adamın başka sevgilileri de var. Bari kadına sevgiyle davransa, o da yok. Kadın bu bölümün sonunda da hüngür hüngür ağlıyordu. Az kalsın ben de ağlayacaktım. Alt tarafı bir dizi işte, sabun köpüğü... Güzelim kadını eve kapatmışlar, kadının çevresindeyse koskoca bir yaşam var. Ne garip senaryolar bunlar. İnsan mutsuzsa bunun çaresini bulabilir. Bu denli mutsuzluk aptal insanlara öz-

gü. Saçmalık. Neyse bir yarım saat oyaladı işte. Acaba anneme gitsem mi, yoksa Cem'in okuldan dönüşünü mü beklesem? Yakında okullar tatile girecek, sınıfını geçmesi gerek. Evde kalayım Cem'in ödevlerine yardım edeyim. Akşama doğru Faruk'a da bir telefon ederim, acaba bu akşam erken gelecek mi ? Gazeteden tam kırk kişi çıkartmışlar. İşler çok yoğun diyordu geçenlerde. Telefon etmeyeyim, o kadar yoğun işleri arasında pek hoşlanmıyor sanırım telefonlarımdan. Zaten hep masasında oturmuyor ki. Sürekli gazetenin içinde dolaşıp duruyor. Yazı İşleri Müdürü. Gazetede en hareketli, en sorumlu kişi. Yıllar önce... Kaç yıl önceydi bakayım ? Tabii, Cem onüç yaşında olduğuna göre, ondört yıl önce, patronumun karısı durmadan ararda benim bile canım sıkılırdı. Koskoca genel müdürün, çevirmen sekreteri... Çevirinin en zor kısmında bir telefon... Alooo, Candan'cığım, Rıza orada mı canım, bağlar mısın, akşam yemeği ile ilgili bir şey soracaktım da..."

Cem'in sevdiği elmalı kekten yapsam mı acaba diye düşündü. Ama şişmanladı da kerata. Hadi bugün de yapayım, sonra rejime girsin. Aslında Faruk da biraz göbeklendi ya, yine de yakışıklı. Tabii, o akşam içkileri yapıyor bu göbekleri." Kalçasını, karnını elledi Candan. Çocuktan sonra o öldürücü cimnastikleri yapmasaydım, şimdi ben de karşı komşuma dönerdim. İnsanın kıçı, göbeği nasıl büyür öyle, inanılır gibi değil.

Candan kekin malzemelerini aldırmak için kapıcıyı çağırmak üzereyken vazgeçti. Hava güzel, niçin çıkıp kendim almıyorum. Biraz hava alırım, yürüyüş yapmış olurum.

★ ★ ★

Elmalı kek mis gibi koktu. Candan sıcacık kekten küçük bir parça keserek, günlük küçük kaçamağını yaptı. Kahve ve kek... Nefis bir tat diye söylendi yüksek sesle, reklam spotu okur gibi neşeli, taze bir sesti bu. Üstüne bir de sigara. "Buğulu gözler" demişti televizyonun makyajcısı. Son yıllarda duyduğu tek iltifattı bu. İltifat mı bundan da pek emin değil ya. Buğulu gözler. Program yayınlandığında gözlerine ba-

kıp durmuştu ama kendini görebilme fırsatı pek olmamıştı. Elbette, programın asıl konuğu kocasıydı, kendisi değil. 'Sizi Tanıyalım' programında kocası tanıtılıyordu, kendisi de tanınması gereken adamın karısı olarak programa katılmıştı. O ne komik saçlardı öyle. Kuaförü televizyona çıkacağını öğrenince, ne garip bir saç modeli yapmıştı. İşte Candan ekranda. O kabarık, garip saçları, şık tayyörü, gülümseyen yüzü ve zarif hareketleriyle tam olması gerektiği gibi. "Evet, Faruk eve biraz geç geliyor. Ama oğlumla ben bu duruma alıştık. Onun mesleğinin önemini biliyoruz, sorumluluğunun çok ağır olduğunu da. Onun başarıları bizi de mutlu ediyor. Oğlumun gazeteci olması mı? Aaa, bilemem, kendi karar verecek tabii. Evet, evet, gazeteci eşi olmanın zorlukları var. Ama alışıyorsunuz, ikimiz de evde ona yardımcı olmaya çalışıyoruz. Zaten çok gergin bir yaşam, bir de evde gerilirse..."

Saat ona doğru zeytinyağlı fasulyeyi dolaba kaldırdı. Çöp kutusunun önünde biraz duraladı elindeki yarısı yenmiş salata tabağı ile. Dökse mi acaba, ya Faruk aç gelirse... Buzdolabına koydu salatayı da. Tam onbuçuktu geldi Faruk. Candan'ın yazmayı tasarladığı cümle yarım kaldı günlüğünde. "O kadar güzel bir kitap okuyorum ki, acaba Türkçe'ye çevirsem mi diye düşünüyorum okurken. Kocası denizci olan kadının yalnızlığını anlatıyor. Kadın kapana kısılmış gibi, yapacağı hiç bir şey yok. Kocasını çok seviyor ama mutlu değil. Mutsuz da değil aslında..." "Evli, aşık ama yalnız bir kadın" yazacakken, Faruk'u gördü karşısında.

"Genç kızlar gibi bıkmadın mı bunları yazmaktan?"

"Okumak ister misin yazdıklarımı?"

"Yo, yo çok yorgunum, başka bir zaman. Yarınki gazeteyi ister misin?"

"Hala bu çıplak kadın fotoğraflarına ilgi var mı Faruk ?"

"Olmaz mı, yoksa niye koyalım? Halkımıza hizmet ediyoruz."

"Şimdi işten gelmiyorsun değil mi? Yorulmuyor musun o barlarda. Hep aynı insanlarla, aynı konuşmalar..."

"Herkes bunu yapıyor, günün yorgunluğu başka türlü çıkar mı? İş-

ten eve evden işe. Bu tekdüzeliği insan beyni kaldırır mı? Hem sen, aynı soruları sormaktan bıkmadın mı?"

Candan başını günlüğüne eğdi, "Kadın beyni tekdüzeliği kaldırabilir" diye yazdı.

"Eskiden telefon ederdin gecikeceğin zamanlar, şimdi onu bile yapmıyorsun. Yemeğe bekleyelim mi beklemeyelim mi, şaşırıyoruz. Üstelik Cem'in yüzünü görmüyorsun bile. Sen geldiğinde o uyumuş oluyor."

"Yahu mesele yapma bunları, artık alışman gerek, yalnız ben miyim, herkes oralarda sıkıntı atıyor. Hepsinin karısı evde, bu düzen böyle kurulmuş işte. Bırak."

Candan günlüğüne, "Denizcinin karısı, denizci yokken bir bara gidip iki tek bile atmıyor. Denizcinin karısı yanında kocası yokken, hiçbir şey yapmıyor" yazdı.

"Aç mısın ?"

"Hayır, Rıfat'ın yerinde atıştırdık biraz."

Candan gazeteyi evirdi çevirdi, çıplak mankenin fotoğrafının altında yazılanları okuyunca gülümsedi. "Zor olmalı bu resim altlarını yazmak" dedi. Televizyondaki spor programını izleyen Faruk, duymadı.

"Ne diyorsun"

"Zor, zor... Zor diyorum"

"Nedir zor olan ?"

"Hiç, yaşam belki de"

"Yarın Cem'i maça götüreyim bari, gerçekten bu hafta pek göremedim çocuğun yüzünü."

Candan günlüğüne "Denizcinin karısını maça götüren bile yok." yazdı.

★ ★ ★

Cem ve Faruk gittikten sonra Candan kahvaltı masasını topladı. Diziyi izledi. Günlüğüne, "dizideki kadın yine ağladı" diye yazdı. "Ağlamaktan hoşlanmıyorum, insan ağlayacağı ortamlarda bulunmamalı,

ağlamamak insanın elinde değil mi? Neden yalnızlık duygularını hep kadınlar yaşar? Acaba erkekler de bunu yaşıyorlar da bizim haberimiz mi yok? Yarın bu diziyi seyretmeye hiç niyetim yok. Bu bir zaman kaybı..."

Fasulye dolapta, pilav da öyle... Salatayı dökmeli. Parça et de bitmedi. Bugün yemek yapmaya gerek var mı? Belki bir patates salatası ya da ıspanak... Bunlar akşam bile pişirilebilir. O zaman oniki seansına sinemaya gidebilirim. Serpil'i arayayım.

"Serpil, kız ne tatlıydı değil mi ?"

"Evet çok. Herhalde her erkeğin düşlerindeki kadın tipidir bu."

"Böyle olunabilir mi acaba? Kız hiç soru sormuyordu dikkat ettin mi? Belki adamla sosyal konumlarındaki farklılıktan ötürü buna cesaret edemiyordu ama ne tatlıydı. Neredeydin yok, neden geciktin yok, niye bana söylemedin yok. Adam istediği zaman buluşuyorlar, adam istediği zaman sevişiyorlar. Kız da tüm sıcaklığı, güzelliği ve neşesiyle adamın yanında hazır."

"Biz de böyle olabilsek, yani tamamen onlara teslim olsak, tabii bunu yaparken mutlu olmayı başarabilsek, belki de çok sorunsuz, çok rahat olurdu ilişkiler. Hani sahibine delicesine bağlı fino köpekleri gibi. Arzuyla boyun eğme."

"Biz sorun çıkarıyor muyuz sence? Biz, onlara hiç sorun çıkarıyor muyuz?"

Candan eve döner dönmez günlüğüne, "Bir fino köpeğim olsa, belki günlerim daha canlı geçerdi" yazdı. O günden sonra, becerebilirse eğer, filmdeki kız gibi olmaya karar verdi. Dır dır etmek neyi düzeltiyor ki?

"Düzeltemeyeceği şeylerle yaşamayı öğrenmeli insan. Ya da... Ya da..."

Saat sekizde Cem'in karnı acıktı. Sofrayı kurdular, oturdular.

"Patates salatası çok güzel olmuş anne, ama neden içine soğan koymadın?"

"Soğan kokuyor, karşındaki insanı rahatsız eder bu. O yüzden koy-

madım, baban..."

"Babam sanki soğan yemiyor mu? Babam içki de kokuyor. Boşver be anne, sen canının istediklerini yap."

"A, Cem, saçmalama, başkalarını rahatsız etmek pahasına, canının istediklerini yapmamalı insan."

Candan günlüğüne, "Denizcinin karısı soğan yiyor mudur acaba" diye yazdı.

"Denizcinin karısı canı istediği zaman soğan yiyordur. Denizcinin karısı, denizcinin gelmesinden bir hafta önce, soğan yemeyi bırakıyordur. Denizcinin karısının, zaman zaman da olsa, soğan yediğini farkedecek biri var."

★ ★ ★

Candan Faruk'u merak etmeye başladığında saat tam oniki olmuştu. Televizyonu kapattı, salonda gezindi bir süre. Sonra balkona çıktı, bir sigara içti. Yarım olduğunda, sesini değiştirerek gazeteyi aradı. Faruk bey gazetede değil efendim... Saat bir olduğunda ağlamaya başladı. Birbuçukta Rıfat'ın yerinin telefon numarasını araştırdı. "Gazeteden arıyoruz, Faruk bey orada mı?.."

"Hayır şu anda yok efendim, akşamüzeri uğradı ama erken çıktı." Saat ikiyi çaldığında, kendini tanıtarak gazeteyi aramayı düşündü. Kim vardır ki bu saatte? Gece sekreteri, o nereden bilecek Faruk'un nerede olduğunu. Genel Yayın Müdürü'nü arasa... Telefonunu bilmiyor. Bilse de aramamalı. Bu saatte insanları telaşlandırmanın anlamı yok. Peki karakola telefon etse. Ya başına bir şey gelmişse? Başına bir şey gelse ve karakol bunu bilse, zaten evi ararlar. Kimbilir kaç karakol var koca kentte. Hangi birini arasın? Hastaneleri arasa...

Faruk hergün yarımşar saat daha geç geliyordu eve. Alıştıra alıştıra yok oluyordu. Sıkıntı atma törenleri yavaş yavaş uzuyordu. İlk başlarda haftada bir kez, saat dokuza kadar, birkaç yıl sonra, haftada iki kez ona kadar... Sonra üç kez, sonra dört kez, onbuçuk onbir... Henüz cumartesi pazarlara dokunmamıştı. Bu iki gün nedense evden yalnız çık-

mazdı.

Candan üçbuçuk sıralarında, uykuya dalmadan önce bir tek tümce yazabildi defterine... "Denizcinin karısı, bazı geceler yatağında ağlıyor, o ihtiraslı kucaklaşmaları, coşkun sevişmeleri, öpüşmeleri düşünüp, onları özleyip, mutlu gözyaşları döküyor."

Koca bir gözyaşı damladı, son sözcüğün üzerine, dağıldı gitti.

★ ★ ★

Cem'i alelacele okula yolladı. Gözleri kıpkırmızı, burnunu çek çeke...

"Neyin var anne, ağladın mı sen ?"

"Hayır oğlum, fena halde nezle oluyorum galiba."

Artık gazeteyi aramalıyım diye düşündü. İlk kez oluyor bu, mutlaka kötü bir şey oldu, gazeteyi aradığım, herkesi telaşlandırdığım için Faruk kızamaz bana... Ya başına bir şey geldiyse...

Telefon çaldı. Faruk. "Candan'cığım, beni merak etmişsindir. Kusura bakma arayamadım. Şimdi acele toplantıya giriyorum. Akşama görüşürüz."

Candan'ın tüm endişesi, üzüntüsü, gerginliği bir anda yok oldu gitti. Ne geldi onların yerine?.. Şiddet, nefret, acı... Elini masanın üzerine hızla vurdu, masanın köşesine gelen eli kırılmışçasına acıdı... Gözlerinden yaşlar boşandı. Acıyla haykırdı, "neredeydin peki?" "Yahu birisi istifa etti. Büyük kavgalar çıktı. Onu aldım, vazgeçirmek için dil döktük, içtik, sızıp kalmışız. Hadi akşam erken gelirim, konuşuruz, yorgunum zaten." Telefon kapandı.

Elini ovuştura ovuştura, orada öylece kalakaldı Candan. Erken gelirim... Yorgunum zaten...

Bir kadın... Bir başka kadın... Faruk çocuk gibidir... Aklı ermez öyle şeylere.

Aklı ermez...

Uyurgezer gibi defterini aldı, son sayfayı açtı. Uzun süre, çok uzun bir süre, yazdığı son sözcüğe bakıp durdu. Onun başına bir şey gelme-

miş olmasının verdiği rahatlık, sonsuz bir küskünlükle birleşti. Yazmaya başladı... "Sıkıntı atıyoruz... İş ev, ev iş... Bu tekdüzeliği insan beyni kaldırır mı? Erken gelirim... Yorgunum zaten... Onlar başka bir gezegenin canlıları, biz başka bir gezegenin. Anlaşamayız, bir ortak noktada buluşamayız. Birbirimizi değiştiremeyiz. Ayrı ayrı yaratıklarız biz. Birbirimizden aynı duyguları, benzer düşünceleri, ortak sözcükleri beklememeliyiz. Onlar uzaylıysa, biz yerliyiz, biz uzaylıysak, onlar yerli. Anlaşamayız biz, anlaşamayız... Birbirimizi anlayamayız biz... Anlamayalım o zaman... Anlamayalım."

★ ★ ★

Faruk saat tam altıbuçuk'ta geldi. Çok erken... Yanaklarından öptü Candan'ı. Bunu hiç yapmazdı. Hemen yatak odasına gitti, soyundu, banyoya girdi. Candan Faruk'un ceplerini karıştırdı, gömleğini aldı, uzun uzun inceledi, kokladı. Külotuna baktı, kokladı. Bunu hiç yapmazdı.

"Çok merak ettim" dedi. "İlk kez böyle bir şey yapıyorsun."

Faruk arkadaşının istifa öyküsünü anlattı ayrıntılarıyla.

Candan, "insan bir telefon eder" dedi.

"Olmadı işte" dedi Faruk. "Haklısın ama olmadı. Ordan oraya koşturduk. Sarhoş olduk, sonra birinin evinde sızıp kalmışız."

"Hepsi bu kadar mı" dedi Candan. Sinirsiz, soğuk, sakin sesiyle.

"Ne olacaktı başka, ne anlatayım istiyorsun" dedi Faruk, sinirli, yüksek sesiyle.

"Bugüne dek sana hiçbir şey söylemedim, hiç sitem etmedim, hiç surat asmadım" dedi Candan. "Sanki bütün yaptıkların, tüm erkek arkadaşlarınla yaptığınız herşey, size sunulmuş, yalnızca size özgü olan davranışlardı. Siz monoton yaşam sevmezdiniz, siz sıkıntı atmalıydınız, siz barlarda, meyhanelerde, iş dönüşü eğlenebilirdiniz. Aranıza eşleriniz asla karışmamalıydı. Başka kadınlar mutlaka olmalıydı ama onlar sizlerin kadını olmamalıydı. Sessiz, sakin, bu durum mutlak bir gerçekmiş gibi, sizi evlerde bekleyen kadınların ne düşündüğünü, ne

yaşadığını hiçbir gün düşünmediniz. Onlar evde sizi bekliyorlardı, beklemeliydiler, beklediler. Buna isyan edilebileceğini hiç düşünmedin mi? Kim olursa olsun seni evde bekleyen bir insanın varlığı seni hiç mi etkilemiyor? Erkeklikle ilgili bir şey mi bu? Bir telefon etmek erkeklik gururunu mu zedeliyor? Saygı duymadığın, düşünmediğin, aldırmadığın bir insanla yaşamak nasıl bir duygu? Bunu bir kez daha yaparsan ve artık ben hiç aldırmayıp mışıl mışıl uyursam, bu güzel bir beraberlik midir sence?"

Faruk gazeteye bakıyor. Gereksiz, sıkıcı konuşmaları dinleyen bir insan gibi. Tamam artık, tamam anladık, bitir artık der gibi.

Candan bitiriyor. "Bu yaptığın şey beni uyandırdı, ayılmam için bir şamardı sanki. Ben ayıldım Faruk, bunu bilmeni istiyorum, ben ayıldım. Ben seni deli gibi ciddiye alırken, bu denli önemsenmemek çok acı. Sıkılma, artık konuşmayacağım. Yemeği ne zaman yemek istersin?"

★ ★ ★

Faruk o geceden sonra, tam üç akşam üst üste saat sekizde geldi. Asık suratla, suskun, yemeğini yedi, televizyon izledi, Cem'le ilgilendi. Candan ikinci akşam inanılmaz bir saflıkla Faruk artık her akşam eve saat sekizde gelecek sandı. İçin için, buna bir alışsın, asık suratı da geçecektir diye düşündü. Dördüncü akşam Faruk sekizde gelmedi ama tam sekizde, gecikeceğini haber verdi. Ertesi akşam telefon da etmedi, geldiğinde saat onbuçuktu.

O gece Candan defterine, denizcinin karısıyla ilgili hiçbir şey yazmadı. Sabah izlediği diziyi de anlatmadı.

"Hiçbir sorun yok... Hiçbir sorun yok. Ama sorun nedir? Yaşamı sorgulamak ne demektir? Kendin ol, kendini yaşa'nın anlamı nedir ? Mutluluk kovalanabilir mi? Mutluluk yaratılabilir mi? Ne yapmak istediğini bilmek, yapmak istediğini yapmak nasıl bir duygudur? Ölüm ne zaman gelecek? Ölüm gelene dek oturup beklemeli mi? Ölüm gelene dek oturup beklemeli, sonra da ölmeli mi?" O gün defterine yazdığı

her tümce birer soruydu Candan'ın.

Faruk gece onbire on kala geldi, onbiri yirmi geçe televizyonun karşısında uyuklamaya başladı, Candan da ona "hadi yatalım" dedi. Yattılar. Candan elini kocasının karnına koydu usulca. Biraz kımıldattı. Faruk mırıldandı. İstiyor muyum, diye düşündü Candan, istemek nasıl olurdu? Elini biraz daha aşağılara kaydırmak istedi. Biraz, çok az, aşağı indirdi, durdu. Onbeş yıl oldu, hala utanıyorum diye geçirdi içinden. Ta eskilerde, çok eskilerde, Faruk onun elini tutar, aşağı doğru iter, Candan'ın kolu kaskatı direnir, sonunda zorla, utana sıkıla kavrardı erkeğin organını. Kavrar öylece dururdu. Faruk kadının küçük elini tutar, kendi eliyle aşağı yukarı harket ettirirdi. Hala yapamıyorum, hala utanıyorum... Hızla elini indirdi, Faruk'un külotunun içine soktu, küçük, yumuşak, serin organı tuttu. "N'apıyorsun?" dedi Faruk uykulu sesiyle. "Hiç" dedi Candan. Ne yapıyordu Candan gerçekten ? Şimdi ne yapacaktı? Tutmuştu bir kez, bırakmamalıydı. Candan öylesine tutuyordu, o da avucunun içinde öylesine duruyordu. Elini oynattı Candan, avucunun baskısını artırdı. Hiç, hiçbir şey olmadı. Eli durdu Candan'ın. Faruk kıpırdadı, "Devam et" dedi, "madem başladın." Başını aşağıya doğru itti Candan'ın. Faruk'un tüm bedeni hareketsiz, ne yapacağını şaşırdı Candan. Ne kadar sürdürmeliyim bunu, daha ne kadar? Neden böyle, neden uyanmıyor Faruk? Suçlu kim, suç var mı? Sonunda tam ağlamak üzereyken, tam gözyaşları Faruk'un kıllarını ıslatacakken, kıpırdadı. Faruk Candan'ı üzerine çekti. Hiçbir şey yapmadan, öpmeden, okşamadan, sırtüstü yatarak boşaldı.

Candan banyoda yüzüne baktı. (Neden bunu yaptım ki)Yatağa döndüğünde Faruk uyumuştu.

★ ★ ★

Akşam saat dokuzu biraz geçtiğinde, Candan ağır hareketlerle kalktı, televizyonu kapattı, Cem'in odasına gidip baktı, bir arka sokakta oturan arkadaşının numarasını çevirdi, "sana gelebilir miyim?" dedi. "Aaa, gel tabii, seviniriz, oturuyoruz" dedi kadın. (Sesi pek istekli de-

ğildi sanki, gitmesem mi acaba ?) Ceketini giydi, çıktı. Çıkmadan önce iki kez ocağa, bir kez de ütüye baktı. Koridorun ışığını açtı. Sokak çok karanlık ve sessiz. Sanki geceyarısı gibi. Topuklu ayakkabılar ne çok ses çıkarıyor. Keşke lastik pabuç giyseydim. Arka sokağa gelene kadar pekçok kez dönüp arkasına baktı. Garip bir duygu sardı o bir sokaklık yürüyüşte Candan'ı. Neydi bu duygu bilemedi. Üşümüş gibi kollarıyla kendini sardı, sıktı. Haz duydu, ürperdi. Evin önüne geldiğinde anladı, özgürlük duygusuydu kendisini ürperten. Durakladı, geçip gidebilirim, gücüm yettiğince yürüyebilirim, istediğim yere gidebilirim...

Zili çaldı. Arkadaşı kapıyı açtı. Saçlarını özensizce başının üzerinde tokalamış, üzerine uzun bir gömlek giymişti. Ayakları çıplaktı. Öpüşüp salona geçtiler. Salondaki erkek oturduğu kanepeden kalktı, "hoş geldin" dedi. "Otur, otur, n'olur kalkma, rahatsız ettim biliyorum ama çok kalmayacağım" dedi Candan. Adam altına bir eşofman, üzerine de kolsuz bir tişört giymişti. Kanapenin altındaki atılmış erkek külotunu gördü Candan. Belli ki alelacele giyinmişti adam. Sehpanın üzerinde birkaç meze ile rakı bardakları duruyordu. Bir köşeye ilişti.

"Rakı içer misin?" dedi arkadaşı. İrkildi Candan, "rakı mı, evet, peki, içerim, az koy lütfen." Arkadaşı, kanapeye, adamın iyice yanına oturdu, omuzunu adamın kolunun altına soktu, adam ona sarıldı. "Şerefe" dediler. "Hayrola, sen böyle geceleri çıkar mıydın, ne oldu?" dedi arkadaşı. "Kadınlar özgürleşti artık, geceler onların" dedi adam. "Evden buraya yürürken, ilk kez özgür olduğumu hissettim" dedi Candan. Güldüler.

Candan dönüş yolunda kıskançlık nedir ilk kez anladı. Kıskançlığın nasıl somut bir duygu olduğunu ilk kez keşfetti. Yürek burkulmasının baş ağrısı kadar gerçek olduğunu ilk kez duydu. Candan, arkadaşı ile sevgilisini kıskandığı için, onlara imrenip yüreği burkulduğundan, şiddetli bir suçluluk duygusu da yaşıyordu şimdi.

Onbeş dakika sonra, Faruk hışımla içeri girdi. "Neredeydin, telefon ettim onbuçukta, yoktun, duymadın mı telefonumu" dedi. "Neden

telefon etmiştin" diye sordu Candan. "Gecikecektim, onu haber verecektim" dedi Faruk. Candan gülümsedi, Faruk sinirli yutkundu, bir sigara yaktı. "Arka sokaktaki arkadaşıma gittim" dedi Candan. "Bu saatte mi, gece yarısı mı? Hem de o kadına mı gittin?" diye bağırdı Faruk. "Nesi var o kadının?" "Ne zaman görsem yanında yeni bir herif vardır onun. N'apıyor şimdi, evlendi mi bari?" "Evlenmedi, yine bir herif vardı yanında. Sekiz aydır birlikteler, sevişiyorlar." "Oraya gittin demek... Ne oldu gittin de, boyun mu uzadı? Hem Cem'i de yalnız bırakmışsın."

"Cem büyüdü artık, arada bir yalnız kalabilir." Faruk giderek sinirlendi, Candan'ın sakin konuşması, kıpırtısız oturması onu çileden çıkarıyordu. Bağırmaya başladı, "delirdin mi sen kızım? Gecenin bu saatinde elin orospularının evine gidiyorsun, aklını mı kaçırdın. Bak Candan bu son. Bir daha..." "Bir daha ne?" "Bir daha... sakın ha." (Bir daha sen de sakın eve geç gelme) Bunu yüksek sesle söyleyemediği için üzülerek, bir daha sefere cesurca söylemeye karar vererek, "Böyle sinirlenmene gerek yok, artık sıkılıyorum evde yalnız kalmaktan" dedi Candan. "Ben her akşam eve geliyorum" dedi Faruk. "Sağol" dedi Candan.

★ ★ ★

İçine bir şey girdi Candan'ın, bir şey... "Hadi kalk" dedi. Sofradaki yemekler soğumuş, Cem uyumuş. Her gün aynı filmi izler gibi, hep aynı filmin içinde yaşar gibi. Ya alışır ya da alışamaz insan. Elinde günlüğü... Denizci dönmüş, karısıyla şehvetli aşk geceleri yaşıyorlar. Denizci her an kucaklıyor karısını, her an sevişiyorlar. Dudaklarını kanatırcasına öpüyor karısının... Denizcinin karısının bedeni çürük içinde... Bacakları, kolları, ensesi, memeleri çürümüş. Denizcinin karısı aynada sevgiyle bakıyor bu aşk çürüklerine. Bunlar yarın koyulaşır, sonra yeşile çalar, daha sonra sararır... Bunlar yok olmadan gel diye kucaklıyor kocasını... "Hadi kalk, hadi hadi." Candan büyülenmiş gibi kalktı. Yatak odasına geçti. Gardıroptan kırmızı ceketi ile siyah kısa e-

teğini çıkardı. Saçlarıyla uğraştı uzun uzun, sonunda sımsıkı topladı ensesinde. Özenle, koyu bir makyaj yaptı. Gözleri çepeçevre simsiyah, dudakları pırıl pırıl kıpkırmızı... Cem'in odasına baktı bir kez daha. Taksi çağırdı, "Rıfat'ın Yeri" dedi şöföre.

Etraf çok karanlık, kapının önünde durdu Candan. Arkasını dönüp baktı, taksi gitmiş. Kaçamaz artık. Eğer on saniye içinde bir adım atamazsa orada öyle ömür boyu çakılıp kalacak gibi. Nasıl karar verebildi böyle hiç düşünmeden, nasıl gelebildi oraya kadar? "Buyrun efendim, birini mi aradınız ?"

"Evet... Yoo, hayır, yalnızım."

"Şu köşedeki masa iyi mi hanımefendi?"

"Hayır, bara oturmak istiyorum."

"Bar çok kalabalık efendim, rahatsız olabilirsiniz."

"Olabilir, bara oturacağım."

Demek heyecanlanınca böyle oluyor. Sanki çevrede hiç ses yok, hiç kimse yok...

Candan, barın çevresindeki erkekleri ite kaka, kendine yer açtığını, erkeklerden birinin oturduğu tabureden kalkıp, ona yer verdiğini fark etmedi. Henüz her yer karanlık, sessiz ve orada yapayalnız. "Ne arzu edersiniz ?" dedi barmen. O an inanılmaz bir gürültü, inanılmaz bir kalabalık sardı Candan'ın çevresini. O an yaşam başladı kaldığı yerden. O an barın öteki tarafındaki Faruk'u gördü Candan. Yanındaki iki erkeği tanıdı, ressamı da. Ama Faruk'un kolunu tutarak boğuk kahkahalar atan kadını ilk kez görüyordu, ya öteki kadın... Onu bir yerlerden tanıyor gibiydi ama kimdi... Tiyatro sanatçısı mı, gazeteci mi? Faruk nasıl da gülüyordu, hiç de yorgun ve sinirli gibi değildi. (Sıkıntı atıyor burada, bir işe yarıyor demek buraları. Peki ama eve döndüğünde sıkıntısı neden geri gelmiş oluyor?)

"Sizi ilk kez görüyorum" dedi adam, "birisini mi arıyorsunuz?"

"Evet, ilk kez geliyorum" içkisinden bir yudum içti Candan.

Elini göstererek, "evlisiniz demek" diye sordu adam. "Evet, evliyim" dedi Candan.

"Kocanız nerede peki?"

"İşte şu karşıdaki, kırmızı kravatlı adam" (Sana ne demeyi ne zaman öğreneceğim?)

"Ah ! Dedektiflik demek"

(Hayır hayır, neden yanlış anladınız, hiç ama hiç böyle bir niyetim yok. Burada oluşumun bu şekilde yorumlanması beni çok rahatsız eder, bu hiç aklıma gelmemişti.)

"Aman yapmayın, öyle olsa burada böyle açıkça, orta yerde oturabilir miydim" diye heyecanlanarak bağırdı Candan. O sırada kahkahalarla gülen Faruk, Candan'ı gördü. Göz göze geldiler. Bu bir saniyeden de az bir süreydi ama, o süre içinde Faruk Candan'ı gördü, kahkahalar atarak başını yanındaki kadına çevirdi, o başını çevirirken, Candan ona kadehini kaldırdı, Faruk yeni bir cümleye başlamışken, o gördüğü kadının tanıdık, hem de çok iyi tanıdık biri olduğunu anladı, konuşması ve gülmesi yüzünde dondu, tekrar yüzünü Candan'a çevirdi, Candan yine bardağını ona doğru kaldırdı. Ve Faruk anladı ki, o gördüğü kadın Candan. Kendi karısı Candan.

Şimdi Faruk hiçbir şey duymuyor, hiç kimseyi görmüyor. Yaşam şimdi Faruk için durdu. Bir süre yerinden kıpırdayamadı, sonra rüyada gibi, bir karabasan yaşıyormuş da, birden nefes nefese kan ter içinde uyanacakmış gibi Candan'a doğru yürüdü.

"Candan ne işin var burada?"

"Senin ne işin var burada?"

"Neler söylüyorsun Candan, delirdin mi? Neden geldin buraya?"

"Herkes bunu yapıyor... Günün yorgunluğu başka türlü çıkar mı? Sıkıntı atıyorum işte. Bu bir gereksinim."

"Yürü çabuk, gidiyoruz."

"Hayır Faruk, hayır. İnsan beyni bu tekdüzeliği kaldırır mı? Sıkılıyorum her gece tek başına evde."

"Saçmalama, tek başına mısın evde? Cem var, ben varım... Hem, sen bir annesin."

"Sen de bir babasın."

"Ben bir erkeğim Candan."

"Ben de bir kadınım Faruk."

"Ama tek başınasın burada... Herkes beni tanıyor. Beni rezil ettin."

"Farketmez . Sık sık gelirsem tek başıma kalmam. Herkes beni de tanır. Sen de beni rezil edersin, ödeşiriz."

Faruk hesabı ödedi, uzaktan arkadaşlarına el salladı. Çıktılar. Adam sert hareketlerle direksiyonda, kadın yorgun düşmüş, gevşemiş, tüm soğukkanlılığını yitirmiş. Ellerinin titrediği anlaşılmasın diye her ikisini de koltuk altlarına sıkıştırmış. Bir yandan kahkahalarla gülmek, bir yandan haykıra haykıra ağlamak istiyor. İkisini de yapacak gücü yok.

"Candan, bir daha böyle bir şey yaparsan sonu çok kötü olur, bilesin. Hem çocuğu nasıl yalnız bıraktın?"

"O artık kocaman çocuk, üstelik senin de çocuğun, anımsıyor musun... senin de oğlun o..." Candan'ın sesi giderek yükseldi, o artık ağlamak üzere. Dudakları titredi, sesi hiç çıkmayacak sandı, ama haykırdı Candan.

"Ve sen... ve sen, beni bir daha sakın tehdit etme Faruk."

Candan o gece sabaha dek ağladı. Faruk ertesi akşam sekizde eve geldi, "Şu meseleyi konuşalım" dedi. Artık ok yaydan çıkmıştı, Candan duramayacağını, durmaması gerektiğini, durursa her şeyin biteceğini, ömür boyu mutsuzluğa yakalanacağını anlamıştı. O içindeki şey, "durma, sürdür, korkma, yaşam çok kısa, hiç kimse senin için bir şey yapamaz, hiç kimse kendini unutup seni mutlu etmek için çalışamaz, bunu ancak sen yapacaksın, yalnız sen. Değiştirmek için uğraşma, sen değiş" diyordu. Candan dayanılmaz acılar çekiyor, sürdürmesi gerektiğini biliyor, ama o geceki krizin bir kez daha gelemeyeceğini seziyordu. O bir krizdi, bir delilik nöbetiydi. Yapılacak iş değildi. Çoğu kadın onun gibi yaşıyordu. O kadınların tümü bir akşam Candan'ın yaptığı gibi davransalar korkunç bir şey olurdu... yapsalar ne olurdu? Tüm kadınlar aynı şeyi yapsalar ne olurdu? Bunun bir erkeklik hakkı olduğunu savunarak, geceleri dışarılarda eğlenen kocaların kadınları,

bir akşam aynı anda dışarı çıksalardı... Süslenip püslenip kocalarının bulunduğu yerlere gitselerdi... Gülmesini tutamadı Candan... Önce gülümsedi, sonra kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Ne var bunda gülecek" dedi Faruk. "Şu meseleyi konuşalım diyorum."

Aynı şeyleri konuştular... "Sıkılıyorum, bunalıyorum, artık dayanamıyorum, yalnızlık çekiyorum, bunların çözümü için senin yaptıkların yeterliyse, ben de bunu denemek istiyorum." dedi Candan.

"Olacak şey değil bu, sen bir kadınsın, benim karımsın, annesin, o kadar erkeğin arasına, gece yarısı nasıl girersin? Herkes ne der? Ben ne duruma düşerim?" dedi Faruk.

"O kadar erkeğin arasına bir sürü kadın girmişti, onlarla sen de konuşup gülüşüyordun. Kadınlar ikiye mi ayrılıyorlar, bazı şeyleri yapabilenler ve yapamayanlar diye?" diye sordu Candan.

Bıktı Faruk, bezdi, "Bu son olsun" dedi, sustu. O bir rüyaydı, bitmişti, Candan iyi bir kadındı, bir daha yapmazdı... Bir daha olmazdı...

Ama oldu.

Bu kez Candan tek başına gidemedi ama karıkoca, iki arkadaşını kandırmayı başardı. Gittiler, barın tam önündeki masaya oturdular. Faruk Candan'ı gördüğünde, kahkahası yine ağzında dondu, yine kulakları uğuldadı, yine hiç bir ses duymaz oldu. O anda Faruk, filmlerde gördüğü gibi, barın üstünde ne varsa bir el hareketiyle devirmek, şişeleri atıp aynaları parçalamak, uçarak Candan'ın yanındaki herifin kolundan tuttuğu gibi eve götürmek, yatağın üzerine savurmak, kapıyı üzerine kilitlemek istedi. Aynı anda Candan, filmlerde olduğu gibi, daracık, dekoltesi hayli açık, kırmızı giysisi, yüksek topuklu ayakkabıları, elinde uzun ağızlığa takılmış sigarası, kırıta kırıta bara doğru yürümeyi, merhaba çocuklar diyerek, ağızlığı dudaklarının arasına koymayı, koyar koymaz, bütün erkeklerin çakmaklarının uzanmasını, ama sigarasını Faruk'un yakmasını, sonra Faruk'un oradaki erkeklere gururla bakıp Candan'a sarılarak ve bir yandan da dudaklarından öperek, kapıya doğru sürüklercesine götürmesini istedi.

Candan yerinden kalkıp Faruk'a doğru yürürken, 15 yıllık kocasının ne denli sinirli olduğunu elbette anladı, aklından ya yüzüme bir tokat atarsa diye geçmedi değil ama elbette onbeş yıllık kocasının böyle bir şeyi yapmayacağını da biliyordu.

Birden kırmızı dekolte giysili kadın oldu, "Merhaba şekerim, beni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın?"

"Karım" dedi Faruk, "Karım Candan"

Herkes sustu. Kahkahalar, neşeli yüzler, gürültülü konuşmalar, şakalaşmalar, kadınların omuzlarını tutup saçlarını okşamalar, herşey sona erdi birden. Nasılsınız efendim'li, alçak sesli, asık suratlı, ciddi konuşmalar başladı. Faruk o çok samimi olduğu kadınla da resmileşmişti. Sanki şimdi, oradaki erkeklerin tümünün karılarının ruhu Candan'ın içindeydi... Sanki Candan, oradaki erkeklerin tümünün karısını temsil ediyordu. İşte bu nedenle erkekler ciddileşmişti.

Candan da ciddileşmişti. "Eşler ve öteki kadınlar" diye mırıldandı, masasına döndü. Yanlış yapıyordu, yanlış... İnsanların böylesine neşesini kaçırmak doğru muydu?

"Peki benim neşem... Benim neşemi kaçırmaları doğru mu?" dedi.

"Cem şimdi onsekiz yaşında. Annebabasının ayrılığı onu hiç etkilemedi. Arada bir annesine, "işe girdin, canın çıkıyor, ne güzel erkek parası yiyordun eskiden" diye takılıyor. Cem, annesinin sevgilisinin, annesinden dört yaş daha küçük olmasına da hiç aldırmıyor. Arada bir, adam annesini almak için eve geldiğinde karşılaşıyorlar. Cem onu beğeniyor, hoş adam diyor. Babası mı? O beş yıl önce, boşanır boşanmaz evlendi. Cem arada bir, akşamları, babasına uğruyor, her akşam kadını babasını beklerken evde buluyor. Cem onu beğeniyor, hoş kadın diyor."

FRAU EVA
ya da
KARŞI KOMŞU

"Ne kadar iyisin Frau Eva" dedi kadın. "Sen olmasan ben ne yapardım?"

Frau Eva, kendisi tarafından öğretilen çat pat Almanca; Türkçe ve işaret karışımı tümceleri anladı, sevgiyle sarıldı genç kadına, "Bana mama de, ben senin annen yaşındayım" dedi.

Birlikte el işi dantel örtüleri yerleştirdiler konsolun, tuvalet masasının, sehpaların, televizyonun üzerlerine. Eva hayranlıkla okşadı dantelleri, "ne güzel" dedi. Kadın örtülerden birini Eva'nın eline tutuşturdu, Eva "Hayır hayır alamam" diyerek itiştirdi. "Lütfen lütfen" diye ısrar etti kadın. "Bitte mama, bitte bitte" dedi sonunda. "Mama bitte, ne

olur..." Eva aldı dantel örtüyü, göğsüne bastırdı... "Benim kızım kocası ve çocuklarıyla çok uzaklarda, aramayalı tam altı ay oldu" dedi Almanca...

"Benim annem yeni doğan bebeği ve beş çocuğu ile çok uzaklarda. Ben kurtuldum, verdiler beni Almanya'ya" dedi Türkçe.

Genç kadın ile mama birbirlerine sarıldılar, bir elleri birbirlerinin sırtlarında, öteki elleriyle gözlerinden akan birer damla yaşı sildiler. Sonra ayrılıp, öpüştüler.

Akşam adam eve geldiğinde, şöyle bir çevreye baktı, şaşırmıştı ama hiç belli etmedi, ama yine de, "nasıl da değişmiş" demeden edemedi. "Mama ile beraber yaptık" dedi kadın. Hemen ısıttığı yemeği, çoktan masaya oturan adamın önüne koydu. Adam eğildi, etleri kokladı. "Bu ne biçim yemek, bir tuhaf kokuyor, nasıl pişirdin bunu?" diye sordu. Kadın biraz suçlu, gülerek, "mama getirdi bunu, ben çok yorulmuştum, yemek yapmamı istemedi" dedi. Çatalı masaya attı adam, "mama da ne" dedi, "Nereden çıktı bu dostluk şimdi, elin kadınıyla ne işin var bütün gün evde, bu et domuzdur, onlar durmadan domuz yer, al bunu götür kadına geri ver." "Yapamam ayıp olur" dedi kadın, "hem bu domuz değil, dana." "Ne biliyorsun" diye sordu adam. "Sordum, dana dedi mama." "İyi maşallah, Almanca'yı da söktün bakıyorum." Yerinden fırladı adam, karşı dairenin kapısını çaldı, "gel" dedi Eva'ya, masanın başına getirdi, "Was ist das?" "kalbfleisch" dedi Eva. "O da ne demek" diye sordu adam. "Dana demek" dedi kadın. Tabağı kokladı, yüzünü buruşturdu, "kötü kokuyor" dedi adam. Gülerek "İnanın bana bu dana, neden yalan söyleyeyim" dedi Eva. Adam tabağı attı masanın üzerine, telefona gitti, çevirdi, "ne yapıyorsun, yemek var mı evde" diye sordu kötü bir Almanca ile. "Geliyorum bekle" dedi sonra... Ceketini aldı, kapıyı çarptı, çıktı. Kadın işaretle ne söyledi, nereye gitti diye sordu. Eva işaretle, bilmiyorum, anlamadım dedi.

Sonraki akşam Eva ile kadın televizyon seyrederken, adam geldi. Eva hemen doğruldu, gitmeye yeltendi, "Nein nein kal Eva" dedi adam. Eva endişeli kadına baktı, "kal mama" dedi kadın, "komm,

zusammen essen" Üçü bir arada yemek yediler. Eti kokladı adam, ağzına attı, "Bu mama ne güzel yemek pişiriyor böyle" dedi. Televizyon izlediler. Adam kadına, Eva adama anlamadıkları yerleri anlattılar.

Eva kadının sarı saçlarına mavi gözlerine şaşıp durdu. "Benim kızımın da, torunlarımın da saçları bu renk, senin nasıl böyle sapsarı olmuş, sizler hep siyah saçlı olmaz mısınız?" "Hayır mama, bizim oralarda sarı saç, mavi göz çok olur."

"Kumaşın var mı mama" dedi kadın birden... Kumaşı çok zor anlattı. İşaretlerle üzerindeki giysiyi kendisinin diktiğini söyledi. Eva'yı kaldırdı, ölçülerini aldı, dikkatle yazdı küçük bir kağıda. "Kumaşım yok" dedi Eva, "hadi gidip alalım." "Geç oldu, eve gelir bulamazsa kızar bana" dedi kadın. "Çabuk çabuk" dedi Eva Türkçe. "Hemen döneriz kalk" dedi Almanca...

★ ★ ★

"Bak" dedi kocasına, "Eva'nın üzerindeki bu elbiseyi ben diktim. Nasıl güzel olmuş mu?" "Maşallah" dedi adam, "ev işleriyle uğraşacağına elaleme hizmet ediyorsun" Eva'ya döndü, "schön mama sehr schön olmuş, pek yakışmış" dedi coşkuyla. "Kaç yaşındasın mama" diye sordu sonra. Siyah gür bıyıklarını çekiştiriyordu merakla bakarken. "Ellibeş" dedi Eva gülerek. "Nein nein" diye bağırdı adam, "şaka ediyorsun Eva, o kadar olamazsın, doğruyu söyle." Öylesine şaşkın davranmıştı ki adam, Eva yine gülerek, "peki madem inanmıyorsun kırkbeş olsun o zaman" dedi. "Hah, şimdi oldu" dediler karıkoca. Adam içinden, Eva'nın kızının ve torunlarının yaşlarını toplayarak bir hesap yaptı, bu hesap pek kırkbeş'e uymadı ama, elliyedi de olamazdı ya bu sarışın kadın.

Adam mama'nın varlığına alışmış görünüyordu. Arada bir karısının Almanca'yı öğrenmesine sinirleniyor, Eva ile birlikte alışverişe çıktıkları zaman iyice kızıyordu ama, mama'nın varlığının yaşamlarını kolaylaştırdığını da görmezden gelemiyordu.

Esas kızılca kıyamet, kadının Eva'nın bir arkadaşına elbise dikip de

para kazandığı gün koptu. "Sen nasıl elin gavuruna dikiş dikersin de ondan para alırsın" diye avaz avaz bağırdı. "Ama çok ısrar etti mama, fena mı oldu hem biraz para da verdiler" dedi kadın... "Maman batsın, orospu ol dese onu da mı yapacaksın" diye bağırdı adam. Kadını kollarından tuttu, iyice sıktı, sarstı, "bir daha duymayayım" diyerek telefona gitti, Almanca birşeyler söyledi, çıktı. Kadın ağlayarak Eva'ya koştu. Kıpkırmızı olmuş kollarını gösterdi. Eva kadına sarıldı, "Vah yavrum, benim yüzümden oldu bütün bunlar, dövdü mü yoksa" diye sordu. "Yo, dövmedi ama çok canımı acıttı, çok korktum, bir daha yapmayalım mama" diye ağladı kadın. Eva kadına sarıldı, saçını okşadı, sustu, hiçbir şey söylemedi.

Ertesi gün adam çıktıktan hemen sonra Eva yanında bir Alman arkadaşıyla geldi. Kadın elindeki paketi açtı, kumaşı çıkardı, bir dergiden yırttığı sayfadaki modeli göstererek, "Bunu istiyorum, diker misin?" diye sordu. Genç kadın hayretle Eva'ya döndü, "Hani yapmayacaktım mama" dedi Türkçe... Eva bunu anladı, "yap" dedi. Sonra Almanca ile karışık işaret diliyle, odanın içinde oradan oraya koşarak, "Kocan gidiyor erken, dönüyor saat beşte, bunları dikersin, bak işte bu dolabın içine saklarsın. Banka var. Gideriz, beraber hesap açtırırız, defterini saklarsın" diye ne yapacağını anlattı. Konuk kadın kıkır kıkır gülüyor, küçük kadın kararsızlıkla dinliyordu mamayı. Sonra bir robot gibi yerinden kalktı, kadını elinden tutup kaldırdı, göğsünden kalçasına, kollarından etek boyuna ölçüleri aldı, küçük bir kağıda yazdı. Dans ediyor gibiydi. Kumaşı aldı, inceledi. "Çok güzel, size yakışacak bu model" dedi. "Haftaya bugün veririm. Eva kadını kucakladı, Almanca, "Dünyanın binbir türlü hali var kızım, insanların yarın ne olacağı hiç belli olmuyor, belki ileride paraya gereksinimin olur, bu yaptığında hiçbir kötülük yok. Sakın vazgeçme ne olur" dedi. Kadın Eva'yı dikkatle dinledi, söylediklerinden hiçbir şey anlamadı. Uzun uzun mamanın gözlerinin içine baktı. Ve herşeyi anladı.

Küçük kadın ondokuz yaşına bastığı gün, bankada epeyce parası birikmişti. Kocasından gizli iş çevirdiğinden hep mahçup, ama banka-

da parası olduğu için de hep şaşkın bir heyecan içindeydi. O bir yıl boyunca dikiş aletlerini, kumaşları, biçilmiş parçaları nasıl sakladığını bir kendisi bir Eva bilirdi. Ortada bir toplu iğne bile bırakmıyordu. Dolabın en altındaki çekmecenin alttaki boşluğuna saklıyordu gizli işinin suç delillerini. Gerçi son aylarda ufak hileler keşfetmişti kendi kendine ama yine de dikkatli olmalıydı. Örneğin, kendine birşeyler dikiyor gibi yapıyordu. Elinde hep hiç dikilmeyen bir etek ya da bluz bulunuyordu. Akşamları kocası evdeyken, onları kendi üzerinde deniyor, dikip duruyordu ki, suç delilleri bir yerlerde unutulursa, dikkat çekmesin.

Yaş günü gecesi mama, kadına bir kocaman oyuncak ayı aldı. Çünkü kadının gebe olduğunu ilk o öğrenmişti. Pastayı keserken, adama söylediler. Kadın Eva'ya "n'olur sen de yanımda ol, ya kızarsa" demişti. Eva bile ürkekti gece boyunca, öyle ya, ya kızarsa adam. Ne yaptığı, neye kızacağı hiç belli olmayan biriydi o. Bazen iyi, neşeli, güler yüzlü, bazen barut gibi kızgın, sinirli. Tabii kolay mıydı fabrikada; gece gündüz çalışmak. Üstelik vatan hasreti çekerek ve de posası çıkarılmış meyveler gibi geri yollanma tehditleri altında...

Kara kafalılar... Bıyıklılar... Sarmısak kokanlar... Sanki kendileri sarmısak yemiyorlar diye söylendi Eva.

Ve adam hiç kızmadı. Aksine hiç umulmadık bir sevinç gösterdi. "Adını Ali Can koyalım" dedi hemen... "Ayşe Can da olabilir" dedi kadın. Gecenin sonunda kadın geceliğini giyip kocasının koynuna girdiğinde, şefkatle sıyırdı adam geceliği yukarıya doğru... Karnını okşadı, öptü. "Oğlum burada şimdi ha" dedi okşarken. "Belki kız olur" dedi kadın gülerek. Sustu adam, memelerini okşadı kadının. Dikkatle yavaşçacık içine girdi. Çok yavaş hareketlerle gitti geldi. "Biliyorsun değil mi, gebeyken sevişmemek gerekir, dikkatli olmalıyız, ya çocuğa bir şey olursa" dedi soluyarak. Kadın hiç yaşamadığı, tatmadığı bir mutluluk içine düştü. Yavaşça kollarını doladı adama, elini yavaşça ve biraz utanarak kalçalarına indirdi adamın, okşadı. Bir yabancıyla, hem de çok hoş bir yabancıyla sevişir gibi heyecanlandı. O hoyratça memelerini sıkan, sert hareketlerle içine giren, o canını acıtan adam değildi

bu. "Bu sevişmeyse öteki neydi" diye geçirdi içinden kadın sessiz sessiz inlerken. (Keşke daha önceleri gebeyim deseydim... Ama olur mu, ne kadar sürdürebilirdim, anlardı. Üstelik bir daha da sevişmeyecekmiş benimle. Acaba gerçekten gebeyken sevişilmiyor mu ? Bunu mamaya sorayım.)

İlk kez bir sevişme sonrası kadının içinde birşeyler uyandı, hafifçe terledi, daha sürsün istedi. Bilemiyordu, anlayamamıştı, yine yarım kalan bir şeyler varmış gibi huzursuzdu ama hoşuna gitmişti.

★ ★ ★

Gebeliğinin sekizinci ayına girdiği gündü, o gün mama hiç görünmedi. Akşama doğru Eva'nın kapısını çaldığında kim o sesi gelinceye dek bir süre bekledi. "Benim mama, seni merak ettim." Eva kapıyı açtı, üzerinde sabahlığı vardı ve çok solgun görünüyordu. "Neyin var mama, hasta mısın?" "Evet, kendimi kötü hissediyorum . Sanki kalbim ağrıyor gibi, artık yaşlandım sanırım yavrum." "Mama sana hemen bir çorba pişireyim, hava çok soğuk, üşütmüşsündür." (Üzüntüden hastalanmıştır) diye geçirdi içinden, (bu noelde de kızı ve torunları gelmedi, kısa bir telefon konuşması hepsi bu. Ne kadar yalnız bir kadın.)

Mamanın çorbasını verdi, o sırada karşı kapının çalınışını duydu, "Bizimki geldi gideyim, yine gelirim mama, bir şey istersen ne olur seslen" dedi. "Teşekkür ederim kızım" dedi Türkçe. Artık ne kadar iyi anlaşıyorlardı. Mama gerekli olan Türkçe sözcükleri öğrenmişti ve konuşurken çok sevimli oluyordu. Küçük kadın ise 19 yaşın getirdiği öğrenci ruhuyla Almanca'yı çok iyi anlayabiliyordu. Koşarak eve gitti, kocasına kapıyı açtı anahtarıyla, o hiçbir zaman yanında anahtar taşımazdı, çünkü eve geldiğinde kadının evde olacağı mutlak bir kuraldı. Hemen mutfağa yöneldi, "Mama hasta" dedi, "Sen de git bir geçmiş olsun de, hem de şu börekleri götür, sıcacıkken yesin." Adam börek tabağını aldı, karşıya geçti. Kadın sofrayı kurdu, yemekleri ısıttı, tencereleri masaya taşıdı. İyice ağırlaşmıştı artık, incecik bedeninin ö-

nünde kocaman bir karın oluşmuştu, acaba ikiz mi geliyor diye gülüşüyorlardı mama ile ama doktor ikiz değil demişti. O zaman kocaman bir bebek geliyordu.

Kapı çaldı. Adam girer girmez sofraya oturdu, "Nasıl, iyileşmiş mi biraz" diye sordu kadın, "Bir şeyi yok canım, üşütmüş gibi" dedi adam ilgisizce.

★ ★ ★

Eva o hastalandığı günden sonra pek görünmez oldu ortalıkta. Daha çok kadın gidiyordu mamanın yanına. Kırk yılda bir dikiş diktirecek bir arkadaşıyla gelse bile, akşam olmadan evine çekiliyor, kalması için ısrar ettiğinde, "Yorgunum yavrum, kendimi hasta hissediyorum, erkenden yatıp uyuyorum" diyordu.

Yılbaşı gecesi bile Eva gelmedi karıkocanın evine. "Siz baş başa kutlayın yeni yılınızı" dedi. Baş başa kutlayamadılar oysa, adam "Arkadaşlarla kahvede toplanacağız" diyerek gece yarısına doğru çekip gitti evden. Kadın usulca Eva'nın kapısını çaldı, televizyon izleyen kadının yanına oturdu, dizindeki örtünün bir ucunu kendi dizlerine çekti, başını mamanın omuzuna koydu, "Ben de çok yalnızım mama, ben de" dedi Türkçe. Yalnızlık sözcüğünü ilk kez duyan Eva bunun "allein" anlamına geldiğini anladı. Küçük kadının saçlarını okşayarak, "Üzülme kızım, her şey düzelir" dedi.

Saat gecenin onikisi olduğunda, insanlar sokaklara doluşup havai fişekler patladığında, balkona çıktılar, gecenin ayazında birbirlerine sarılarak, eğlenenleri seyrettiler.

★ ★ ★

Bebek doğduğunda Eva hastaneye gidemedi. Dörtbuçuk kilo bir Ali Can doğdu. Kadın Ali Can'ı kucağına aldığında bile, mamanın ne denli mutsuz olduğunu düşündü ve içi sızladı, (o kadar mutsuz ki, artık bizi bile istemiyor sanırım) dedi kendi kendine. Eve döndüklerinde, küçük valizini kapının önüne koyduğu gibi Eva'ya koştu, içeri girer

girmez, bebeği Eva'nın kucağına bıraktı. Eva Ali Can'a sımsıkı sarılıp hüngür hüngür ağladı.

★ ★ ★

Ambulansın sesini duyar duymaz, beşiğinde uyuyan Ali Can'a baktı kadın, uyanacak diye telaşlandı. Ne çok siren sesi duyuluyor bu ülkede diye düşündü. Siren sesi geldi tam kapılarının önünde durdu, yavaşlayarak kesildi. Sesler yukarıya doğru çıktı, tam dairenin önünde büyüdü büyüdü, telaşla çınladı. Kadın çılgınca koşarak kapıyı açtı, sedyede yatan Eva'nın sarı soluk yüzünü gördü. "Mama mama" diye bağırarak atıldı sedyeye doğru, adamlar "anneniz mi" diye sordular. "Nein" dedi kadın, "Nereye götürüyorsunuz onu?" "Kriz geçirmiş, hastaneye götürüyoruz" dedi beyaz gömlekli adam. O sırada mama, merdivenlerden aşağı, sedyenin içinde yitip gitmişti bile. Aynı siren sesi kayboldu gitti.

Kadın öğlene kadar evin içinde dolandı. Hastanenin adını bir kağıda yazıvermişti unutmasın diye. Mamaya ne olmuştu, mama ölecek miydi, mama ölürse o ne yapardı. Sonunda bebeğini kaldırdı, giydirdi, hastaneye gidecekti, bebeğiyle de olsa gidecekti, mamanın ondan başka kimsesi yoktu... Onun da... mamadan başka... kimsesi yoktu. Burada.

Aşağıya inerken alt kattaki Türk komşusu geldi aklına, gerçi onlar karıkoca çalışıyorlardı ama, bir şansını denemek istedi. Kapıyı yedi yaşındaki küçük kız açtı. "Aaa, sen evde misin, okula gitmedin mi?" diye sordu kadın. "Hastayım" dedi küçük kız. "Şu bebeğe bakar mısın birkaç saat" dedi, "Ağlarsa kucağına al salla, e mi canım?" Alican'a hiçbir şeycik olmazdı, sağlıklı güzel bir bebekti o. Ama Eva... Ya ona bir şey olursa.

İlk kez bilmediği bir yere yalnız gidecekti, acaba hastane uzak mıydı, yakın mı? Otobüse binse, şöföre ne diyecekti, peki ama o Almanca konuşabiliyordu, konuşuyor muydu, o yalnızca Eva ile konuşuyordu. Acaba Almanca konuşabiliyor muydu? Taksi durağını mama

öğretmişti ona, arabaya bindi, ürkekçe elindeki kağıdı şöföre uzattı, hiç konuşmadı.

Hastaneye vardığında Eva'nın bulunduğu yeri nasıl buldu, hemşireyle nasıl konuştu hiç bilemedi kadın. Hemşirenin "Evet o da sizin adınızı vermişti, aramamızı istiyordu" dediğini bile anlayamadı. Soluk soluğa girdi mamanın bulunduğu odaya, "on dakika" dedi hemşire.

"Hoş geldin kızım" dedi Eva, elini yavaşça yorgandan aşağı kaydırdı, kadın mamanın eline sarıldı, ağlamaya başladı. "Hiç üzülme" diye konuşmaya başladı Eva, "Hiç üzülme, artık yalnızca kendini ve bebeğini düşün. Ve şimdi beni iyi dinle. Sana bir şey anlatacağım, kendimle çok mücadele ettim bunu sana söyleyip söylememe konusunda. Ama söylemeliyim, daha çok gençsin, çocuksun, iyi bir insansın, öyle çok zamanın var ki... kurtulabilirsin." Tane tane, yavaş konuşuyordu. Sözcükleri tek tek anlamasa bile, öyle iyi kavrayabiliyordu ki dediklerini. "Anlat mama anlat, ne istiyorsan anlat." "Hani ilk hastalandığım gün, ki o gün küçük bir kalp krizi geçirmiştim, şimdi kalbe giden damarın biri yüzde yüz tıkalıymış, yarın beyne giden bir damarı araştıracaklar... İşte o gün kocan bana gelmişti ya... Kızım ne olur sakin ol, sen akıllı bir kadınsın, heyecanlanma, doğru karar vermen için sakin olman gerekir... işte o gün, kocan geldi ve bana... benimle... yatmak istedi. Hayır dedim, ama bağıramadım. "İstiyorsun biliyorum, şimdi istediğin olacak Eva" dedi. Evet kızım benimle sevişti, sevişmek değil bu, doğru sözcükten kaçmamak gerek, kocan bana tecavüz etti. Gücüm yoktu, bağıramadım da, sen duyabilirdin, hep seni düşündüm kızım, sana söylemeli miydim, ne yapmalıydım? Sana söylemememi istedi, beni tehdit etti. Hep diyordu ki, 'işte istediğini yapıyorum Eva, sen bunu istemiyor muydun?' Ben ne yanlışlık yaptım diye düşündüm durdum. Hatta bir an geldi, acaba farkında olmadan istedim de anladı mı diye bile düşündüm. Senin yüzüne bakamadım..." Ağlamaya başladı Eva. İkisi birden ağlıyorlardı şimdi. Kadın donmuş gibiydi, sözcüklerin çoğunu anlıyamıyor, buna karşın tüm olan biteni kavrayabiliyordu. Eva eğer susarsa bir daha asla konuşamayacakmış gibi sürdürüyordu

anlatmayı. "Şimdi yavrum, iyi dinle beni, iyi anla, ben çok hastayım, ne olur söz ver bana, yaşadığım sürece bu ikimizin arasında sır kalsın, sen bunu zaman içinde iyice düşün, doğru karar ver. Çok akıllısın, beceriklisin, gençsin. Ne olur yavrum hiç korkma ve ben ölene kadar düşün. Kim suçlu çocuğum, belki de suçun yarısı benim. Belki bağırabilirdim, belki o anda bağırarak sana koşmalıydım, sana sığınmalı, hemen sana anlatmalıydım. Belki de bunu senden saklamamalıydım. Ama bebek bekliyordun, sonra o adam ikimize ne yapardı. Ben suçluysam, sen suçlusun mama de, doğru yapmadın Eva de. Ama ben yaşarken bunu ona söyleme, söz ver bana..."

"Mama, senin ölmeni istemiyorum, sana nasıl söz verebilirim, bunu nasıl içimde taşırım... Benden söz isteme mama." Eva anladı bu Türkçe sözcükleri, öleceğim, bunu hissediyorum diyemedi küçük kadına. Baktı yalnızca. Uzun uzun bakıştılar... "Peki mama" dedi kadın, "sana söz veriyorum." "On dakikanız doldu" dedi hemşire, "bakın nasıl yordunuz onu, şimdi lütfen gidin."

Eve döndü küçük kadın, küçük kızdan küçük bebeğini aldı. Karnını doyurdu onun, yemek hazırladı çabukça. Adam geldiğinde sofrayı kurmuştu bile.

★ ★ ★

Eva'nın cenazesinde karıkocadan başka kızı, damadı, torunları ve birkaç arkadaşı ile köşedeki Türk bakkal vardı.

Eve döndüklerinde, "Yazık oldu mamaya, iyi kadındı" dedi adam. Kadın bebeğini beşiğine yatırdı, adama döndü, hiçbir anlam bulunmayan yüzü ve ses tonuyla, "Şimdi hemen defol bu evden" dedi. "Ne diyorsun sen kız" dedi adam gülmeye çalışarak... "Şimdi hemen defol git bu evden ve bir daha da dönme diyorum" dedi kadın. "Bana bak kadın ben böyle şakalardan hoşlanmam, kendine gel" "Ben de senin gibi ırz düşmanlarından hoşlanmam" dedi kadın. "Hastalandığı ilk gün ona yaptıklarını biliyorum, o herşeyi anlattı bana." "Pis Alman orospusu, pis şıllık, şimdi ölüsüyle aramıza girecek öyle mi?" Kadın

öyle bir baktı ki adama, artık kendini savunması gerektiğini anladı ve savundu adam, "Kızım kadın neden bizim evden çıkmıyordu sanıyorsun, bana aşıktı da ondan. Hep kendisini düzmem içindi bütün bu iyilikleri, ben de iyilik olsun diye yaptım işte, bir kerecik ne olur." Kadın olanca gücüyle bir tokat attı adamın yüzüne. Adam kızın bileğini yakaladı, büktü. Kadın gözünü kocasının gözlerine dikti, baktı dimdik, baktıkça büyüdü, büyüdü. Yüz yaşına, beşyüz yaşına, bin yaşına geldi. Adam yaşamında ilk kez kararlılığı somut biçimde gördü o gözlerden çıkan şimşeklerde. Kararlılık bir balyoz gibi indi adamın kafasına. Büktüğü bileği bıraktı yavaşça, "şimdi çek git" dedi kadın.

Çekti gitti adam.

"Küçük kadın şimdi otuz yaşında. Bir konfeksiyon atölyesinde şef olarak çalışıyor. Boş zamanlarında mamanın arkadaşlarına elbise dikiyor. Çok mutlu. Sık sık mamayı düşünüyor. Kendi kendine durmadan "Acaba niçin ben ölene dek bunu kocana açıklama dedi" diye soruyor. Sorunun yanıtını hiç bulamıyor."

ÇİÇO
ya da
İLK DERS

Her şey bir rastlantı... Erkek ve kız okullarının müzik öğretmeni aynı olmasaydı belki de bütün bunlar yaşanmayacaktı. Çiço ile Burak'ın, birinden birinin sesi güzel olmasaydı da öyle. Ama müzik öğretmenleri aynıydı, ikisinin de sesleri güzeldi ve onlar yıl sonu gösterisi için koroya seçildiler.

Okulun gösteri salonunda 15 kız bekliyordu. Biraz daha özenli, biraz daha parlaktılar. Lacivert hırkalarının içine kırmızı eşarp takanlar bile vardı. Nasıl olsa Chaman bu tür şeylere aldırmazdı ve müdire hanım da ortalarda yoktu. Çiço kırmızı eşarplılardan değildi, o yalnızca simsiyah saçlarının örgülerini gevşetmişti hafifçe. Bunu öyle yapmıştı ki, müdire hanım gelirse hemen düzeltebilirdi. O hep temkinliydi.

Erkekler geldiler, saçlarını suyla yatıştırmış hepsi birer kuzu gibiy-

diler. Okulun dağıldığı andaki gibi itişip kakışan, kızlara laf atan sanki onlar değildiler. Ütülü gri pantolonları, lacivert ceketleri, boyalı ayakkabıları ile hepsi birer melektiler. İki grup sessizce karşı karşıya geldiler. Birbirlerini önceden tanıyanlar hafifçe gülümsediler. Otuz kişi tam ortadan ikiye bölünmüş gibi aradaki görünmeyen çizgiyi geçemedi bir türlü. Öylece birbirlerine baktılar ve bu an sanki bin yıldı.

"Hadi tanışalım" diye bağırdı bir erkek ve "Ben Sinan" dedi. Sonra havada onlarca ad uçuştu, eller sıkıldı, "Ben Burak" dedi, Burak, "Ben de Çiço" dedi Çiço. "Sizi anımsıyorum" dedi Burak, "Ben de" dedi Çiço.

Mösyö Chaman içeri girer girmez onları sıraya soktu. Kızlar önde, erkekler arkada duracaktı. Burak Çiço'nun hemen arkasında ve biraz solundaydı. Gözlerini kızın simsiyah saçlarından, heykel gibi profilinden ayıramıyordu. Ve tabii şarkıların sözlerini de ritmini de kaçırıyordu. Chaman, "Burada bir bet ses var o da senden geliyor" dedi. "Çiço çık ortaya bu şarkıyı söyle, iyice dinleyin ve nasıl söyleneceğini öğrenin."

Burak utandı, sarı kıvırcık saçlarını sıvazladı durdu. (Niçin kıvırcık bunlar, niçin, şöyle dümdüz olsalardı, enseme doğru hafifçe uzatsaydım), Burak utanmıştı ama, kızların yanında utanması gerek diye utanmıştı. Yoksa tam o anda saçlarının kıvırcıklığını nasıl düşünebilirdi? Çiço şırıl şırıl sesiyle, büyük bir dikkatle şarkıyı söyledi. Şarkısını söylerken, bir insanın başka bir insanı, başka insanların arasında bu şekilde azarlamaması gerektiğini düşünüyordu.. Çiço herşeyi çok ciddiye alıyordu.

Ders bitti, kızlar sınıflarına, erkekler okullarına döndüler. Burak yalnızca Çiço'ya "Hoşçakal, görüşürüz" dedi, "Tamam" dedi Çiço da.

Son zil çaldığında kapıdan ilk çıkan Burak'tı. Kapının önündeki duvara oturdu. Biraz ötedeki okuldan kızların gelişini bekledi. Çiço göründüğünde kalktı, yavaşça yürümeye başladı. Şimdi karşı kaldırımlarda, ikisi de aynı yöne doğru gidiyordu. Burak biraz daha öndeydi ve durmadan saçını düzeltiyor gibi yaparak arkasına dönüp bakıyordu.

Çiço da onu görmüştü, hem arkadaşına laf yetiştiriyor hem de onu izliyordu ve bir bakışını yakalayarak hemen el salladı, Burak da el salladı ama bir türlü karşıya geçemedi. Kız yine onun saçını düzeltmesini bekledi, erkek ona doğru döner dönmez gel diye el salladı, Burak da koşa koşa karşıya geçti, "Merhaba" dedi. Tam o anda, Çiço arkadaşını Burak'a tanıştırırken, "Bu Burak, bu da Ayşegül" derken, gökten hemen şimdi oraya inmiş gibi bir minik pastane çıktı karşılarına, Çiço "Bir şey içelim mi" dedi. Üçü girdiler, birer limonata içip pasta yediler. Hep şarkıları, hep müzik öğretmenini konuştular.

Çiço "Geç kalmayalım, annem merak eder" dedi, Burak, "Beni de merak ederler ama boşver biraz daha oturalım" diye üsteledi. "Olmaz, merak meraktır" dedi Çiço çok ciddi bir yüzle, Burak hesap istedi, Çiço da cebinden parasını çıkararak "Ben ne kadar vereceğim" diye sordu. "Olmaz" dedi Burak, "bırak ben vereyim." Oysa Çiço annesinin ona öğrettiği kurallardan en sevdiğini ilk kez uygulayacak, nerede, kiminle olursa olsun, kendi parasını kendisi ödeyecekti. Israrla erkeğin önüne koydu parasını, "Hayır, kendi paramı, kendim ödeyeceğim" dedi. Burak da ilk kez babasının daha on yaşındayken öğrettiği kurallardan birini uygulayacak, bir kızın parasını, erkek olduğu için kendisi ödeyecekti. Annenin kuralı ile, babanın kuralı karşı karşıya kaldılar bir süre. Para ortada, öylece birbirlerine baktılar, anne kazandı, baba kaybetti, kız parayı alıp garsona uzattı, "Bir pasta bir limonata" dedi.

Sonraki gün yine erkekler geldiler, aralarındaki görünmez çizgi yoktu şimdi. Yerlerini aldılar, bağıra bağıra şarkılarını söylediler. Burak Çiço'nun profilinden ve örgüleri gevşetilmiş simsiyah saçlarından gözlerini bir an olsun ayıramadı. Ama Çiço da tam üç kez dönüp Burak'a baktı. Burak yine çıkışta onu bekledi, yine ama bu kez yalnızca ikisi pastaneye girdi, Çiço yine kendi parasını kendisi ödedi, bu kez Burak hiç itiraz etmedi. Ve beşinci gün sinemaya gitmeye karar verdiler.

Çiço saçlarını açtı, Burak saçlarını ıslattı, Burak "Ben sinemaya gidiyorum" deyip evden çıktı, Çiço'ya babası "Nereye gidiyorsun" diye

sordu. Annesi "Sinemaya gidiyor" diye yanıtladı. Hala sözcüklerin sonlarındaki yor'ları doğru düzgün söyleyemiyor diye düşündü Çiço. "Kiminle" dedi babası, "arkadaşıyla" dedi annesi, "çabuk gel" dedi babası. Kara gözler havada çakıştı, anlaştı, Çiço siyah gözlü annesinin mavi eşarbını boynuna doladı, koşa koşa evden çıktı.

Burak film boyunca Çiço'nun elini tutmak istedi, tutamadı, yalnızca dirsekleri birbirine değdi.

Burak ile Çiço, okulun son gününe, yani gösteri gecesine kadar her gün aynı şeyleri yaptılar... Okul çıkışında buluştular, pastaneye gittiler, cumartesi günleri film izlediler. Tüm öğrenciler onları bildiler, gördüler, sevdiler. Onlar bundan böyle, Çiço'nun Burak ve Burak'ın Çiço diye anıldılar. Gösteri harika oldu, kız-erkek korosu anneler, babalar, halalar, teyzeler tarafından bravo çığlıklarıyla uzun uzun alkışlandı. O gece öğrencilerin çoğu ailelerinden izin aldı ve bir pizzacıya gittiler. Burak Çiço'nun mavi eşarbının üzerindeki mavi M harfini sordu. "Neden M'de, Ç değil" dedi. "Çünkü bu annemin eşarbı ve annemin adı Milena" dedi Çiço. "Milena ne demek?" "Annem Yunanlı" "Annen Yunanlı mı senin?" "Evet Yunanlı" "Yani Müslüman değil." "Hayır değil", "Peki baban...?" "Babam müslüman ve Türk." "Sen melezsin, onun için bu denli güzelsin." "Sen melez değilsin, ama yine de çok güzelsin." Burak biraz şaşkın, biraz garip, (ama neden şaşkın ve garip bunu anlayamadan ve zaten düşünmeden) Çiço'nun yanaklarından Yunanlı olanını hızlıca öpüverdi.

Burak Çiço'yu o gece bir kez daha öptü. Çiço'nun oturduğu apartmanın kapısının önünde, saat tam onbiri on geçe, Çiço annesine tam onbirde gelirim diye söz vermişken, birbirlerinden bir türlü ayrılamadılar, Burak da eğildi ve Çiço'nun dudaklarına dudaklarıyla dokundu. Bir süre orada öylece, dudakları birbirine dokunarak kaldılar. Kız saatine baktı, onbiri onbeş geçti, "gitmeliyim" dedi ve gitti.

Burak iki dersini veremedi, Çiço ise sınıf birincisiydi. "Fransız okulunda, Fransızca'dan kalınır mı hiç?" dedi Çiço. Evde annesi tarafından yeterince azarlanmış olan Burak çok sıkıldı, "Bir de sen başla-

ma sus" diye bağırdı. Kız ilk kez bir erkeğin yanında ağladı. Gidemedi, kaçamadı, gözlerini saklayamadı, yaşlarını tutamadı, (neden tutamıyorum gözyaşlarımı, neden neden?). (Neden ağlıyor şimdi, neden neden?) Buz kesti Burak, ilk kez birini ağlatmıştı, ilk kez bir kız, yanında ağlıyordu, ilk kez ağlayan bir kızın yanında ne yapması gerektiğini bilmediğinin paniğini yaşıyordu. Ama doğru olanı yaptı, kıza sarıldı, saçlarını okşadı, dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu bir kez daha. Kız utandı, çekildi, "Annem sana Fransızca dersi verebilir, diyecektim" dedi.

★ ★ ★

"Anne mavi ekoseli gömleğimi ütüle ne olur." "Oğlum bir sürü gömleğin var ütülü, onlardan birini giy." "Anne lütfen onu giymek istiyorum." "Oğlum derse gidiyorsun, n'olur başka bir şey giysen." "Anne ne olur onu giymek istiyorum." "Peki."

Anne kızının ilk aşkını beğendi, sarı kıvırcık saçları, kara gözleri, ufak burnu ve uzun boyu ile yakışıklı bir çocuk. Ama anne, çocuk konuşmaya başlayınca içinde bir huzursuzluk duydu. Beğendiği kadar sevmedi onu ve o sıralarda neden dilediği kadar sevmediğini hiç bilemedi. Ama ona Fransızca'yı bir güzel öğretti, artık Burak sınavını başaracak kadar Fransızca biliyordu.

"Anne sevdin mi onu?" "Sevdim Çiço'm, cici çocuk." "Yarın onunla denize gidebilir miyiz?" "Baban bundan hoşlanmaz biliyorsun." "Söylemeyiz." Kara gözler havada çakıştılar, anlaştılar. Anne, çok sonraları bu izin gününü anımsadı durdu. Anne kızına o gün izin vermeseydi...

Sandala bindiler, öteki sandalları iyice geçtiler, demir attılar. Erkek kızın yanına geldi, yanına yattı, sonra dirseğinin üzerinde doğrulup kızın yüzüne eğildi, dudaklarını dudaklarına dokundurdu, iyice dokundurdu, iyice bastırdı. Kız heyecanlandı, başını çevirmeye çalıştı, erkek bırakmadı. Ağzını hafifçe araladı, dilini kızın dudaklarına hafifçe dokundurdu. Elini kızın bedeninde gezdirdi, göğüslerinin üzerinde

durdu, mayosunun içine doğru elini soktu, kızın küçük göğüslerinden birini tuttu, avucunun içini doldurdu, hafifçe sıktı. Kız elini erkeğin sırtına koydu, belli belirsiz okşadı. Sonra aniden kalktı, denize atladı, yüzdü, yüzdü, yüzdü. Döndüler. Onlar yaz boyunca gezdiler, öpüştüler, birbirlerini okşadılar, öptüler.

Burak annesine Çiço'dan hiç söz etmedi. Nedenini bilmiyordu ama söyleyemedi işte. Çiço da babasına anlatamamıştı Burak'ı. Çiço ile Burak aşkını bilen tek yetişkin kişi Milena, belli belirsiz bir sorumluluk sıkıntısı içinde ezildi durdu.

"Gel Çiço'm" dedi bir gün, "sana anlatacaklarım var. Ne olur ne olmaz, hiç bir şey kalıcı değil bu dünyada, kimbilir belki bir araya gelip konuşamayız bir kez daha, şimdi beni dinle ve bir daha hiç unutma. Burak'ı seviyorsun ya da seviyorum sanıyorsun. Burak biraz duyarsız, duygusuz, havai bir genç. Senin gibi değil o Çiço'm, senin gibi kararlı, ciddi, duyarlı değil. Bir gün gelir tüm bunlar seni üzebilir ve hiç kimse, ben bile seni üzüntüden koruyamam. Sen üzülmeye başladığın andan itibaren, kimsenin senin için yapabileceği bir şey yoktur artık. Düşün, irdele ve tanı ama bu arada önsezilerinden hiç vazgeçme. O kişi için bazı şeylere değer mi? Sen artık bunu anlayabilecek yaştasın. Değer mi Çiço, düşün ve karar ver. Sana hiçbir yasak koymuyorum. Ben koysam da sen, sana göre doğru olanı yaşayacaksın. Aşkın, sevginin, dokunmanın, sevişmenin yasağı yoktur Çiço. Kendini yasakların, günahların, tabuların ardına saklama, ama değer mi hep bunu düşün Çiço."

Bu içten, yürekten, güven dolu, sevgili konuşma içini ferahlatmadı Çiço'nun. Aksine annesine sarıldı, uzun uzun ağladı, o konuşma süresince, annesinin mutsuz, hem de çok mutsuz olduğunu ilk kez anladı.

Okullar açılıp, son seneye girdiklerinde, tüm öğrencilerde yüksekokul telaşı başladığı günlerde Çiço'nun notları düştükçe düştü, yüzünde ise çok belli bir hüzün vardı. Burak önceleri sormayı akıl edemedi, öğrencilerin notları düşerdi de çıkardı da, üstelik kızların bir günü öteki günlerine uymazdı. Burak "ne var, ne oluyor" diye sormayı ancak haf-

ta sonları Çiço'yu görmemeye başlayınca akıl etti. Bir gün okul çıkışında Çiço'ya sordu, "ne var ne oluyor?" Çiço Burak'a döndü, kırgın, kırık, siyah gözleriyle kısaca yanıtladı, "Annemle babam yakında ayrılıyorlar, annem Atina'ya ailesinin yanına dönüyor, okul bitince ben de gideceğim." "Sen niçin gidiyorsun, sen burada babanla kal, burada oku." "Onlar öyle karar verdiler işte..."

Burak o gece ve sonraki geceler hiç uyuyamadı, sanki bir bulut geldi kondu yüzüne ama hiç kimse "ne oluyor" diye sormadı. Gidip gidip annesinin yanında durdu, ama ağzından tek bir söz çıkamadı. Niye ağzından tek bir söz çıkamadığını hiç anlayamadı. Her gün, her gece, annesinin boynuna atılarak ağlamak, anlatmak istedi, yapamadı. Geceleri kendi kendine ağlayıp durdu.

Yaşam öylece akıp gidiyordu, onlar henüz çocuktular, ama çocuk olduklarını bilmiyorlardı. Okulun bitimine çok az kala, Milena'nın gidiş tarihi belirlendiğinde, Burak Çiço'ya sarılarak sordu... Ve ilk kez gözleri Çiço'nun yanında doldu. "Peki biz ne olacağız Çiço?" Çiço da ona, gözlerini kocaman kocaman açarak, dalgın ama çok dikkatli, sordu, "Neden beni hiç annenle tanıştırmadın?"

Milena, Çiço karnesini aldığında, sınıf birincisi olmadan, ama hiçbir dersten kalmadan geçtiğinde gitti. Çocuk Çiço, çocuk olduğunu hiç bilemeden, alınan kararlara boyun eğdi. "Kızım tatilin ikinci yarısında sen de geleceksin, orada yüksekokula gireceksin, ama yazları babanla geçireceksin." Milena yapayalnız havaalanına doğru giderken, bir perde kapandı, bir başkası açılıyor diye düşündü gözleri parlayarak, başı dikti... Çiço'nun yaşamındaki perdeleri düşününce, gözlerinden iki damla yaş süzüldü. "Yaşıyoruz, yaşayacağız" diye söylendi yüksek sesle.

★ ★ ★

Birbirini çok seven, bir türlü birbirine dokunmayan iki insan, baba ve kız birlikte ve yalnız yalnız yaşamaya başladılar aynı evde. Sabahları kahvaltı ettiler, geceleri yemek yediler aynı sofrada... Hatta bir kez

sinemaya bile gittiler. Dost olmayı, söyleşmeyi hiç beceremediler. Ne adam elini kızının saçlarına uzatmayı becerebildi, ne de kız ağzını açıp bir sorunundan söz edebildi. Mutsuzluk, koyu bir katran gibi evlerinin her tarafına girdi, ikisini de kara rengine buladı, kaldı.

"Seni çok seviyorum" dedi Burak bir gün, "seni çok seviyorum ve annemle tanıştırmak istiyorum. Yarın bize gelir misin?" Kız şaşırdı, sevindi, evin ağır katranları sanki o an köşe bucak kaçıştı. Ve o an evlenmeye karar verdiler... Ve o an, iki küçük çocuk büyüdüler... büyüdüler. Yavaş yavaş, bilinçle, büyükler gibi, büyüklerden de güzel, seviştiler.

Burak Çiço'nun al al olmuş yanaklarını öptü de öptü. Onlar ne kadar mutluydu.

Çiço'nun Burak'ların evine gitmeden önce bir tek isteği vardı, annesiyle konuşmak. Özlemi (aslında gereksinimi) inanılmayacak boyutlara ulaşmıştı. Çiço önemli şeyler yaşıyor, bunları kimselerle konuşamıyor, tartışamıyordu. Geceleri babasının yüzüne bakıyordu uzun uzun, babası şimdi annesi olsaydı da onunla konuşsaydı, anlatsaydı yaşadıklarını. Çiço hiç düşünmedi babası, babası olarak karşısındaydı ve Çiço neden ona anlatamıyordu.

Düşünmedi, düşünmediği için de değiştirmek için hiç çaba gösteremedi... Ve değişmedi.

Annesinin güzel yüzünü göremeden, uzun uzun telefonda konuştu Çiço. Yalnızca "Bugün Burak'lara gidiyorum" diyebildi. Annesi telefonun taa öteki ucunda anladı, içi titredi, yüreği hopladı. Çiço'nun anlatması gereken şeyler olduğunu bildi ama yalnızca, "iyi misin" diyebildi. "İyiyim" dedi Çiço da dinginleştirmeye çalıştığı ve gerçekten de dinginleştirdiği sesiyle. Ama Milena o sesin derinliklerindeki titreyişi gördü, duydu. Soramadı. Sormak istedi ama sorunun sözcüklerini bulamadı.

★ ★ ★

Çiço uzun, bol, morlu, pembe çiçekli eteği, kolsuz beyaz bluzuyla Burak'ın kapısını çaldı. Burak kapıyı açtı, birlikte karanlık, kadife per-

deleri kapalı, kahverengili, yeşilli kadife çiçekli koltuklu, büyük, siyah yemek masalı, serin salona girdiler. Zayıf, uzun boylu, siyah saçlı, yalnızca alnındaki perçemi beyazlaşmış kadın, "hoş geldin kızım" dedi Çiço'ya. "Halam" dedi Burak. "Ben de annesiyim" dedi içeri giren, koyu kızıla boyanmış, kuaförden yeni çıkmış, kabarık saçlı kadın. Uzun topuklu terliklerinin üzerinde parlak bir fiyonk, eteği dar, bluzu parlak bir pembe. Göbeği ve göğüsleri biraz fazla, boyu kısa. Çiço o an annesini düşündü. Nedense Melek Hanım'ın da kendi annesine benzeyeceğinden emindi, bir an Milena sanki oradaymışçasına blucini ve uzun kazağı ve incecik bedeni ve upuzun boyuyla gözünün önüne geldi Çiço'nun. Birden mutsuz oldu. Burak da mutsuzdu, bunu sevgilisine belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Asla ve asla, annesine "Anne ben evlenmek istiyorum" dediğinde, annesinin ona söylediklerini Çiço'ya anlatmayacaktı. Böylesine gençken evlenmek... Annesi haksız mıydı? Ama büyüdüklerinde nasıl olsa annesi evet derdi. Şimdiden Çiço'yu üzmenin ne gereği vardı?

"Baban ne iş yapıyor" dedi Melek hanım, "Bankacı efendim" dedi Çiço. "Annen ne yapıyor, o da çalışıyor mu?" "Evet efendim, avukat." "Nerede çalışıyor?", "Şimdi Atina'da, yeni bürosunu kuruyor." "Atina'da mı, ne işi var orada?" "Artık orada oturuyor. Annemle babam boşandılar." "Yaa, demek boşandılar, peki ne işi var Atina'da anlayamadım ki?" "O Yunanlı'dır efendim, boşanınca ailesinin yanına gitti." "Yaa, öyle mi... Demek öyle."

Sonra hiç konuşmadılar. Burak ikisi için gazoz ve bir tabak içinde kurabiye getirdi. Çiço kurabiyelerden yiyemedi, gazozundan birkaç yudum aldı. Hala ile anne odadan çıkmıştı. Çiço yaşamında ilk kez kalp çarpıntısı, yürek burkuntusu, nefes daralması nedir, onları tattı. Yüzü bembeyazdı. "Ben gideyim" dedi yavaşça, kendi sesini kendi bile duyamadı. "Hadi çıkalım" dedi Burak da. Şöyle bir arkasına döndü Çiço, "Hoşçakalın efendim" dedi. Bu kez sesini ne kendi ne de ötekiler duydu.

El ele, öylece deniz kıyısında yürüdüler. İkisinin de yüzü beyaz,

yürekleri çarpıntılı, gözleri pusluydu. Hiçbir şey olmamıştı aslında peki ama niçin mutsuzdular? En mutlu ve en mutsuz anı bir arada yaşamanın o garip yoğunluğu içindeydiler. Yeryüzünde Çiço'dan ve Burak'tan başka hiç ama hiçbir şey yoktu. Çiço, genç kız ve genç erkeğin, el ele, gün batarken, sular kızıla boyanmışken, denizin ortalarına doğru kararlıca yürüdüğü filmi düşünüyordu nedense. Burak'la şimdi, hemen, el ele, gün batarken, denizin ortalarına doğru yürüsek diyordu içinden. Burak da içinden, bir Yunan tavernasında sirtaki yapıyordu Çiço'yla, tabaklar kırıyor, kadehleri duvarlara çalıyordu. Oysa Burak bir Yunan tavernası hiç görmemişti.

Burak kıza sımsıkı sarıldı. Çiço denizin ortalarında, mahzun, Burak, bir Yunan tavernasında sarhoş, öylece el ele yürüdüler. Çiçolar'a gidip doyasıya seviştiler. Burak hem sevişti hem ağladı, bir an Çiço'nun içinden çıkıp, bir bulut adam gibi gökyüzünde uçup kaybolmak istedi. Çiço güldü, incecik parmaklarını Burak'ın kıvırcıklarının içine soktu. Milena'ya öykünerek, aynı onun o kendi güvenli sesi, dalgın bakışları ve inandırıcı tonlamasıyla, "Aslında hiçbir şey yok ortada üzülmek için, hiçbir şey olmadı ki" dedi. "Ben gitmeden nişanlanırız, üniversitenin ikinci yılında evleniriz..." Sonra sesi Milenalık'tan çıktı, titredi, inceldi, küçücük, minicik Çiço gibi oldu. "Biz insan değil miyiz, istediklerimizi yapamayacak mıyız, biz özgür değil miyiz?" "Evet, evet, evet." diye bağırdı Burak, Çiço'nun saçlarını dağıttı. Birdenbire çocuklaştılar, hatta bile bile çocukmuş gibi yaptılar. Aslında o an sonucu gördüler ama görmezlikten geldiler.

Çiço'nun babasının gelmesine tam onbeş dakika kala, Burak evden çıkarken, "Bir meyhaneye gideyim de, iki tek atayım bari" dedi. Çiço gözleriyle yolu tararken, güldü de güldü. Evet, onlar büyüktüler... Büyük oldukları için de özgürdüler...

Burak, iki tek bira atmış durumda evden içeri girdiğinde, annesi ile halasını salonda oturur buldu, hem de sabahki giysileri, sabahki süsleri içinde. İki tek bira atmış Burak, iki tek atan erkeklerin rahatlığı içinde odasına doğru yürüdü. İçinden bir ses, "heeeyt diye nara at, hadi at"

diyordu. Atmadı...

"Heeey, gel bakalım buraya, biraz konuşmamız gerekmiyor mu ?" "Anne başım ağrıyor, yarın konuşuruz." "Gel bakayım, neren ağrıyor, aman Allahım, senin ağzın içki kokuyor, içki içmişsin sen, sarhoşsun. Görüyorsun, değil mi Nalan görüyorsun, oğlum senin baban neden öldü bilmiyor musun? İçkileri içip içip güneş altında sızmaktan öldü. Ben bu eve hiç içki sokmadım, yıllarca bundan korkup durdum. Gidip içki içmişsin. Allah cezanı versin. Yüzünün feri gitmiş, şu haline bak, o kızla gidip içtin değil mi? O orospu suratlı, şıllık rum kopili seni böyle içirtti değil mi? O memelerine yapışmış, daracık bluzuyla, meyhanelerde, erkekler arasında oturdu, değil mi? Ben yıllardır yemedim yedirdim, giymedim giydirdim, tek emelim seni okutmak, adam etmek. Rum kadını kocasından bıkmış, Atina'ya gitmiş... Avukatmış efeeendim, orada çalışacakmış efeeendim... Benim de o kadın kadar aklım yok muydu... Ben de zengin bir herif avlayıp, keyfime bakamaz mıydım... Herşey senin için oğlum. Yaptığım herşey senin için, görmüyor musun, yüreğim parçalanıyor... Bakma bana öyle yabancı gibi... Bakma... Bakma..."

Tokat yüzünde patlayınca, Burak'ın gözünde yıldızlar uçuştu. "Demek karikatürlerde çizdikleri şey doğruymuş, gerçekten yıldızlar uçuşuyormuş" diye geçirdi içinden. Annesinin, konuşma boyunca kendisini kolundan tutup sarsmasına hiç içerlememişti ama, bu tokat ağır geldi Burak'a. "Bırak beni bırak, anlayışsız kadın, sen sevgiden ne anlarsın" diye bağırdı. Bağırdı da, kendi duyduğuna kendisi bile inanamadı. Anne de oğlunun donuk donuk bakmasına katlanmıştı da, "Sen sevgiden ne anlarsın" sözüne dayanamadı. "Allahım, Allahım, bugünleri de mi görecektim, bir Rum kızı uğruna, oğlumun bana ettiklerine bak, bayılıyorum Nalan, bayılıyorum, yetiş, elimden bir kaza çıkacak"... Hala Burak'ı yatak odasına itti, kadına kolonyasını yetiştirdi.

Burak hırslı, kızgın, karanlık odada gözlerini tavana dikmiş, kendisini kararlı bir yetişkin sanarak, bundan ötürü de gurur duyarak düşün-

dü düşündü. Gözlerinden bir damla yaş akmadığına sevindi... Onun annesi Yunanlı, memelerini saran bir bluz giymişti, ama benimle meyhanede oturmadı, annesi babasını neden bırakıp gitti. Yemedi yedirdi, giymedi giydirdi... Yemedi yedirdi... Yemedi... Ve Milena geldi, Burak'ın saçlarını okşadı, öptü...

Çiço geldi, güldü, "Biz insan değil miyiz, biz özgür değil miyiz" dedi. İkisi de yavaşça Burak'ın koynuna girdiler. Onu öpüp, okşadılar... Öpüp okşarlarken, anneyle hala geldi, Burak annenin geldiğini topuklu terliklerinin tıkırtısından anladı. Ürktü... Anne Çiço'yu, hala anne'yi kolundan tuttu, çekti, ikisini de yavaşça camdan dışarı attılar. Çiço ile Milena camdan çıkıp uçtular, "Sen de yapabilirsin Burak, bak ne güzel, hadi gel, bir dene" diye bağırdılar. Burak kalkmak istedi, kalkamadı, durun bekleyin diye bağırmak istedi bağıramadı... Çiço ile Milena, "Biz seni çok sevdik, biz seni çok sevdik" diye bağırarak uçtular.

Burak ter içinde gözünü açıp yerinde doğrulduğunda, annesi içerki odada bağırıyordu... "Ben onu çok seviyorum, çok seviyorum, niçin anlamıyor bu çocuk."

★ ★ ★

Burak geç bir saatte uyanıp salona girdiğinde kahvaltı sofrasını hazır buldu, "her zamanki gibi" dedi içinden ama bu sabah böyle bir şey beklemiyordu. Annesi pencerenin önündeki koltuğunda oturmuş, tek ayağını altına almış dikiş dikiyordu. Şiş ve kırmızı gözleriyle Burak'a baktı, yavaşça yerinden kalktı, çayını getirdi. Burak'ın tabağındaki sabah pişirilmiş kek hala sıcaktı, mis gibi kokuyordu. "Halan da mutfakta o sevdiğin puf böreğinden yapıyor, bugün evde kalıp biraz ders çalışır mısın oğlum, yoksa üniversiteye giremezsin bu yıl." dedi. "Canım yemek istemiyor, hiç iştahım yok" diye düşündü Burak, isteksizce kekten bir lokma ısırdı. On dakika sonra, kendini iştahsız sanarak, iştahlıca yediği kekin tabaktaki iki dilimi de bitmiş, bir üçüncü dilimi alıyordu. Annesine baktı gizlice... Yemedi yedirdi, giymedi giydirdi, durmadan dikiş dikti ve hiç evlenmedi, hiç evlenmedi... Boğazı düğüm dü-

güm oldu Burak'ın. Isırdığı dördüncü dilim keki tabağına bıraktı. Acaba bıraktığını annesi gördü mü diye yan gözle baktı, iştahım yok bugün dedi... Kendini iştahsız sandı.

Çiço da Burak da, tam üç gün üç gece evden dışarı çıkmadılar. İkisi de oturup ciddi ciddi bunalım geçirdiler. İkisi de birbirlerinden habersiz ve çok farklı bir biçimde bunaldılar. Burak sanki felç geçiriyor gibiydi. Elini kolunu kıpırdatacak hali yoktu. Önüne ders kitaplarını açmış, durmadan evde pişirilen kekleri, börekleri yiyerek, telefon bile etmeye üşenerek, çalan telefonlara bile koşmayarak, inanılmaz bir hareketsizlik içinde bunaldı durdu, üç gün içinde bunalım yüzünden tam üç kilo aldı.

Çiço sanki kollarında, ayaklarında, başında görünmeyen ipler bağlı bir kuklaydı ve o ipler durmadan görünmeyen kişi tarafından çekilip çekilip bırakılıyordu. Çiço koltuğa oturuyor, beş saniye sonra ayağındaki ip çekiliyor, yerinden kalkıyor, bu kez başka bir yere oturuyordu. Üç gün içinde tam altı kez toz aldı, üç kez yerleri süpürdü, beş kez bulaşık yıkadı, yedi ayrı kitabın ilk iki satırını yirmişer kez okudu ve belki elli belki altmış kez çalmayan telefona koştu, açtı, üç gün içinde bunalım yüzünden tam üç kilo verdi.

Oysa gebe kızlar kilo vermez alırlardı.

Çiço gebe olduğunu, Burak'tan ses çıkmadığı dördüncü gün, onu düşünmeyi bırakıp kendini düşünmeye başladığında anladı. Karnına bir sancı girdiğinde, "galiba kan gelecek" diye düşünürken, bütün görünmeyen ipler, birdenbire çekilmeye başladı. Çiço büzüldüğü koltukta zangır zangır titrerken, her ayın üçünde, hiç şaşmadan olan kanamasının iki aydır olmadığını, hatta bu ayın üçünün üzerinden de tam onyedi gün geçtiğini farketti. Hızla yerinden kalktı, annesine telefon etmeye kararlıyken, görünmeyen ipleri idare eden görünmeyen kişi, Burak'ın numarasını çevirtti ona. "Alloo, buyurun" sesini duyunca Çiço hemen telefonu kapattı. Sonra uzun, çok uzun süre düşündü... Kimden korkuyoruz, yapmak istediklerimizi neden yapamıyoruz, neden, niçin utanıyoruz, bizi yargılayanlar, engelleyenler bizden daha mı doğru dü-

şünüyor... Düşünceler çok doğru, hatta çok kararlı olabilir ama bu, eylemin de çok doğru ve kararlı olmasına yetmeyebilir. Çok titrek, çok çocuk, çok kararsız bir sesle, "Burak'la görüşmek istiyorum efendim" "Burak evde yok efendim." Burak nerede, Burak nerede, neden beni aramıyor? Ne oldu...

Haksızlık ve belirsizlik, bazı kişilerde kararlılığı perçinleyebilir. Çiço da karar verdi... O net, dürüst, doğal bir insandı. O kaçamaklardan, kaypaklıktan, belirsizlikten, tembellikten hoşlanmazdı, o tıpkı annesi gibiydi.

"Sinan, senden birşey rica ediyorum, Burak'a telefon et ve mutlaka beni aramasını söyle, annesine sakın benim tarafımdan aradığını hissettirme. Sonra anlatırım, sağol Sinan."

Burak Sinan'la konuştuktan sonra, kendine geldi. Üç gün üç gece Çiço'yu nasıl da deli gibi özlediğini, onu özlemekten, kalkıp da bir telefon bile edemediğini hayretle farketti. "Ne güzel şişmanladın benim aslan oğlum" dedi annesi. "Gerçekten de şişmanlamışım, pantolonun beli sıkıyor" dedi Burak. Sonra Sinan'la buluşmak için annesinden izin istedi. "Peki oğlum, ama çok gecikme e mi" dedi annesi de.

Burak yolda bir telefon kulübesi ararken, garip bir acı duyarak şaşkın, açıklanamayacak bir huzursuzlukla bezgindi. Denetleyemediği duygular, düşünceler beyninden içeri uçuşuyor, Burak onlara aldırmaz gibi görünüp delicesine şaşırıyordu... Başka şeyler düşünmek istiyor, beceremiyordu. O kötü, ona ait olmayan, tuhaf düşünceler, hızla hareket eden kuyruklu yıldızlar gibi girip girip çıkıyorlardı. Burak mutsuzluğu belki de ilk kez tadıyordu. Daha önceleri de kırık not aldığında, annesi onu cezalandırdığında, Çiço ile kavga ettiklerinde mutsuzluklar yaşamıştı, ama nedense onlar şimdi duyduklarına hiç benzemiyordu. Burak ilk ve gerçek yetişkinlik acılarını tattığını daha bilmiyordu. İki kişi arasında kalmak, çelişkiler, ikilem, kararsızlık... Mutsuzluğun bunların bileşkesi olduğunu anlamamıştı. (Üç gün daha aramasam, bir daha hiç arayamazdım...) Uzakta telefon kulübesini gördü. (Bu üç gün içinde kaç kez aklıma geldi o?) Kulübeye girdi. (Şimdi ne diyeceğim,

bana kızacak, çok sıkıcı) Numarayı çevirdi. (Bir süre daha aramasa mıydım acaba?) Telefon açıldı. "Çiço seni çok özledim, nasılsın, geleyim mi, yalnız mısın?"

Çiço kapıyı açar açmaz Burak'ın boynuna sarıldı... Sarıldı, uzun süre bırakmadı, bir yandan da gözlerinden sessiz yaşlar süzülüyordu. Burak uzun süre kollarını kıza dolayamadı, hasta gibi, soğuk soğuk terledi, belli belirsiz Çiço'nun saçlarını okşayarak iki adım geriledi. Çiço'nun, üç gün üç gecedir neredeydin diye sormak aklına bile gelmedi. "Burak sana çok kötü bir haberim var, ben hamileyim" diyebildi yalnızca. Burak, rüyasında görse çığlıklar atarak uyanacağı bu haberden, hiç de öyle etkilenmemiş olmanın belirsiz şaşkınlığı içinde ne söyleyeceğini bilemedi. Çiço'yu yavaşça kolundan çekerek, kanepeye oturttu, "Olamaz Çiço, doğru olamaz, yanılıyorsundur" dedi.

Çiço bir yandan sessiz gözyaşlarını dökerken, bir yandan da nasıl yanılmadığını anlattı. Yine de iki büyük insan gibi, idrar tahlili yaptırmaya karar verdiler. Çiço bir kavanozun içine çişini yaptı, Burak bunu alıp bir laboratuvara götürdü. Bu durumu ilk kez yaşayan tüm erkekler gibi, inanılmaz bir sıkıntıyla içeri girdi, kan ter içinde kaldı, başvuru masasındaki kıza, hiç sormadığı halde, kavanozu verirken, "ablam" dedi. Uydurma bir isimle, kendi soyadını söyledi. Söylediği anda, ne büyük bir yanlışlık yaptığını anlayarak titredi. Ablası kendi soyadını taşıyamazdı, taşıdığına göre evli değildi, demek ki ablası evli olmadan gebe kalmıştı. Kızın karşısında utançtan kıpkırmızı bir yüzle kekelemeye başladı. Kız, Burak'ın ablasının evli olmadan gebe kaldığını anlamış mıydı? Kız ona adını sormamıştı, sorarsa, kendi soyadını yanlış mı vermeliydi? Ablam, amcamın oğluyla evlidir de mi demeliydi, aslında benim ablam değil, ben ona abla derim, amcamın karısıdır mı deseydi. Kız ona adını sormadı, yarın gelin alın dedi.

Yarın olduğunda, Burak tam verilen saatte laboratuvara gittiğinde, kapının önüne çıkar çıkmaz, verilen zarfı açıp, yazılı olan harfleri ve işaretleri çözmeye çalıştığında, Çiço da evde ürkütücü bir dinginlikle oturmuş bekliyordu. En küçük bir heyecan belirtisi bile yoktu içinde,

ne beyninde, ne yüreğinde. Çünkü o biliyordu, gebeydi, Burak'ı seviyordu, Burak da onu seviyordu, evleneceklerdi. Siyah saçlarını okul korosundaki gibi gevşekçe örmüştü, birer karış arayla danteller dikilmiş beyaz etekliği ayak bileklerini örtüyordu, uzun beyaz bluzunun içinde incecik, küçücük bir çocuktu. Kara gözleri kocaman açılmış, içinde annesinin fotoğrafı olan gümüş çerçevenin bir ucuna takılmış, huzurlu, mutlu, öylece oturuyordu. Hiç de inandırıcı olmayan, olağanüstü bir güzellik içinde bulunduğunun farkında bile değildi.

Kapı çaldığında aynı güzellik ve aynı dinginlikle ve o gerçek dışı görüntüyle yürüdü, kapıyı açtı, Burak'a baktı, gülümsedi. Gözleri ne denli parlak, ne denli karaydı. Burak içeri girip, zarfı açıp, "Bu artılar ne demek, o demek mi?" diye sorduğunda, sanki birden büyü bozuldu, hafiften esen rüzgar durdu, pencereden giren ışıklar geri çekildi, gizli gölgeler kaçıştı. Gerçek, tüm sıradanlığı ve sevimsizliğiyle herşeyi bozdu, Çiço belli belirsiz ürperdi. Hani ölüme çok yaklaşıldığı o anlarda, geçmiş, bir film şeridi gibi insanın gözünün önünden geçer ya, Çiço'da öyle olmadı... Gelecek, bir film şeridi gibi Çiço'nun gözünün önünden geçti. Ama Çiço bunu hiç farketmedi.

Artık, "ne yapacağız"ı düşünüyorlardı. Bir içlerinden düşündükleri vardı, bir de dışlarından...

Çiço, dışından, "Sanırım evliliğimizin biraz erken olması gerekecek."

Burak, dışından, "Evet ama çocuğu doğurmayı düşünüyor musun?"

Çiço , dışından, "Bebeği aldırmaktan çok korkuyorum."

Burak, dışından, "Bir arkadaşımın daha başına gelmişti bu, aldırmışlardı, o doktorun adını öğrenirim."

Çiço, içinden, (Bebeği hiç aldırmak istemiyorum ki, annem benden bir yaş büyükken, beni doğurmuş.)

Burak, içinden, (Koca adam oldun, neden dikkat etmedin sanki, neden?)

Çiço, dışından, "Hiç dikkat etmedik, sanki bu yaşta böyle şeyler bizim başımıza gelemezmiş gibi düşünüyordum."

Burak, içinden, (O son kavgamızda barışmasaydık...)

Çiço, içinden, (Burak bunu annesine söylemeli, onlar bize yardım etmeli)

Burak, içinden, (Annem bunu duysa ne yapar acaba, ya kendi ölür, ya beni öldürür.)

Çiço, içinden, (Sana hiçbir yasak koymuyorum. Aşkın, sevginin, dokunmanın, sevişmenin yasağı yoktur Çiço. Kendini yasakların, günahların, tabuların ardına saklama. Ama değer mi, hep bunu düşün Çiço... Değer mi, bunu düşün Çiço..."

Çiço, dışından, "Değer mi?"

Burak, dışından, "Ne değer mi?"

Çiço, içinden, (peki bir şeyin değer mi olup olmadığını nasıl anlayacağız. Bunu anlatmamışsın ki anne. Şu anda bile ben bunu nasıl anlayacağım, anne, değdi mi?)

Çiço, dışından, "Burak, beni seviyor musun?"

Burak, dışından, "Tabii, seviyorum."

Çiço, dışından, "O zaman korkacak bir şey yok sevgilim. Annene söyle, bize yardımcı olsun, ben babamı kandıracağıma eminim."

Burak, içinden, (Anneme söylemek mi... Şu anda ışınlansam... Başka bir yere uçup yok olsam... Uyusam, bin yıl uyanmasam.)

Çiço, dışından, "Yüzün bembeyaz Burak, oysa olayları yaşayan benim. Bak ben ne rahatım. Sevgiden güçlü hiç bir şey olamaz. Biz birbirimizi seviyoruz, biz kavuşacağız, buna inanıyorum, beni sevdiğine göre, sen de inanıyorsun. Karar verilmiştir annene söyleyeceksin, evlenip bu çocuğu doğuracağız. Ya da çocuğu aldıracağız nişanlanacağız. Bakalım annen hangisini tercih edecek?"

Burak, içinden, (Öleyim daha iyi... eve gidip, bir kutu ilaç içip, öleyim.)

Çiço, dışından, "Annen de kadın Burak... O bilir... O şu anda nasıl sıkıntıda olduğumu anlar. Göreceksin bak, önce sinirlenecek, sonra bize yardım edecektir, onun biricik oğlusun... Senin üzülmeni ister mi? Hadi şimdi git, vakit geçirme, başka çaremiz yok."

Burak içi kan ağlayarak, mutsuzluktan içi titreyerek, gözünden bir damla akıtmadan, herkese, her şeye düşman, eve kadar ağır ağır yürüdü. Başka çaremiz yok mu diye düşündü, Çiço'ya için için acıyarak. Başka çare nasıl yok... Çocuğu aldırmak bir çareyse... Birbirlerinden ayrılmak da başka bir çare. Doğurmak ve evlenmek... Aldırmak ama nişanlanmak... (Kızlar böyledir işte... mantık onlarda hiç yoktur, yalnızca duygularıyla davranırlar. Sevgi her şeymiş, aşkın çözemeyeceği hiç birşey yokmuş... Çözülemiyor işte, şu yaşadığım acıyı sevgimiz çözebiliyor mu ? Sevgi herşey değil, hiçbir şey, yapış, yapışkan bir şey bu sevgi...)

Burak eve girdi... Ev yemek kokuyor, annesi yine aynı köşede oturuyordu.

Sınıfta sözlüye ilk Burak kalkardı... Ne olacaksa olsun, bitsin bu işkence derdi. Şimdi o da ölmek istediğine göre, olacaklar umurunda bile değildi. Annesine her şeyi anlatacak, ondan sonra da bir kutu ilacı yutup ölecekti.

Acaba ilaç kutusundaki ilaçlardan hangisi, sancı ya da ishal yapmadan, yalnızca mışıl mışıl uyutarak öldürebilirdi? Annesinin yatağının baş ucunda duran sakinleştirici en doğru seçimdi. Odaya girdi, kutuyu aldı, içinde yedi-sekiz hap kalmıştı, yetmez bu diye düşünürken, annesi odaya girdi. Elinde ilaç kutusu oğlunu öylece yakaladı. Kaşları çatık, gözleri kocaman kocaman açıktı. Kızgınlık mıydı bu şefkat mi, Burak anlayamadı. İlaçları yutar yutmaz, o an öleceğini bilse, bunu hemen yapacaktı. "Ne yapıyorsun oğlum" dedi, bağırmakla, soru sormak arasındaki bir sesle annesi. İşte o an Burak kendine döndü, kendisi oldu, haykıra haykıra ağlayarak annesinin yatağının üzerine kapandı. Annesi, yuvasındaki yumurtaları koruyan bir atmaca gibi, oğlunun üzerine atladı, omuzlarından tutup, kendine çevirdi. Burak haykırarak, kıpkırmızı olmuş yüzü, damarları fırlamış boynu, bazen kız bazen erkek gibi çıkan sesiyle, "Anne, Çiço hamile, evlenmemiz gerekiyor" dedi.

"Ölüm çıkar bu evden, ölüm, anladın mı, ölüm... Senden değildir o

çocuk, yalan atıyordur sana, bu yaşta oğlanın çocuğu mu olurmuş... O orospu... O Rum orospu... Bir daha onun adını anmayacaksın... Bu iş burada biter. Nasıl babasızlığa alıştın, anasızlığa da alışırsın. Anladın mı, anlıyor musun, ölüm çıkar bu evden. Sen okuyacaksın... Adam olacaksın. Bütün emeklerimi bir Rum kopili için mi harcayacaksın. Kendine gel oğlum, gerçeği gör, sana yamanmak istiyor, bulmuş senin gibi delikanlıyı kaçırmak istemiyor..." Burak'ı omuzlarından tutmuş, sarsıyor, her sözcükten sonra kafasını yatağa vuruyordu. Burak, kolları dirseklerinden bükülmüş, elleri hiç tutmuyor gibi, kendini bırakmış, sarsılmanın şiddetinden garip bir zevk duyuyor ve artık ağlamıyordu. Bu bir ölüm anıydı ve her şey bitmişti. Varsay ki ölmüştü.

Anne kararlıydı, ya ölecekti ya da bu iş burada bitecekti. Oğlunun üzülmesi için hiç bir neden yoktu, o, bu kızları bilirdi, hemen gebe kalır, bir an önce evlenmek isterlerdi... Yağma yoktu, o aslan oğlunu bunca yıl, bir küçük orospuya yem olması için yetiştirmemişti. Oğlu daha büyüyecek, okuyacak, ünlü ve zengin olacaktı. Ne kızlar, ne güzel kızlar elinden geçecekti. Hem de iyi aile kızları...

"Kalk oğlum, hemen kalk, kıza telefon et, bitti bu iş de... Birazdan konuklar gelecek, onlar bu halimizi görmesinler, bizi mutsuz sanmasınlar... Hadi kalk ve ara, çok basit, iki sözcük yeter... Bitti artık... Her şey bitti oğlum. Eskisi gibi olacağız. Halan, sen, ben, çok mutlu, dirlik içinde yaşayacağız."

Burak kalktı, yaşamında ilk kez tehdit edildiğini anladı... Sanki sırtına bir silah dayanmıştı ve yapabileceği başka bir şey yoktu. Ya ölürüm, ya bu iş biter... Gerçekten ölür mü? Telefonu çevirdi, bir robot gibiydi... "Çiço bitti artık. Olamayacak, sen doğru olanı yap... Annem bu işi..." Annesi hırsla telefonu kapattı. Yüzüne renk gelmişti, oğlunun saçını okşadı, "seni artık güneye tatile yollayabilirim, hem de tek başına, oğlum büyüdü çünkü." dedi. O sırada Burak, annem ölseydi, ancak bu kadar üzülebilirdim, daha fazla değil diye düşünüyordu.

Anne telefonu kapattığında Çiço, "Olamaz, doğru değil, sen baskı altındasın, evde misin, geliyorum" diyordu. Burak son sözcüğü duya-

madı. Çiço, onu kurtarmalıyım, sevgilim zor durumda, yanına gideyim, onu alayım, götüreyim, kaçalım, evlenelim, bebeğimizi doğurayım diye diye, Burak'lara geldi... Asansörü bekleyemeden dördüncü kata çıktı. Biliyordu, Burak onu görür görmez boynuna sarılacak, anne görüyorsun işte, birbirimizi seviyoruz, bizi kimse ayıramaz diyecek, annesi gördükleri karşısında biraz naz edip, sonra elini uzatacaktı, öpmeleri için.

Kapıyı çaldı.

Anne, makyaj yapmış, üzeri dore kuşlarla işli penye bluzunu giymiş, göbeğini iyice ortaya çıkaran dar etekliği yine üzerinde, ağzında, geniş, kocaman bir gülümseme, kapıyı açtı. Çiço, ayağında blucini, enine çizgili mavili beyazlı tişörtü, beyaz bez ayakkabıları, beline kadar uzamış, dağınık saçları, o da gülümseyerek kapıdan içeri süzüldü. Çiço, antreden salona baktığında, halayla birlikte, anneye benzeyen üç kadın ve beyaz bıyıklı, beyaz saçlı bir adam gördü. Annenin yüzü kardı, Çiço'yu kolundan sıkıca tuttu, dişlerinin arasından, yavaşça, "Çık dışarı, rezalet çıkarma" dedi. Çiço, acıyan kolunu kurtarmaya çalışarak, "Burak'ı arıyorum, sizinle konuşmaya geldim, bir de beni dinleyin efendim" dedi. Daha yüksek bir sesle, "çık dışarı" dedi kadın yeniden. Konuklar dönüp baktılar, hala koşarak yanlarına geldi. Çiço daha yüksek bir sesle, "Bırakın konuşayım efendim, bir de beni dinleyin" dedi. O sırada Burak, koridordaki yatak odasından çıktı. Hiçbir şey duymuyor, görmüyordu, Burak yaşamıyordu, yaşamadığı için de düşünmüyordu. Kararsızlığın o bunalımlı çelişkisi yoktu üzerinde, bir ölüydü o, bir ölü gibi sessiz, sakin, çaresiz. Çiço'ya baktı öylece, durduğu yerden.

"Burak" dedi Çiço, kara gözleri dolu dolu olmuş, çocuk sesiyle. "Burak, Burak."

"Bak oğlum, işte gör, evini basıyor o kız, sana yalvarıyor, yakana yapışıyor. Siz de duyun dostlarım, bu kız Burak'ın yakasına yapışmış, onunla evleneceğim diye tutturmuş. Kimden peydahlamışsa, bir de çocuk peydahlamış. Benim neler çektiğimi görün. Hadi kızım git işine,

şimdi elimden bir kaza çıkacak. Biriyle yatan, herkesle yatar. Orospu, orospu... Hadi git."

Çiço, tutmaya çalıştığı ama tutamadığı yaşlarla, Burak'a baktı. Burak dedi. Konuklara baktı sonra, sanki bir yardım gelecekmiş gibi. Onlar hiç kımıldamadan, kızı iyice görebilmek için, oturdukları yerden hafifçe eğilmiş bakıyorlardı yalnızca.

Burak nasıl olsa ölüydü. Ölülerin bir şey yapmaları gerekmiyordu... Bu sessizlik hoşuna gitti annenin. Yine Çiço'nun koluna yapışarak, bu kez daha sıkı sıkı tutarak, kapıya doğru itti yeniden... Daha fazla bağırarak, "Hadi kızım, hadi, çileden çıkartma insanı, bitti bu iş, çocuğu kimden peydahlamışsan, ona git, o sana yardım eder. Ya da git ananın yanına, Yunanistan'a... Sana bu akılları veren kadın, yine yapacak bir şey bulur... Hadi yallah..."

★ ★ ★

Çiço, kendisini farkettiğinde, sırtüstü yatağında uzanmıştı. Gözlerini tavana dikmiş, hiç kıpırdamadan yatıyordu. Eve nasıl gelmişti, burada böylece yatalı ne kadar zaman geçmişti, hiç bilmiyordu. Kapıdan bir baş uzandı, "yemeğe gelecek misin" dedi, "başım ağrıyor" dedi Çiço da. Bu herhalde babasıydı. Şu genç kızlar, bir günleri başka günlerine uymuyor, diye düşündü baba. Yavrum neyin var, gel konuşalım, uzun zamandır oturup dertleşmedik demeyi hiç akıl etmedi. Konuşacak ne vardı, annesi gitmişti, yakında o da bu evden ayrılacaktı, dertleri, sorunları apaçık ortadaydı, konuşacak ne vardı?

Baba üç gün boyunca, Çiço uyanmadan evden çıktı, üç günün bir gecesi eve geç geldiği için kızını göremedi. Ama odasının kapısını yavaşça açıp baktı, kızının mışıl mışıl uyuduğunu görünce mutlu oldu. İki geceden birinde, Çiço yine yatağından çıkmayınca, "yoksa hasta mısın" diyerek, baş ucuna yemeğini getirdi. Bir gün ise, işe gittiğinde, bankacı arkadaşına, "Kızım yakında annesinin yanına gidecek, bugünlerde biraz tuhaflaştı, çok durgun, şimdi de benden ayrılıyor diye üzülüyor değil mi?" diye sordu... Arkadaşı da, "Tabii, on-

dandır, tasalanma, en kritik yaşı şimdi, üzerine düşme" dedi.

★ ★ ★

Görünmeyen kişi, görünmeyen ipleri oynatmaya başladı üç günün sonunda. Yavaşça yerinden doğruldu Çiço... Dingindi, rahattı, kendini seviyordu, suç işlememişti. Çalan telefonlara hiç bakmamıştı. Burak'ın aramadığını, aramayacağını biliyordu, yalnızca annesinin telefonlarını hissediyor, onları yanıtlayamadığı için gerçekten üzülüyordu. Telefonları açmamasının tek bir nedeni vardı, korkuyordu. Annesinin "değdi mi Çiço'm?" Sorusundan korkuyordu. Son telefon da susunca, bunun aslında Burak olmadığını bilerek, kendini sevmenin o yoğun huzuru içinde, Burak'ın annesinin söylediği sözlerin doğru olmadığına yürekten inanarak, ama için için, "Beni rezil etti, beni rezil etti, ben bunları hakketmemiştim, ben öyle biri değilim" diyerek gözlerini yumdu, uzun, ama çok uzun bir süre ağladı.

Kararlıydı... Babasının odasına girdi, başucundaki çekmeceyi açtı. Tabancayı buldu. "Toplu tabanca" demişti babası bir gün. Yavaşça eline aldı, bir yerlerine takılmış, minik bir top göreceğini sandı, yoktu. Topu nerede acaba diye düşündü. Babası ona yıllar önce, "Kızım, bunun içi doludur, sakın elini sürme, bu bir oyuncak değil, çok tehlikeli bir şeydir" dediği günden beri, bir kez olsun merak edip bakmamıştı. Tabancayı minik çantasının içine koydu, çıktı. Bu kez çok sakin ve kararlı, asansörle, dördüncü kata çıktı. Zili çaldı... Kapıyı yine o kadın açtı, Çiço'yu görür görmez, yine mi sen dercesine, bıkkın ve sinirli baktı:

"Hala nerde, Burak nerde, o günkü konuklar nerde... Hepiniz buraya gelin, çıkın dışarı" diye ciyak ciyak bağırdığını duydu Çiço. Toplu tabanca sağ elindeydi, sıkıca tutuyor, gözlerinden ateşler saçıyordu. Bir kapıdan hala, öteki kapıdan Burak fırladılar dışarı... "Yürüyün, çabuk dışarı, aşağı inin" dedi. Silahlı elini sallayarak kapıyı gösteriyordu. Kapının önündeki üç kişi hiç konuşmuyordu. "Ben orospu değilim... Herkese bunu nasıl inandırmışsanız, şimdi inin ve mahalleye be-

nim orospu olmadığımı anlatın... Yürüyün... Anlatın... Ben orospu değilim. O çocuğu başkasından peydahlamadım... İnin aşağıya..." Sesi kısılmaya başlamıştı. Anne, hala, Burak, sessizce kızın önüne geçtiler, ağır ağır dört katın merdivenlerini indiler, kapıya çıktılar... Çiço kapının hemen önünde, silahını onlara doğrulttu, parmağını tetiğe koydu. "Konuşun" diye bağırdı. "Ben orospu değilim, Burak'la birbirimizi sevmiştik, ben çok sevmiştim. Karnımdaki bebek ikimizin, evlenelim diyorduk, bunu istiyorduk. Yalnızca seviyorduk... Onurumu kırdınız, siz de biliyorsunuz benim orospu olmadığımı... Anneme bile hakaret ettiniz, sanki bir suçmuş gibi ona Yunanlı dediniz. Biz birbirimizi sevmiştik... Burak, bana çok acı çektirdiniz, siz de çekeceksiniz... Ben, Çiço, tek başına, kimsenin yardımı olmadan, onurumu koruyacağım şimdi... Hepimiz öleceğiz, hepimiz ölüyüz zaten..."

Çevrede oluşan kalabalık, öylece, sessizce dinleyerek bakıyordu. Sanki bir yerlerde gizli kameralar vardı ve bir film çekiliyordu.

Çiço, gözlerinden yaşlar akarak, sesi iyice kısılmış, silahı doğrulttu, tetiğe bastı. Belli belirsiz bir çıt sesi... başka hiç bir şey olmadı... Ne yere düşen biri, ne akan kan, ne bir haykırış. Bir daha bastı, bir daha bastı... Anne düşüp bayılmış, Burak kaskatı kesilmiş, hala ile birkaç kişi kızın koluna yapışmıştı. Bir polis geldi, Çiço'nun kolunu büktü, toplu tabancayı aldı, topunu şöyle bir çevirdi... "Vay canına içerde mermi var" dedi.

Çiço bu beş sözcük dışında, başka hiç bir şey anımsamadı. Ne bir soruşturma, ne bir polis, ne bir savcı, ne yargıç... Ne babası... Ne annesi... Hiçbir şey anımsamadı... "Vay canına içerde mermi var."

★ ★ ★

Babasının arkadaşı, avukat amca, "Yavrum her şeyi anlat bana, en ince ayrıntısına kadar" dedi. Çiço her şeyi anlattı en ince ayrıntısına dek. Avukat amca durmadan not aldı. Üç gün sonra elindeki kağıtları Çiço'ya uzattı, "Bunları oku, hatta ezberle, yargıç sana sorduğunda, hiç bir şeyi atlamadan, aynen anlat" dedi.

Avukat, yıllardır tanıdığı Çiço'nun bu görüntüsünden ürküyordu. Neydi onu ürküten bilmiyordu. Elbette eskisi gibi neşeli, konuşkan olamazdı. Durmadan ağlayıp, yakınıp ah vah etmesi de gerekmiyordu belki. Ama hapisanede bir genç kız nasıl bu denli sakin olabiliyordu. Hiç mi korkmuyordu? Gözleri nasıl bu kadar rahat bakabiliyordu . Acaba onu biraz ürkütmek mi gerekiyordu? "Çiço mermiler nemliymiş, silah onun için ateş almamış, biliyorsun değil mi?" dedi. "Biliyorum" dedi Çiço. "Ayrıca bu yazdıklarınızı da ezberlememe gerek yok, bunları da biliyorum." "Mahkeme günü, ben değil sen konuşacaksın, beyaz bir elbisen var mı, varsa beyaz giy." dedi avukat, gitti.

Mahkeme günü, aralarında danteller olan beyaz uzun eteği ile, beyaz uzun bluzunu giydi Çiço. Saçları okul korosundaki gibi gevşekçe örülüydü. Salona girdiğinde gözleri annesini aradı yalnızca, onu buldu, bakıştılar. Yargıç avukata söz verdi, avukat konuşmayacağını, Çiço'nun kendi savunmasını yapacağını söyledi.

Çiço ayağa kalktı, yerini aldı. "Yıl sonu gösterisi için koro kurulmuştu, onbeş kız, onbeş erkek bu koroya seçilmiştik. Burak'la orada tanıştık..."

Çiço anlattı, anlattı... Hiç bir şeyi gizlemeden, abartmadan, açık açık anlattı. Burak'la nasıl birbirlerini sevdiklerini, nasıl gezdiklerini, sevişliklerini, nasıl kararlar aldıklarını, nasıl annesi ile tanışmaya gittiklerini... Nasıl annesinin ona hakaret ettiğini, nasıl birdenbire Burak'ın ürktüğünü, Çiço'dan nasıl vazgeçtiğini, Çiço'nun nasıl üzüldüğünü, nasıl yapayalnız kahrolduğunu, nasıl karar aldığını, nasıl ağladığını... Hepsini anlattı Çiço.

Bütün dinleyiciler ağlıyordu. Çiço'nun sözlerini hızla daktiloda yazan kız açıkça ağlıyordu. Elleri tuşların üzerinde olduğu için, akan yaşlarını silemiyordu. Çiço, ortadaki yargıcın gözlerinin nemlendiğini gördü. Oysa Çiço kimseyi ağlatmak için konuşmamıştı. Doğruları anlat demişlerdi ona, o da anlatıyordu.

Çiço yoruldu, sesi giderek kısılmaya başladı, "Burak'ın bu olaylar üzerine beni hemen terketmesi zaten onurumu çok kırmıştı. Bir de an-

nesinin hakaretleri... Hep, değdi mi diyordum efendim, değdi mi? Peki ama yaşamadan nasıl anlayacağız değip değmediğini?... Hepsi bu kadar efendim."

Salonda, uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Milena, gözleri yaşlı, kızının sorusunun yanıtını düşünüyor... bir türlü bulamıyordu. Peki ama yaşamadan nasıl anlayacağız değip değmediğini.

Çiço'yu mahkum etmediler.

Çiço ile Milena'yı Atina'ya götüren uçak, gökyüzünde kanatlarını çırparak uçuyordu. Onlar, birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Burak şimdi 39 yaşında. Avukat. Bir arkadaşıyla birlikte yazıhane açtı, daha çok boşanma ve icra davalarına bakıyorlar. Burak, şişmanladı, göbeği çıktı, saçları döküldü. Evli, bir kızı, bir oğlu var. Annesi ve halasıyla aynı apartmanda ama ayrı dairelerde oturuyorlar. Karısı çalışmıyor, annesi hala dikiş dikiyor. Burak yalnızca, arada bir, üniversite yıllarında şarkı söylediği rock grubunu özlüyor. Karısı ona, bu kadar çok içki içmeseydin, göbeğin de çıkmazdı, belki hala şarkı söylüyor olurdun, diye takılıyor. "

FÜGEN
ya da
CLIMENE'NİN AĞITI

Makyaj kalemini bıraktı, dikkatle aynaya baktı. Üç erkeği idare ettiği son beş ayı düşündü, kıs kıs güldü. "Meğer ben ne kötü ruhlu kadınmışım, evliliklerimin getirdiği kurallar ve baskılar üzerimden kalkınca gerçek yüzüm ortaya çıktı, gelip geçici erkeklerle nasıl da beraber olabildim?" diye geçirdi içinden. Gerçi bu üç kişiden biri, esas adam'dı. Ötekini masa flörtü olarak kullanıyor, birini de yalnızca iyi bir kavalyeye gerek duyduğunda ya da canı iltifat istediğinde çağırıyordu... Kırk yaş bunalımı, menapoz korkusu, beğenilmemekten ürkmek, yaşama telaşı gibi sözcükler geçti beyninden hızlıca, hiç aldırmadı.

Otuz yaşında beğenilmediği kadar beğeniliyor, şimdiye dek hiç görmediği ilgileri yaşıyordu. Gerçi otuz yaşındayken, evli bir kadın olarak kimden ilgi görecekti ki? Hem de sadakat diye diye...

Yatağının üzerinde yarı açık valizi, tuvalet masasının önüne oturmuş, hem kendini seyrediyor, yüzünü okşuyor, hem de gülüp duruyordu kadın. Kırk yaşında herşeyin biteceğini düşündüğü geçmiş yılları anımsıyordu. Oysa kırk yaşı bitmiş de, üzerinden bir yıl bile geçmişti. Kırk yaşına bastığı gün görkemli bir parti vermeyi düşünmüştü. Üzerinde kırk yazılı koca pankartlar asacaktı bahçeye. Siyah giysilerini giyip veda edecekti herşeye. Kırk... Bitiş. Kedi gibi mutlu mutlu gerindi aynanın karşısında, "ne bitiş ama" diye mırıldandı, "gerçek bir başlangıç oldu bu." Üçüncü kocasından boşandıktan sonra, ilk beraber olduğu erkekle yaşadığı ürkekliği anımsadı. Kendi otuzsekiz, erkek otuzüç yaşında... Üstelik evlenilecek birisi değil, ama çok hoş, yalnızca çok hoş... Hele adamın eve ilk girişi, üst kattaki komşu, bakkal, kapıcının karısı görmüştü... Ondan sonra evine hiçkimseyi almamayı, yalnızca evi olan erkeklerle beraber olmayı kararlaştırmış, becerememişti elbette. Gönül bu, plan program dinlemiyor ki. Hoşlandığı erkeklere anket formları dolduracak değil ya. "Kırmızı mayom nerede acaba, onu koymayı unuttum." Ertesi gün çıkacağı muazzam yolculuk için kırmızı mayosunu ararken bile, düşünüyordu kadın. Son üç yıl öncesine kadar yalnızca üç erkekle beraber olmuştu. Beş, altı ve yedi yıl yaşadığı üç ayrı erkek. Üçüyle de evli olarak tabii.

"Yaşamaya kırkından sonra başladım diyebilir miyim acaba?" diye geçirdi içinden. Üç erkekle geçirdiği o en güzel onsekiz yıla yanmalı mıydı? Yok canım, yanmamalıydı... Son yılları bir kenara atarsa, başlangıçlar hiç de kötü değildi doğrusu. Üstelik bugünkü bu harikulade durumuna onlar sayesinde gelmemiş miydi? Erkeklerle böylesine içten, sıcak ilişkiler kurması, erkeklerle nasıl birlikte olunacağını bilmesi... Eh... seks... Bunları nereden öğrenebilirdi başka? Onlardan çok şey öğrenmişti, şimdi öğrendiklerini kullanıyor, bunun sonunda da hayranlar topluyordu işte.

Otuzdokuz, kırk, kırkbir... Ne muhteşem bir üç yıl. Bu üç yıl içinde birlikte olduğu erkekleri içinden saymaya başladı. Bir elin parmakları bitince, vazgeçti... Ya öteki elin de parmakları biterse diye düşündü,

biraz utandı. Çoğu daha bir aya varmadan bittiyse suç onda değildi ki. Hepsi çok şeker erkeklerdi ama, olmamıştı işte. Ah, nasıl da birbirlerinden farklıydılar. Nasıl da başlangıçta hepsinden hoşlanmıştı. Ve ilk başlarda nasıl da hepsiyle uzun bir ilişki olacak diye umutlanmıştı. Epey zaman almıştı kısa süreli ilişkilerden korkmaması. En sonunda, kırkbir yaşının ortalarında, "ne yapalım, zorla olmuyor işte, ille de uzun ilişki şart mı? Böyle de mutlu olmayı öğrenmelisin" demişti kendine ve öğrenmişti de. Ama içinde hep bir eksiklikle... Hep bir özlemle... Hep bir suçluluk duygusuyla.

Aynaya kendini beğenerek baktı ve onu düşündü. O son erkeği... En yakışıklıyı, en akıllıyı, en dürüstü, en muhteşemi, en harikayı, en güçlüyü... "Aşk bu" dedi, saçlarını eliyle toplayarak, "aşk geldi işte, ah, sanırım geldi." Son üç yılda bu denli beğendiği, arzuladığı, heyecanlandığı bir başka erkek çıkmadığına göre, buna aşık olmuştu işte. Hiçbirisi için bu korkuyu duymamıştı ama, onu yitirmekten korkuyordu. Telefon etmediğinde üzülüyor, aradığında çılgınca seviniyordu. Kendimi kaptırmamalıyım, kaptırmamalıyım diye kararlar veriyor, delicesine kendini kaptırdığını anlayınca, bu kez onun tadını yaşamaya uğraşıyordu. Aşık olursa, üzülmekten korkuyor, bunu engelleyemeyeceğini anlayınca, yaşa ve üzül diyordu kendine. Yaşa ve sevin... Bu sonunda üzüntü getirecekse, hiç yaşamamaktan daha akıllıca değil mi?

Sadakat diye diye geçirilen koskoca onsekiz yıl ve aldatıldıkça çekilen acılar, sıkıntılar. Artık sadakat madakat umurunda bile değildi. Kendi yapamıyordu gerçi ama adamın yaptıkları da onu ilgilendirmeyecekti. Kendi durumu kendi sorunuydu, adamdan ise ona neydi, yapardı ya da yapmazdı. Bu da adamın kişiliğiydi, ne yapabilirdi ki? Yeni yarattığı kimliği çok seviyordu. Güzelliğine, aklına, sevimliliğine bir de inanılmaz bir olgun kişilik eklenmişti. Uysal, yumuşak, seksi, hesap sormayan, talep etmeyen, yalnızca güzel şeylerin yaşandığı rüya gibi bir kadın. Gerçi son aşkının "işim var" deyip de buluşamadıkları o iki gece uykuları kaçmıştı ama o gecelerde de hava çok sıcaktı, bir

rastlantıydı bu uyku kaçması. Adamın işi varsa vardı... Kimin nerede olduğu ve ne yaptığı onu ilgilendirmezdi. Zaten buluştukları akşam da hiç sormamıştı... Sorularıyla karşısındakini bunaltmayan bir kadındı o. Evet, boş bulunmuş ağzından nere... diye birkaç hece kaçırmıştı ama, "nereye gideceğiz yemekten sonra" diyecekti... Neredeydin demek gibi bir niyeti hiç yoktu. Artık ve üstelik böylesine muhteşem bir erkekle... kuşkulara yer yoktu. Çok yakışıklıydı, acaba hayatında başka bir kadın var mıydı? Birdenbire yok olmamıştı ya bu kadınlar... diye hiç düşünmüyordu. Önemli olan onunla geçirdiği günler, ona yaklaşımıydı. Peki niye dün akşam hiç aramamıştı? O aramazsa kadın arardı. Artık o eski tür, ilkel düşüncelere kapılacak değildi. Ama hele bir iki gün üst üste arasın da, üçüncü günü düşünürdü. Üstüne düşüyormuş gibi olmak doğru değildi. İçinden geldiği gibi davranmak gerekiyordu. Evet ama onu sabah akşam aramak içinden geliyordu... Neyse, artık bu gibi saçma şeylere kafa yormayacak kadar olgunlaşmıştı. O şimdi hayatının en güzel çağındaydı ve oh çok şükür, yeniden aşıktı. Önemli olan erkeğin de kendisine aşık olmasını sağlamaktı... Yani... sağlamak değil de... başarmaktı. Başarmak da değil tabii de... iyi olurdu o da ona aşık olsa...

Telefon çaldı, "seni bekliyorum" dedi adam. "Şarabımız soğudu, nefis yemekler hazırladım, hemen gel." ...İşte muhteşem erkek, işte aşk... Kadının kırkbir buçuk yaşındaki düzgün yanakları pembeleşti heyecanla. Makyaj masasına oturdu, bir an önce erkeğin kollarında olabilmek için alelacele makyaja koyuldu. "Kırk saattir abuk sabuk şeyler düşünüp, kendimi seyrederek vakit öldürdüm" diye kendine kızdı...

Valizine son bir göz atıp kapattı. Arabasına atladı, ibrenin yetmişbeş kilometrenin üzerine çıkmamasına özen göstererek, 'son hızla' yola koyuldu. Tanışmalarının bir ayı dolmadan birlikte tatile karar vermişlerdi. İnsan birbirini en iyi tatilde tanır demezler mi, işte on gün boyunca beraber olacak, doğruyu, eğriyi göreceklerdi... Ah, hiçbir aksilik çıkmasa, iyice beğenseler birbirlerini. Ne güzel bir fırsat

oldu bu tatil.

Arabasını parketti, bir süre içinde oturup uzun uzun düşündü, acaba valizimi yukarı çıkartsam mı, bıraksam mı diye. Bir türlü hangisinin en doğru davranış olduğuna karar veremedi, sonunda almadı. Ama tam adamın zilini çaldığında makyaj malzemelerinin, diş fırçasının, çamaşırlarının bavulda olduğunu anımsadı, hızla geri döndü, merdivenlerden inerken, adam kapıyı açtı, kaçarcasına giden kadını görünce şaşırdı, kadın geri döndü, şaşkın gülümsedi, "diş fırçam arabada kalmış da" dedi. Adam kadına sarıldı, "bende var yedek fırça, gel" dedi.

Salonda nefis bir sofra kurulmuştu, beyaz şarap soğutulmuş, masa, şaraba uygun mezelerle donatılmıştı. Kadının sevdiği bir iki şey de unutulmamıştı. "Aç mısın, hemen oturalım istersen" dedi adam, "esas sürpriz mutfakta, elektrikli ızgaranın içinde, gidip yakayım, on dakikada olur." "Peki, ben de sana yardım edeyim" dedi kadın, mutfağa girdi. Ne yapsam acaba diye düşünürken, kağıttaki üzümleri gördü ve onları tabağa koyarak yıkamayı düşündü. Üzümleri eline alır almaz, kağıt yırtıldı, hepsi yere tek tek saçıldı. Eğilip toplamaya başladı, bir kısmının da üzerine basmış, ezmişti, "bir bez var mı" dedi... "Üzülme, bırak bırak" dedi adam, "ben yaparım." Sıkıntısından tepeden tırnağa ter içinde kalmıştı kadın, içinden, "ne yapalım, kağıt yırtıkmış, sakar değilim ya" diye geçiriyordu ama, uzun süredir hiçbir ev işi yapmadığı da aklına geliyordu. Tek tek üzümleri topladılar, toplarken de, yere diz çökmüş durumda, karşı karşıya geldikçe öpüştüler. "Eyvah, sürprizim yanıyor" dedi adam mutfağı kokular doldurunca. Ve ocağı fişten çekti ve sürprizin kapağını açtı... "İşte salyangozlarımız" dedi bağırarak. "Salyangoz mu?" dedi kadın sesi titreyerek. Adam dondurulmuş salyangozları -şu anda donmuş değildiler elbette- elektrikli fırından çıkartmaya uğraşıyordu, yoksa kadının sararan yüzünü görecek, ani bir hastalığa yakalandı diye korkacaktı. Salyangoz tabağını masanın ortasına yerleştirdi ve kadını çağırdı, en iri kabuğu alıp, kadının tabağına yerleştirdi keyifle, bon apetit sevgilim dedi... (Tabii tabii, Fransa'da okumuş bu adam ama benim en tiksindiğim hayvan,

Paris'e gittiğimde görmeye bile dayanamadığım, insanların bunu nasıl yiyebildiklerine inanamadığım yemek bu) diye düşünüyordu kadın. En az salyangozların kabuğu kadar kaskatı oturuyordu masada. Adam da onu bekliyordu nazikçe başlamak için. Kadeh tokuşturdular, kadın ağır hareketlerle yudum yudum şarabından içti. Zaman kazanmak, düşünmek istiyordu... Birkaç meze aldı tabağına, onları yemeğe koyuldu... "Soğutma sevgilim" dedi adam, ikinci salyangozun içini de afiyetle midesine indirirken, sormamıştı bile kadına "sever misin" diye. Böyle bir yemeği sevmemek mümkün değildi çünkü. Hızla düşünüyordu kadın, durum muhasebesi yapıyordu (ne olur yersem, belki de güzeldir. Gözümü kaparım, nefesimi tutarım, ağzımda başka bir şey olduğunu düşleyerek, bir yudum şarap alıp, ilaç gibi çiğnemeden yutarım. Anlamaz bile. Şimdi ben bunu hiç sevmem, tiksinirim desem, değer mi adamın keyfini kaçırmaya? O kadar özenmiş, şu sofrayı hazırlamış, beni mutlu etmek için uğraşmış.) Özel salyangoz çatalıyla, daha önce hiç yemediği için nasıl kullanıldığını bilemeden, yan gözle adamı izleyerek, ilk lokmayı çekip çıkardı içinden. Bir an midesi bulanır gibi olduysa da çabuk atlattı bunu. Bedenindeki iç gelişmelere ve duygularına bu denli hakim olabildiğine çok şaştı, konsantrasyonuna hayran oldu. Adam bakmıyorken, lokmayı ağzına attı, üzerine şarabı içti. Yuttu. Biraz yüzü kızarmış, gözleri sulanmıştı ama, ilk hareket başarıyla sonuçlanmıştı. Bir süre sonra ikinci lokmayı da çıkardı, tabağında özenle hazırladı, adam mutfağa gidince, çevik bir hareketle kalkıp pencereden aşağı attı, yerine oturdu. İkinci hareket de başarılıydı... Bir tanesini daha yedi şarap yöntemiyle. Dördüncüsünü çıkartmış, çatalıyla oynarken, "sevmedin galiba" dedi adam. "Yoo, bu dondurulmuş ürünler, biraz şey de" derken, "Evet hayatım, çok yakında bunun tazesini yapma yolunu da bulacağım, onu daha çok seveceksin, gerekirse ormanlara gidip toplarım" dedi adam. "Tabii çok iyi olur" dedi kadın.

Oh, bu zorlu yemek de tamamlanmıştı işte. İyi etmişti, bir kapris uğruna, adamı üzmek dğru bir davranış olmayacaktı. Hem de

mükemmel geçeceğmulan bir yolculuk öncesinde.. Sonra yattılar, yatak odasının karanlığında, banyodan odaya vuran loş ışığın zarif eşliğinde seviştiler.

★ ★ ★

Sabah, kararlaştırdıkları saatte olmasa bile -sabahki yatak keyfi de bir başka oluyordu çünkü- oldukça erken yola koyuldular.

Adamın surflerini, adamın arabasının tepesine yüklediler, havanın rüzgarlı olması dileklerinde bulunarak, sıcak güney sahillerine doğru uçtular. Kadın uçmaya başladıklarını yola çıktıklarından onbeş dakika sonra anladı. Hafifçe adama doğru eğilip ibreye baktığında gördüğü rakam tam yüzkırk oldu. Yüzkırk kilometre ile gidiyorlardı. O andan itibaren kadının ağzını bıçak açmadı. Üç kez, birinde bir virajı frene basmadan, yalnızca vites küçülterek almışlardı, ötekinde bir kamyonu sollarken, karşıdan bir başka kamyon geliyordu, üçüncüsünde ise, önlerine bir köpek çıkınca yaptıkları fren sonucu biraz savrulunca yerinden sıçradı kadın... Üçünde de ona doğru dönerek, "ne oldu canım" dedi adam. "hiç, hiçbir şey, sen bana bakma" dedi kadın. "Heyecanlanma sakın, ben çok iyi araba kullanırım, gençliğimde kaç kez rallilere katıldım" dedi adam yine ona bakarak. Oysa kadın "bakma" sözcüğünü gerçek anlamda kullanmış, yola bak demek istemişti. (Ralliciymiş adam baksana, korkmanın alemi var mı şimdi. Herkes kilometrelerce yol gidiyor, korksalar ne olurdu. Gerçi tüm kazalar da yollarda oluyordu tabii ama, daha kaç kilometre yol gidecek adam. Üstelik ne de güzel kullanıyor. En iyisi tüm normal insanlar gibi ben de korkmamalıyım.) Yol dümdüzleştiğinde ve kadın yeniden ibreye baktığında yüzyetmiş rakamını gördü bu kez... Ve sonra başını koltuğa dayadı, hiç konuşmadı, zaten konuşamazdı, çünkü yarı yarıya bayılmıştı artık korkudan. "Uyuyor sevgilim" diye düşündü adam, tatlı tatlı bakarak kadına. Kadının baygınlığı geçtiğinde, dahiyane bir buluş vardı aklında, "hayatım araba kullanmaya bayılırım, sen de yorulmuşsundur, biraz bana verir misin direksiyonu" dedi... Alaca karanlıkta, kasabanın ışık-

ları göründüğünde, kadın yorgunluktan bitkin halde ama, bir zafer daha kazanmışlığın tatlı mutluluğu içindeydi. Yorulmak korkmaktan iyidir diye düşündü gülümseyerek, son bir gayretle el frenini çekti otelin önünde.

Bir duş alıp, otelin barında birer içki içtikten sonra, "yemeği kasabada bir balıkçıda yiyelim" dedi adam. "Üstelik de yürümüş oluruz biraz." "Yürümek mi?" diye sordu kadın, "kaç kilometre tutar acaba buradan?" "Bir şey tutmaz canım, bir iki kilometre bir şeydir" dedi adam. Bir kilometrelik yol için otomobile binmeyi istemek de şımarıklık diye düşündü kadın. Yürüyüş ayakkabılarını giydi, yola koyuldular. Yol boyunca rüzgarı kontrol etti adam. Yarın şiddetli bir rüzgar olmasını istiyordu. Kadın da katıldı bu dileğe, onca yolu surf yapmak için gelmemişler miydi? Çok yazık olurdu rüzgar olmazsa. Oldu da.

★ ★ ★

Kadın kumsalda oturmuş, yanmamak için şemsiyenin altında kitap okumaya çabalarken, o çok şiddetli rüzgarda, saatlerce surf yaptı adam. Bu arada kadının okuduğu kitap, kumların üzerinde uçuştu, kalkan kumlar gözüne, orasına, burasına doluştu, şemsiyesi defalarca üzerine devrildi, ters döndü... Ama kadın taa uzaklardaki kırmızı lekeye bakarak mutlu oldu... Rüzgar vardı, adam uçarcasına sörf yapıyordu.

Öğle yemeğinden sonra, "hadi gel sala kadar yüzelim" dedi adam. Sal epeyce uzaklarda sallanan şu küçük şey miydi? Görünmüyordu bile karadan. "Yüzme biliyorsun değil mi?" "Biliyorum." dedi kadın. Yüzdüler... yüzdüler... yüzdüler. Kadının bacağına o korkunç kramp girdiğinde daha yolun yarısındaydılar. Ayyy! diye bağırdı ister istemez, ama belirli bir tempo tutturarak yüzen adam duymadı bile. Kadın bacağını kıpırdatmadan kurbağalama yüzmeye başladı. Adam sala çıkmış onu bekliyordu. Merdivene bastığında bacağı acıyınca yine ayy dedi istemeden. "Yoruldun mu" dedi adam... "Yok" dedi kadın ilgisizce, "bacağım acıdı da biraz." Bacağını ovdu adam, okşadı öptü, öpüştüler. "Ah tanrım" diye düşünüyordu kadın, "bir mucize olsa da,

şuradan karaya ışınlanarak gitsem..." Işınlanamadı tabii. Ağrıyan bacağını hiç kıpırdatmadan yüzmeyi becerdi, arada cilve yapar gibi adama tutunuyordu... Karaya çıktılar. Kadın uçuşan kumlarla, şemsiyeyle, kitap yapraklarıyla boğuşurken, adam sörf yaptı. Akşamüstüne doğru yanına gelip uzandığında, "yorulmuştur artık, gidip biraz uyuruz odada" diye düşünüyordu kadın.

"Gel sahilde biraz yürüyelim, ileride öyle güzel kayalıklar var ki" dedi adam. Bütün günü hiç kıpırdamadan geçiren kadın, bu öneriye hayır dememeliydi. Bu kadar da hareketsizlik olmazdı. Ayağına sandaletlerini geçirdi, yürüdüler. Denizin kıyısında yol yoktu, kayalıklardan atlıyor. zaman zaman emekliyorlardı. Kadının kramplı bacağı iyice ağrıyordu, bir kez düşecek gibi olmuş, dizini sıyırmıştı. Adam ise neşe içinde ilerliyordu önünde- kadın adamın bundan önceki yaşamında güzel bir keçi olduğuna inanmıştı artık- o sırada sandaleti koptu. Sandaleti çıkaramıyordu, çünkü kayalar ayağını acıtmıştı, kopuk sandaletle kayaları aşmak da öyle zordu ki. "Ah, hayatım, koptu mu, dönelim istersen" dedi adam. Artık dönseler ne değişecekti, dönmeseler ve ömür boyu bu kayaların üzerinde yaşasalar ne olacaktı. Her tarafından ter fışkırıyordu kadının, denizin içi de kayalıktı ve girilecek gibi değildi. "Yoo, devam edelim" dedi gülümseyerek. Öpüştüler...

Kadın hiç inanamıyordu ama, dönmüşlerdi, otel odasında sarmaş dolaş uzanıyorlardı yatakta. "Bu gece güzel bir balık yiyelim, doya doya da içelim" dedi adam, "araba kullanmayacağız nasıl olsa." Bir yandan da kadının üzerindekileri çıkartmaya uğraşıyordu. Kendi çırılçıplak soyunmuştu. Kadın kendi yaşam tarihine 'kayalık faciası' diye geçecek olan yürüyüşten önemli bereler, güneş yaralarıyla çıkmıştı. Sırtı ve omuzları kıpkırmızı olmuştu, acıyordu. Adamın her dokunuşunda buram buram yanıyordu. Peki bu adam neden hiç yanmıyor, yorulmuyor, orasını burasını çizmiyor, kramp acıları çekmiyordu? Adamın çıplak bedenine gizlice baktı. Aynı yaşta olmalarına karşın, neden onun kolları bacakları yumuşacıktı da, adamınkiler sepsertti. Neden kadının yüzündeki çizgiler daha derindi de, adamınkiler belli bile olmuyordu?

Adamın göbeğini okşadı yavaşça, "göbeğim çıkmış değil mi, çok yedim son günlerde" diyerek, göbeğini keyifle okşadı adam. Kadın ise, adamla ilk kez bu denli aydınlık bir ortamda sevişmenin verdiği ürkeklikle, kıpırtısız uzanmıştı yatakta. Ayağa kalkınca karnı, göğüsleri nasıl görünürdü kimbilir? Yan dönünce de vücudunda kırışıklar oluşabilirdi. Adam yan döndü, ayakta durdu, oturdu, kalktı, belki kırıştı, buruştu, göbeği sarktı... Bunları hiç düşünmeden kadını öptü, okşadı, kokladı. Kadın sopa gibi uzanıp yattığı pozunu bozmamaya uğraşarak, sevişmeye katılmaya çabaladı. Memem, karnım, bacaklarım, boynum, yüzüm, yanıklarım, krampım derken, artık adam daha fazla dayanamadı. Böylesine keyifle, uzun süre uğraşan adamın çabaları boşa gitti. "Özür dilerim, daha fazla dayanamadım" dedi. (Hep karanlıkta sevişecek değiliz ya, canı cehenneme karnımın, boynumun) diye düşünerek, bundan sonra aydınlıkta da iyi olmaya karar veren kadın, "bacağım acıyor da" dedi bir suçlu gibi. Akşam merhem almaya karar verdiler.

★ ★ ★

Başına güneş mi geçmişti kadın anlayamıyordu ama içemiyordu da. Oysa karşısında büyük bir keyifle içen, sık sık sevgilisine kadeh kaldıran bir erkek vardı. İçkisinin içine durmadan su katıyordu kadın ve artık içkisi tam bir su rengindeydi. "Aaa, bu ne" dedi adam, "çok mu buz koydun içkine, su gibi olmuş" ve hemen tazeledi içkiyi. Kadın tuvalete gitti. Boğazına parmağını sokar sokmaz, tüm yedikleri dışarı çıktı. Bunu böyle kolayca becerdiği için çok sevindi. Şimdi biraz rahatlamıştı. Makyajını tazeledi, yerine oturdu, yeniden içmeye koyuldu. Otele döndüklerinde, tuvalete koştu. Olanlar olmuş, barsakları bozulmuştu. Oturduğu yerde, dokunsalar ağlayacaktı. Bacağı ağrıyor, omuzları yanıyor, barsakları buruluyor, kendi kendine lanetler yağdırıyordu. Su gibi boşaldı içindekiler, adam çıkan sesleri duymasın diye bütün muslukları açtı, sifonu çekti. Bari balkonda olsaydı. Utancından yerin dibine geçiyordu, sanki ishal oluşundan ötürü, tuvaletteyken çıkan sesleri tüm kasaba duyuyordu. Tabii sevgilisi de duyuyordu. Artık

çok geçti. İş işten geçmiş, duymuşsa duymuştu. Yıkandı, utana sıkıla çıktı tuvaletten. Balkonda değildi işte adam, odada oturuyordu, radyoyu bile açmamıştı. Anlayışsız diye geçirdi içinden, evet, o olsaydı, hemen balkona kaçar, radyoyu da sonuna kadar açardı... Gece boyunca beş kez daha tuvalete taşındı. Adam mışıl mışıl uyuyordu, hiç duymadı.

Ertesi gün hava yine rüzgarlıydı... Evet bu adam yakışıklı, tatlı bir keçiydi ve Tanrılarla da işbirliği yapıyordu. Bir saat kadar sörf yaptıktan sonra, kadının yanına geldi, kadın o sırada ayağının bastığı sularda yüzüyordu ve "keşke bunlara iki kişi binebilseydi" demek gafletinde bulundu. "Gel takıl bana" dedi adam. "Tutun kuyruğuna, hareket edince kendini hafifçe yukarı doğru çek, yapabilir misin bunu" Ne güzel, çekecek miydi kadını denizin içinde? "Yaparım tabii" dedi kadın keyifle... Bundan kolay ne vardı... İşte şimdi adama katılıyordu, lök gibi oturan kadın durumundan kurtuluyordu. Kuyruğa tutundu, sörf hareket ettiğinde bedenini yavaşça yukarı doğru çekti. Göğüslerine kadar sörfün üzerinde sayılırdı artık... Adam birkaç hareket yaptı, rüzgarı yelkenin içine aldı, hızla gitmeye başladı. Kadının çok hoşuna gitmişti bu. Aradan bir beş dakika geçip de, kıyıdan iyice uzaklaştıklarında, sular soğumaya başladı. Açık denizin dalgaları, sörfün hızıyla kadının yüzüne çarpıyor, sular burnuna, ağzına doluyordu. Tuzlu su gözlerini yakmıştı, açamıyordu. Önceki küçük neşeli çığlıkları neredeyse bir imdat çağrısına dönecekti. Adam arada bir dönüp kadına bakıyor, onun çığlık çığlığa sörfün arkasında sürüklenişine keyif anlamları veriyor, gülüyordu. Kıyıdan öylesine uzaklaşmışlardı, o kadar hızlı gidiyorlardı ki, birden köpekbalıklarını anımsadı kadın. O şimdi bir yem gibiydi. Filmlerde görmüştü, köpekbalığı hareket eden şeylerin üzerine atlamıyor muydu? İşte o da hareket eden büyük bir balık gibiydi. Birdenbire ödü patladı, ne donduğunu, ne gözlerinin, genzinin yandığını düşünüyordu. Arkasına dönüp bakamıyordu, bakınca sanki köpekbalığının o kara, kıvrık, üçgenimsi kuyruğunu görecekti hızla yaklaşan. Kolları ağrımıştı tutunmaktan. Ama artık bırakamazdı da. Çünkü bıraktığı an

gücü tükenecek, bir lokmada balığa yem olacaktı. "Dönelim artık" diye bağırdı adama, gülüyordu, adam korktuğunu anlamasın diye, kahkahalarla gülüyordu. Durdular, adam yelkeni yavaşça suya bıraktı, oturdu. Kadın var gücüyle, tüm gayretini toplayarak, köpekbalığı ayaklarını yakalamaya fırsat bulamadan, kendini sörfün üzerine çekti, ayaklarını topladı, oturdu. Tehlike geçmiş miydi? "Çok keyifli değil mi?" diye sordu adam. "Evet" dedi kadın dişleri takırdayarak. Bu yolun şimdi de bir dönüşü vardı. Kadın olası tehlikeleri düşündü, kolları asılmaktan çıkabilir, kopabilir, üşümekten zatürreeye yakalanabilir, tuzlu suyun şiddetinden gözlerinden biri yok olabilir, bedeninin alt yarısı köpekbalığı tarafından yenebilirdi. Ama sapasağlam karaya çıkma olasılığı da vardı. Burada kalamayacaklarına göre, döneceklerdi. Bu gerçekleri içine sindirdi, (belki de sapasağlam dönebilirim) diye düşündü, "hadi bakalım, yola devam" diyerek, suya süzüldü, tutundu... Karaya ayak bastığında her tarafı sapsağlamdı kadının. Zatürree de olmadı ama akşam ağır bir nezleye yakalanmıştı. Başı ağrıyor, gözleri ve burnu sürekli akıyordu. Omuzlarındaki yanıklar ve bacağının ağrısı da daha geçmemişti. "Hay Allah, bu sıcak havada nasıl üşüttün acaba" dedi adam. Bir aspirin verdi çantasından çıkartıp. Bacağına da merhem sürüp ovdu. Böyle şefkatli bir erkekle bir arada olmak ne hoştu...

★ ★ ★

İşte bir tatil daha sona ermişti. Biraz sonra yola çıkacaklardı. Son olarak denize girip serin serin gitmeyi düşündüler. Gerçi kadın regl olmuştu, iki gündür yumurtalıkları ağrıyordu ama denize girmekten de kendini yoksun bırakmıyordu. Erken olmuştu bu kez. Kimbilir, belki çok hareket etmişti, vücudu bu kadar harekete alışık değildi ondandı. Buna hiç üzülmemişti. Bacağına, omuzlarına, bağırsaklarına, kollarındaki ağrılara, bir de karın ağrısı eklenmişti, bunca mutluluk arasında, bedenine bir ağrı daha girmiş, lafı mı olurdu bunun.

Merdivenlerden denize indiler, adımını atmasıyla bir feryat kopardı kadın. Kırık bir çömleğe basmış, topuğunu boydan boya yarmıştı.

Tahta merdivene oturmuş, kana bulanan basamaklara bakıyordu şaşkın şaşkın. Adam telaşla koştu, arabanın ilk yardım çantasını getirerek kadının yarasını sardı. Kadın ağırlığını öteki ağrıyan bacağının üzerine vererek, seke seke arabaya doğru yürüdü. Yola koyuldular.

Adam ıslık çalarak kasetlerinden birini koydu teybine. Bir opera parçasıydı bu ve çok yüksek çalıyordu. Kadının ayağı acıyordu ve operadan da nefret ediyordu. Birkaç kez eli teybin düğmesine doğru uzandı ama yapamadı. Bu kadar bencillik doğru olmazdı. "Tanıdın mı bu müziği" dedi adam. Kimbilir diye düşündü kadın, Motzart mı, Beethoven mi, Bizet mi? Hangisi desem acaba diye geçiriyordu içinden... "Cavalli'nin Egisto operasından, Climene'nin Ağıtı" dedi adam. Kadın iyi ki Mozart dememişim diye sevindi. Hayatında ne Cavalli'yi, ne Egisto'yu, ne de Climene'yi duymuştu... Ama şimdi duyuyordu işte, öğrenmenin yaşı yoktu ya.

Regl ağrısı, güneş yanıkları, ayağındaki yaranın acısı, bacağındaki ve kollarındaki ağrılar, hızla giden arabadaki korkuları, operanın bağırtıları arasında... evlerine geldiler. Çok mutluydular, önemli bir sınav başarıyla bitmişti işte. Hiç tartışmamışlar, kavga etmemişler, sakin sakin geçirmişlerdi tatillerini. Aralarında tek bir konuda bile uyumsuzluk çıkmamıştı...

"Fügen şimdi kırkdört buçuk yaşında. Adamla döner dönmez evlendiler. Kadının en kısa süren evliliği oldu bu. Şimdi hayatının en mükemmel erkeği ile, en mutlu çağını yaşıyor. Artık istemediği, sevmediği şeyleri anında söyleyebilmeyi de öğrendi. Kısa sürede yaşanan iki kişilik sıkıntı, uzun süre yaşanan tek kişilik sıkıntıdan iyidir diye düşünüyor... Bize hep paylaşmayı öğretmediler mi?"

FÜGEN
ya da
ARAYIŞ

Beş evlilikten bu kadar az yara alarak kurtulmak olağanüstü bir başarı diye düşündü kadın. Böylesine dinç, böylesine güzel, canlı ve beğenilir olmak hala.

"Bravo" dedi kendi kendine. Evliliklerini düşündü gülümseyerek. yirmibir yaşın başlarından, yirmibeşin sonuna kadar olan beş yılı saymamaya karar verdi önce. Sonra vazgeçti, "saymalıyım" dedi. Az eğlenmemişti o deli çocukla. Beş parasız, sırt çantaları ve otostopla yaptıkları geziler, okulu bitirebilmek için sabahlara kadar çalışmalar, sınıfta birbirlerine kopya iletmeler... Az gülmemişlerdi. Öteki kız çıkmasaydı ortaya, acaba şimdi ne durumda olurlardı? Acaba yine ayrılırlar mıydı?

"Sen de yap" demişti kocası. "Evliliği canlı tutar bu. Hem birbiri-

mizi severiz, hem onlardan hoşlanırız. Baksana ne kadar genciz, yaşam boyu yalnızca birbirimizle olmak mantıklı geliyor mu sana? Ancak araya başkalarını katarsak, birlikteliğimize katlanabiliriz." Katlanamamıştı kadın. Ona sadakat öğretilmişti... Severken bir başkasından hoşlanamıyordu. Denemişti de. İş arkadaşıyla yemeğe çıkmış, arabada onunla öpüşmüş, öpüşürken durmadan kocasının başka bir kızla nasıl öpüşebildiğini düşünmüş, bir türlü zevk alamamıştı. Arabadan kendini dışarı atmış, çılgın gibi koşarak bir taksiye atlamış, evine dönmüştü. Hem zaten böyle planlı programlı davranmak da ne oluyordu? İlişki başlar, son hızıyla sürer, bitecekse de biterdi. O başkasını severken, bir başkasına dokunmaktan hoşlanmıyordu. O zaman işin heyecanı kaçıyordu. Heyecan olmadıktan sonra da beraberlik ne işe yarardı? Oysa kocası yeni heyecanlarla birlikteliklerini korumayı sürdürüyordu. Evet, karısına olan duygularında hiçbir eksilme yoktu. Ama bir gün üzerinde esmer uzun bir saç teli, başka bir gün ağır bir parfüm kokusu, başka bir gün gömleğinde fondöten izi, bir gün de omuzunda bir çürük... Kadın elinde iki bavulu, dönmüştü baba evine.

Yirmialtı yaşının başlarıyla, otuzbir yaşının sonlarına dek geçen ikinci evliliği bambaşkaydı. Kendisinden onbir yaş büyük olan o adam, ne kadar çok seviyordu kadını. "İşte tam istediğim gibi, mükemmel" diye düşünüyordu hep... "Her an birlikteyiz, başka kadınlara gözünün ucuyla bile bakmıyor, beni bir an yalnız bırakmıyor, ne kadar içim rahat, ne kadar güven doluyum... "Her akşam saat yedide işinden eve dönüyordu kocası... Kadın yediyi on geçe eve gelse meraktan çıldırıyor, sağa sola telefonlar ediyordu, bir akşam bile kendi arkadaşlarıyla dışarı çıkmıyor, bir futbol maçına gitmiyor, iş toplantısına katılmıyordu. Elbette kadın da bunları yapamıyordu. Uzun yıllar, her akşam evlerinde oturdular... Arada bir sinemaya, tiyatroya gittiler, arkadaşları olan iki aileyi evlerine davet ettiler. Suçlu olan kadındı bu beraberliğin bitişinde, bir başkasından hoşlanmış, onunla birlikte, bir öğle vakti, atlı spor kulübüne yemeğe gitmişlerdi. Adam at binmiş, kadına da öğretmeyi önermişti. Kadın ne denli keyiflenmiş, nasıl da heyecanlanmıştı,

o uysal, aptal atın üzerinde tıngır mıngır giderken... Üç kez daha yapmıştı aynı şeyi... Öğle tatilinde kulübe gitmiş, adamla birlikte at binmiş, keyif almıştı... Üstelik, adam ona yardım ederken -bunu kendi kendine itiraf ederken bile ürperiyordu hala- eli eline değince, belinden tutarken, tüm bedeni ürpermişti... Ve üçüncü öğle yemeğinden üç akşam sonra, kocası yatakta ona doğru eğildiğinde, kadın bu kez hiç ürpermediğini, yabancı adamın eli belindeyken olduğu kadar bile bir duygu duymadığını anlayıvermişti dehşet içinde. Altı ay kadar sürmüştü bu. Evet, kocasına ihanet etmemek için, öğle yemeklerine, at binmeye son vermişti kadın elbette. Kocası bunu hak etmiyordu. Ama altıncı ayın sonunda, bu altı aydan da önce, kocasını hiç sevmediğini anlamıştı işte. Bir altı ay daha geçti, duygularını iyice tartması için... Kısacık insan yaşamında, koskoca bir yıl demekti bu. Sevmediğini, heyecanlanmadığını, mutsuz olduğunu anladığı halde, gidebilmeyi geciktiren düşünce süresi... Ne denli üzülmüştü adam. Bir türlü anlayamamıştı... "Neden, neden?" diyordu durmadan... "Ne eksik vardı yaşamımızda?" "Heyecan" diyordu kadın, "tutku" diyordu, "aşk, sevgi, eğlence, ihtiras, kıpırtı, yaşam" diyordu. Adam anlamıyordu... Bu kez üç bavulla çıkmıştı kadın. "Bu evin kirası çok fazla, sen ödeyemezsin" demişti adam... Kendi ödeyebileceği için de evde kalmıştı... Baba evindeki genç kızlık odası kadını bekliyordu nasıl olsa.

"Hiç boş kalamamıştım ki" diye aynanın önünde kıkırdadı kadın. "O kadar güzel miyim ben, bilemiyorum ki, hiç peşimi bırakmadılar. Evlenmeden rahatça gezip tozamıyordum, babam kızıyordu, komşular dedikodu yapıyordu... Üstelik erkekler de benimle evlenmek istiyordu. Önüme ilk çıkanla evlenmiyordum ya... Seçiyordum. Seviyor, heyecanlanıyor... Ve tabii evleniyordum. Evlenmek kötü bir şey değil ki. Ha sevgili olmuşsun, ha karıkoca... Bitince ayrılmıyor musun her iki durumda da? Niye evlenmeyelim öyleyse... Flört devresi evli olarak geçince daha da hoş oluyor üstelik..."

Yaş otuziki. Yaş otuzsekiz... En güzel dönemimdi belki de. Ne yakışıklı adamdı ama. Aslında tümü yakışıklıydı. O soğuk, aldırmaz, u-

kala tavırları, çevresindeki herkese tepeden bakışları, hiçbir kadına yüz vermemesi... Yaşı da otuzaltı... Bir erkeğin en güzel yaşı... Yedi yıl sürdü... En güzel zamanımın yedi yılı. Ne kusuru vardı adamın? Hiç. Tam olması gerektiği gibi bir erkekti işte. İşi, arkadaşları, hobileri, evi ve karısı. Hiçbirini ihmal etmezdi. Hepsine yeteri kadar ilgi gösterirdi. Yaşamı dörtgenler, altıgenler arasında, her noktası yeteri kadar başarılı, öylece geçiyordu işte. Dört'lü, altı'lı, sekiz'li gen'lerinin arasında küçük kaçamaklar da vardı elbette. Minik minik zararsız yalanlar, her yakalanışında sonuna dek inkarlar, gerektiği kadar, yeterli dozda aşk ilanları ve küçük armağanlar. Ah doyumsuz, anlayışsız, katı, kuralcı, tutucu kadın... Ne olur görmezlikten gelseydin sanki? Hangi erkek yapmıyor ki? Bir akşam, şık bir restoranda, en akıllı kadından bile daha akıllı, en anlayışlı kadından bile daha anlayışlı, en sakin kadından bile daha sakin bir kadın gibi, şunları söylemişti kocasına, "Sadakat bir ahlak kavramı değildir... Sadakatsizlik ahlaksızlık, sadakat da büyük bir ahlak belirtisi değildir. Bir fedakarlıktır yalnızca. Herkesin önüne beğeneceği bir başkası çıkabilir. Çok doğaldır bu. Ama onunla birlikte olmamak, esas sevdiğini üzmemek için yapılan bir özveridir. Hepsi bu." (Niye ben özveriliyim de, sen değilsin) diye geçirmişti içinden. İlk kocası belki de daha tutarlıydı... Dürüsttü en azından, yapıyor, söylüyor, kadına da yasaklamıyordu kendi yaptıklarını. Ama doğrusu, bu kocası da dünyanın en doğal şeyini yapıyor, hoşlandığı kimselerden kendisini yoksun bırakmıyordu. Ona söylememesinin ise çok mantıklı ve de geçerli bir nedeni vardı. İnsanlar hala bu gibi durumlarda üzülüyor, acı çekiyorlardı... Sevgili karısı neden üzülsündü durup dururken? Sevgili karısı, iş yolculukları, iş toplantıları sıklaşınca, bir iş toplantısında yakalayıvermişti sevgili kocasını. "Ben bu gece yokum" demişti adam... O bir işadamıydı, yok olabilirdi, neredesin diye sorulamazdı. Yabancı konuklar, patronlar, en genel müdürler... Bunlarla kim uğraşıyordu? Kadın evde sıkılıp dururken, hem bir hava alayım, -tabii bu son derece yalan bir gerekçeydi- hem de uzaktan şu toplantıya bir bakayım diye çıktı evden. Yedi yıllık kocasını da, yaşadığı kenti de çok iyi tanı-

yordu. Gidilecek, daha doğrusu kocasının gidebileceği üç-beş yer vardı... Zaten üçüncüsünde buldu onu... Onu ve o kadını. Kapıdan içeri baktı... Ne kadar mutlu, ne kadar neşeliydi adam. Kadın da... evet evet, hoştu... Onun kadar değil, ama hoştu. Eve gidene dek hiç ağlamadı. Evde şöyle böyle üç saat sürdü ağlaması. Sakinleştirici ilacını aldı, uyudu. Kocasına, her türlü anlayışsız ve terbiyesiz kadın olma tehlikesini göze alarak, "neredeydin, kimlerleydin?" diye sordu ertesi sabah... Restoranı doğru söyledi adam ve "arkadaşlarlaydım" dedi. Gözüyle gördüğü için onuru iyice kırılmıştı kadının. Görmese neyse... O, kendisinden daha güzel olmayan kadınla, öylesine neşeyle... O otuzyedi buçuk yaşında ve çok akıllı... Ve iyi yaşayacak, şunun şurasında iki buçuk yılı kalmışken... Parça parça onuru, yıkılmış gururu ile bir aldatılmış kadın... Ama artık akıllı kadın. Altı ay sürdü bu da... Yani artık sevmediği, güvenmediği bu adamdan ayrılık kararı vermesi yalnızca altı ay kadar sürdü. Son iki ayda dokunmadı, dokundurtmadı. Ve o gururlu adam, kendi eşyalarının tümünü, evdeki eşyaların yarısını da aldı, gitti. Otuzsekizini doldurmakla meşgul olan kadın ise, çalışan kadın olmanın getirdiği olanaklarla, evin kirasını ödeme gücüne sahip, baba evine dönmedi bu kez.

"Uzun uzun yalnızlıklar yaşadım, acı günler geçirdim" diye hüzünlendi gözleri. İşaret parmağı ile gözlerinin kenarındaki kırışıkları okşarken, buğulanmış ela gözlerine sevgiyle baktı. "Güzel gözlerim var benim, güzel saçlarım, güzel bacaklarım var" dedi. Hele cimnastiğe başlayalıberi iyice güzelleşmişti vücudu da. Uzun uzun yalnızlıklar yaşadığı o dört ayı geçirdi içinden. Kimse beni beğenmiyor, yaşlandım, çevrem genç kızlarla dolu, erkekler genç sever, ben artık ömür boyu yalnızlığa mahkumum diye diye geçirdiği o dört ay... Yanında bir erkek olmadan kutladığı otuzdokuzuncu yaş... Yanıbaşında oturan erkeğin omuzuna başını koyup, göz yaşı döküşü, erkeğin onu şefkatle öptüğü gece boyunca. Kimdi acaba o erkek, şimdi nerede? Hep böyle şefkatli miydi o adam?

Eve kapanıp ah vah etmekle, yalnız yaşamayı, gerçek yalnızlık

sanmakla, kocaları beni kıskanır diye düşünerek arkadaşlarıyla ilişki kesmekle, bara gidip bir kadeh içki içmenin, erkek avcısı kadın izlenimi uyandıracağını düşünmekle sürmeyeceğini nasıl anlamıştı yaşamının ? Nasıl, bir gece içinde karar verip, kokteyllere, davetlere, açılışlara, barlara gitmeye başlayıvermişti? Mükemmel adam aslında çoktu, ama onlar arayıp sizi bulamazlardı. Siz ortaya çıkmazsanız, o mükemmel adamlar, sizin gibi mükemmel kadınların varlığından nasıl haberdar olacaklardı?

Gerçekten de böyleydi. Her gittiği yerde mükemmel, mükemmel olmasa bile, mükemmele yakın ya da o an için mükemmel çağrışımları yaptıran bir adamla karşılaşıyordu. Eğer bir çekim olursa aralarında -ki, bu çekim olmazsa kadın hiç yüz vermiyordu çevresindeki erkeklere- adamı tanımaya uğraşıyordu elbette.

Belki gerçekten mükemmeldi, belki de hiç değildi, peki tanımadan bunu nasıl anlayabilirdi? Ya çok mükemmel değil gibi görünüyorsa da, tanıyınca çok mükemmel çıkacaksa... Yaşamı boyu, bu adamla birlikte, mutluluk dolu günler geçirmekten yoksun mu kalacaktı? Yoo, yoo, hiç suçlu değildi. Otuzsekiz yaşıyla, kırkbir buçuk yaşı arasındaki o üçbuçuk yıldan hiç de pişman değildi. Evet, pekçoğu mükemmel çıkmamıştı doğrusu, n'apalım? Ya çıksaydı? Bir-iki ayda anlaşılıyordu zaten. Bazıları iki-üç gün içinde belli oluyordu. Örneğin adam pisse, hergün yıkanmıyorsa, dişlerini fırçalamıyorsa, üç günde belli oluyordu bu. E bir erkek de zorla banyoya sokulmazdı ya. Aslında onu da denemişti, kendisi o gün iki kez banyo yaptığı halde, ben duş yapacağım hayatım, istersen önce sen gir banyoya demişti. "Yok, sen gir" demişti pis adam, "ben pazartesi günü yıkandım." Oysa o gün perşembeydi. "Neyse canım, çok da güzel günler geçirdim" dedi kadın. "Evet, hepsine aşık olamadım ama, çok da hoş olanları vardı içlerinde. Hele o, bir türlü olması gerektiği gibi sevişemeyen, ama bir saat boyunca sevişen, bu süre içinde kadını sevgiyle, şefkatle, okşayışlarla, öpüşlerle mutlu eden o öykücü çocuk. Hele o, bütün gece başkalarıyla gezip tozup, yiyip içip, sabaha karşı kadını arayan adam... Kadının bu arayışları aşk ve tutku

sanışı başlarda. Sonra o, ilk onbeş gün geçince donunu, atletini, çorabını kadının evindeki çekmecelere yerleştiren genç adam... Evli olduğunu üç ay saklayıp da, bir gece karısının telefonuyla uyandığı öteki..." Tabii bunları yaşarken sinirlenmiş, üzülmüş, mide ağrılarına uğramıştı ama, şimdi bütün bunlara gülebilmek bile bir başarı değil miydi?

Dördüncü evliliği çok güzel başlamıştı doğrusu. Tanıştığı günden itibaren, pek mükemmel çağrışımlar yaptırıyordu adam. Sevimli, yakışıklı, sportif, kibar... İyi yemeyi içmeyi sever, iyi giyinir, banyosunda sıra sıra kolonyalar, kokular dizili, günde iki kez yıkanır, yılbaşıları, yaş günlerini unutmaz, nefis iki kişilik şampanyalı partiler verir. Değişik ortamlarda, ilginç sevişmeler yaratır... Peki neden bitti bu da? Aynanın karşısında, sesli sesli gülmeye başladı kadın. Evet bu ayrılıkta da kendisi suçluydu ama gerçekten çok komikti herşey. Adam Paris'te bir iş gezisindeyken, otele, "karınız kaza geçirdi, durumu çok ağır" diye telefon ettirmenin alemi var mıydı? O anda bunu küçük bir şaka yerine koymuştu kadın. Adam gidip de beş gün boyunca kadına bir telefon bile etmeyince, evlilikte de flört eder gibi aşkla, özlemle yaşamaktan yana olan kadın küçük bir ceza şakası diye düşünüyordu yaptığını. Bir arkadaşını, "o böyle şeylere hiç kızmaz, hem zaten inanmaz, güler geçer" diye inandırmış, gece yarısı adamın odasına, "Karınız kaza geçirdi, durumu çok ağır" diye telefon ettirmişti. Adamın ilk şokundan sonra, kadın telefonu alacak, "şaka şaka" diye güleceklerdi kıkır kıkır. Gülememişlerdi tabii. Adamın iddiasına göre ciddi bir kalp krizi, kadının inancına göre basit bir bayılma... Ama adam bunu duyar duymaz düşüp bayılmıştı işte. Sonra bütün oteli ayağa kaldırmışlar, adamın odada hasta olduğunu bildirmişler, kapısı kırılarak içeri girilmiş, hastaneye kaldırılmıştı. Ah, çok üzülmüştü kadın o günlerde, nasıl merak etmişti adamı. Ya ölürse, ya kalp hastası olursa.

Ölmemişti, kalp hastası da olmamıştı, aslında adam ciddi bir kalp krizi geçirdiğini söylüyor, elindeki Fransızca yazılı raporları gösteriyordu ama yok canım inanmıyordu kadın. Sonra araları hiç düzelme-

di. Adam bir düşman gibi gördü kadını, hep sevgisiz bıraktı. Kadın da haftada iki kez yediği salyangozlardan bıkmıştı zaten. Üstelik bu denli aptalca bir şaka yapmasının da bir nedeni vardı herhalde. Adam herkese yapılabilecek standart birkaç hoş davranış dışında, farklı hiçbir şey yapmıyordu kadın için. Daha bir kez bile "seni seviyorum, seni özledim, seni çok beğeniyorum" dememişti kadına. Sanki bu adam, böyle olmaya karar vermişti ve böyle olmuştu. Böyle olmanın kurallarını çok iyi yerine getiriyordu, üstelik adamın böyle olmasının kuralları içinde, karısının otele telefon ettirip karınız ölüyor diye şaka yapması yoktu. El sıkışıp ayrıldılar. Evet, evet, en kısa evliliği olmuştu bu. Ama şimdi çok iyi arkadaştılar.

Kırkdört buçuk, kırksekiz yaşları arasında yaptığı evlilik hepsinden iyi idi. Ama ne mükemmeldi o erkek ilk karşılaştıklarında. Kadın iyice özgürdü onun karşısında. Gerçi artık özgürleşmek ne demek biliyordu tabii ama adam da yürekten özgürlük yanlısıydı. O öyle özgürlükçü, eşitlikçi gibi görünüp de beraberlik eskidikten sonra kadına el koyan tiplerden değildi. İstemedikleri hiçbir şeyi yapmıyor, birbirlerini hiç zorlamıyorlardı. Sanatçıydı adam. Çok güzel resim yapıyor, nefis şiirler yazıyordu. Hatta resimlerinin birini satmıştı bile evlilikleri süresince. İki şiiri de bir dergide yayınlanmıştı. Gerçi kadın kocasının şiirinin yayınlandığından hiç sözedemiyordu, çünkü kimse o dergiyi okumuyordu, ama suç kimindi? Kaliteli dergiler az satardı, hele sanat dergilerinin okuyucusu çok azdı. Çok satan gazetelerin sanatla uğraşacak halleri yoktu ya. Kim anlardı kocasının yazdığı o güzelim şiirlerden? Hele kadın için yazdığı o son şiiri. Dergi iki ay sonra para bile ödemişti adama. O parayla kadını hemen yemeğe davet etmiş, nefis birer hamburgerle, iki kola içmişlerdi. Evlendikleri günlerde, o bankanın sanat işlerini yürütüyorken, adamın durumu iyi idi aslında. Hiç olmazsa her ay cebine kaç kuruş gireceğini biliyor, evin kirasına falan yardım edebiliyordu. Ama sanatçı ruhlu adam işte, sabah dokuz, akşam altı çalışmak zoruna gidiyordu. "Kendimi köle gibi hissediyorum, bu zincirlerimden kurtulmalıyım" diyordu durmadan. Kadın onu okşuyor, avutuyordu

hergün, her gece. "Sen istediğin gibi yaşa, önemli olan mutluluktur" diyordu hep. Mutlu olmak adamın da hakkıydı tabii. Sanatçı tipler böyle olurlar. Sanatçı tipler içerler. Sanatçı tipler bağımsızdırlar. Tabii ki akşamları barlara uğrayıp, başka sanatçılarla iki tek atıveriyordu adam. Kadına, işine, toplantılarına, yolculuklarına karışmıyordu hiç. Gece eve geç gelip, kadına sevgiyle bir sarılışı vardı, bir seni seviyorum deyişi vardı, hiçbir şeye değişmezdi bu duyguları kadın. Adam gündüz onikide filan kalkıyor, üzerinde çalıştığı tablo ile uğraşıyor, yakında çıkaracağı şiir kitabı ile ilgileniyor, sonra sanatçılar kahvesine okey oynamaya gidiyor, geceleri de bara takılıp, o kadar geç değil, onbir oniki gibi evine dönüyordu... Ve sonra da yatarken kadına sımsıkı sarılıyordu tabii. Ama pek görüşememeye başlamışlardı, kadın evden çıkarken, adam uyuyor oluyordu. Kadın eve döndüğünde ise, o dışarıdaydı. Biraz para sıkıntıları da başlamıştı. Kazandığı para iyiydi, kadına yetiyordu ama, iki kişi olunca biraz zordu. Adamın resim malzemeleri bile bayağı bir para tutuyordu. İçki masrafları da az değildi. Hele bazı geceler arkadaşlarına ikram etmesi gerekiyordu. E, bazen kumarda da kaybediyordu. Canım, elbette okey bir kumar değildi, ama üst üste kaybedince bir para tutuyordu yine de. Şiir kitabı çıkınca para gelecekti biraz. Evet, şiir kitapları fazla para getirmezdi ama, bu şiirler çok ilginçti, kimseninkilere benzemiyordu. Belli ki bir patlama olacaktı edebiyat dünyasında. Sergi de açacaktı. Tamam, şimdi sergi açacak gibi resimleri yoktu, altı tane resimle sergi açılamazdı, ancak karma sergilere katılınabilirdi, ama ilk sergisi de karma olmamalıydı, kendisinin olmalıydı... Şöyle görkemli bir kokteyl, basın mensupları filan. Nasıl ayrıldıklarını pek anımsamıyordu kadın. Geceleri saat onikiden sonra sımsıkı sarılıp uyumaktan başka hiçbir özelliği olmayan bir adamla nasıl yaşanır diye düşündüğünü anımsıyordu yalnızca. Adamın başka ve çok hoş özellikleri vardı aslında ama, kadın görmüyordu, farketmiyordu o özellikleri. Boşandılar, ama yedi ay daha aynı evde yaşamak zorunda kaldılar. Gidecek yeri de, yaşayacak kadar parası da yoktu adamın. Sonra kendisi gibi sanatçı bir arkadaşının evine

yerleşmişti adam. Hala hiç kızmıyordu kadın o erkeğe. Resimleri de, şiirleri de güzeldi gerçekten, hiç istemediğini bildiği halde, çalış diye zorlayamazdı ya. İlk aylar ne güzeldi, birlikte geceleri gezmeleri, müzelere, sergilere gitmeleri. Neden değişmişti böyle? Kimbilir?

Yaş kırksekiz... Böylesine dinç, böylesine güzel, canlı ve beğenilir olmak hala. Bravo dedi kendi kendine. Bu geceki ayna ilişkisi de bitmişti yine. Yoo, artık evlenmeyecekti. Gerek yoktu buna. Hem, mükemmeli bulmaktan da vazgeçmişti... Yoktu ki. Mükemmel de neydi? Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Kusurlarıyla birlikte, hoşlanırdın ya da hoşlanmazdın. Üstelik o kusur dediklerin kime göre kusurdu? Adamlar çok memnundular, senin beğenmediğin, kusur olarak gördüğün yönlerinden. O zaman? Mükemmel yoktu, mükemmeli aramak aptallıktı...

Gerçi şimdiki... Bu son adam. Mükemmeli aramadığı halde bulmuştu işte. Ne kadar tatlı, ne kadar şefkatli... bir işadamıydı. Mutlu mutlu gülümsedi kadın. Yatağına süzüldü kendinden hoşnut. Yüzükoyun, ayakları ve kolları iki yana açılmış, çarmıhta gibi, iki kişilik koca yatakta, uyudu.

"Fügen şimdi elli yaşında. O tatlı, şefkatli işadamı ile beraber. Adam geçen gün evlenme teklif etti."

İDİL
ya da
BEBEK

Kocasının kendisini aldattığını; gebe kaldığını ve lösemi olduğunu tam üç gün ara ile öğrendi İdil. Önce, 12 yıllık evlilik yaşamları boyunca, kocasının 12 yıldan da fazladır bir başkasıyla birlikte olduğunu söylediler ona. Söyleyen bir yakın arkadaşıydı. Bu arkadaşının kocasının, amcasının gelini, kendi kocasının sevgilisinin kardeşi olduğu için duyabilmişti İdil bunu. Her şey biraz karışık görünüyordu ama basit bir rastlantıdan başka bir şey değildi.

Gebe olduğunu ise, bunu öğrendikten bir gün sonra, halsizliğinden ötürü kontrol için gittiği hastanede söylediler. "İki aylık gebesiniz. İlk ve en kolay bulabildiğimiz durumunuz bu, ama asıl testler yarın sonuçlanacak" dediler. Her şeye karşın, bir gün önce duyduklarından sonra bile öyle bir sevindi ki İdil bu habere.

Ertesi gün sevgili doktoru bir odaya aldı onu, odaya girdikten sonra garip bir şekilde kucakladı, sanki hasretle. Sonra kocasını sordu ısrarla, annesini, babasını sordu. Yüzü bembeyazdı yaşlı adamın. "Bu

çocuğu doğurmamalısın yavrum" dedi önce. "Verin raporları bana" dedi kadın, "ve de saklamayın benden ne olur, yüzünüz o kadar soluk ki Kadir amca, mutlaka kötü bir şeyler var." "Al İdil" dedi doktor çaresiz, "al kızım, sen iki yıl tıp okudun ve de şu anda gebesin, durumunu bilmelisin, al kendin oku." Lösemi olduğunu anladı İdil.

İki gündür öylesine şoklar yaşamış, öylesine yorgun düşmüştü ki acıdan ve düşünmekten, ne oturup ağladı, ne haykırdı, ne şaşkınlık ve üzüntü gösterebildi İdil. İçinde oniki yıldır düşlediği bebeği taşıyor olması önem kazanmıştı birdenbire. "12 yıl boyunca hiç korunmadım Kadir amca, o kadar istiyordum çocuğum olmasını, bugünü mü buldu?" diye mırıldandı. "Doğurma o çocuğu İdil" dedi doktor, "hemen alalım onu kızım. Bebeğe bir şey olmayabilir, ama dokuz ay boyunca sen tedavi göremezsin, hastalığın iyice ilerler."

"Bana biraz zaman tanıyın, bırakın üç-beş gün düşüneyim, bu bebeği o denli çok istemiştim ki, belki de her şey başka türlü olur, düzelir, değişir."

Eve dönerken, tuhaf tuhaf gülümsüyordu takside. Ölümcül bir hastalığa tutulduğunu öğrenmesi, kocasının evlendiğinden bugüne dek bir başka kadınla daha beraber olduğunu bilmesi kadar şok edici gelmemişti ona. Sanki bu bir şakaydı, geçecekti, her şey düzelecekti. Buna gülümsüyordu yol boyunca...

"Seninle evlenmeden önce de o kadın varmış... Kocanın annesi kıyametleri kopartmış, boşanmış ve çocuklu kadınla evlenilir mi diye. İyi bir kadınmış o da, kocanı çok sevmiş ve sonra kocan ikinizi de sevmiş" demişti arkadaşı. "O kadın kocanı öylesine seviyormuş ki, seninle evli olduğunu bile bile bir çocuk doğurmuş ondan... Bunları bilmen gerek diye düşündüm. Belki, böyle genç ve güzelken, geç olmadan yaşamına başka bir yol çizmeyi düşünebilirsin." "Haklısın" demişti arkadaşına, "bu söylediklerin o kadar önemli şeyler ki, oturup ne yapacağımı düşünmem gerek, evet, kendime bir yol çizmeliyim ben." Hıçkıra hıçkıra, burnunu çeke çeke ağlamıştı saatlerce, kocası geç bir saatte eve gelip, sevgiyle karısına sarıldığında, bir arkadaşının kocasının öldü-

günü söylemişti, ne diyebilirdi başka. Buna emindi, kendisini seviyordu kocası, 12 yıldır bir kez bile üzmemişti onu ve öylesine belliydi ki o kadını da sevdiği, kopamamıştı işte ondan. Ama artık o yaşamına bir düzen verecek, yeni bir yol çizecekti kendine. Dayanmalıydı, bundan daha büyük bir felaket gelemezdi başına...

Ama henüz yarın ve öbürgün olmamıştı, henüz gebe olduğunu bile bilmiyordu. Gebe olduğunu öğrendiği günün gecesi bir gece öncesine göre daha iyi geçmişti, o karnında bir bebek taşıyordu artık onun da bir çocuğu olacaktı ve kocası deliler gibi özlediği babalığına kavuşacaktı. Yok canım, o zaten baba olmuştu. Onun zaten yıllardır bir başka evi daha vardı. Nasıl yapabiliyordu erkekler bunu ve nasıl anlamıyordu kadınlar? Yoksa bu durumu anlamayan tek kadın kendisi miydi yeryüzündeki? Yoksa ötekiler, anlayıp da anlamamış gibi mi yapıyorlardı, çaresizlikten? Bu kadar aptal nasıl olabilirdi, nasıl nasıl? Bebeği doğurmaya karar verdi o gece, bebeği doğuracak sonra da kocası ile konuşacaktı, belki ya o ya ben diyecekti, belki de alıp bebeği, çıkıp gidecekti adamın dünyasından, hatta bir akşam, pat diye o kadınla yaşadığı eve gidebilirdi onları üzmek için... Yoo, yoo, asla... Bunu asla yapamayacağını hissetti.

Ölümcül bir hastalığa tutulduğunu öğrendiği gün ise, taksinin içinde evine dönerken, hiçbir şey hissetmiyordu artık. Gülümsüyordu yalnızca.

★ ★ ★

Arkadaşına gebe olduğunu ve çocuğu doğuracağını anlattı İdil. "Çocuğu doğurup, yaşamıma yön vereceğim, ama biraz bilgilenmem gerekir, madem bu kadarını anlattın, biraz daha başka şeyler bilmemi sağlayabilir misin?" dedi. "Tabii" dedi arkadaşı, ne olursa olsun aldatma doğru birşey değildi, bu adam cezasını çekmeliydi, öteki kadından ayrılması mümkün değildi belli ki, çünkü kadın her şeyiyle benimsemişti adamı, o denli seviyordu ki onu, öteki yaşamını bile hiç itirazsız kabul etmişti. Ama hiç olmazsa İdil terketmeliydi onu. Tüm bildikleri-

ni anlattı arkadaşına.

O kadın, 20 yaşında ve henüz bir buçuk yıllık evli ve oğluna sekiz aylık gebe iken bir kazada ölmüştü kocası. İki yıl sonra, İdil'in kocası ile aynı işyerinde çalışmaya başlamışlar, birbirlerini tanır tanımaz da aşık olmuşlardı. Ancak adamın ailesi asla izin vermemişti bu duruma... Eh... Kız direnmeyip, ısrar etmeyince, adam gençliği nedeniyle ailesi ile savaşma gücünü kendinde bulamamış, yıllar yılı sürüp gitmişti ilişkileri bir sorun yaşamadan. Tam beş yıl sonra İdil ile tanışmıştı adam, ailesi de kızı çok beğenmiş, aralarında çok saygın, sevgi dolu bir beraberlik oluşuvermişti birden. Ama tam o kadını bir daha görmemeye karar verdiğinde, İdil ile herkesinki gibi sağlıklı bir evlilik yaşamak istediğini düşündüğünde, düğün gününden tam beş ay sonra bir oğlu olmuştu kadının, kendi adı koyulmuştu o erkek çocuğuna ve hemen gitmişti adam oğlunu görmeye, gitmiş ve bir daha kopamamıştı onlardan. Tuhaf bir şekilde, onlar bir aileydi. Çocuğu olmayan İdil ile kendini bir aile gibi hissedemiyordu bir türlü. Ama adam ne onlardan ne de İdil'den ve yaşadığı o evden kopabildi. Hepsini seviyordu, hiçbirine bir zarar gelsin, hiçbiri üzülsün istemiyordu. Hele bu üzüntüye kendisinin neden olmasına dayanamazdı. Evet, adam onları çok seviyor, hiçbirine kötülük etmiyordu. Ve iki kadın da onu öylesine seviyorlardı ki. Bazen ikisinin sevgisini kıyaslıyor, bir karar veremiyordu. Ama İdil durumu bilmediği, öteki bildiği halde hiç yakınmadan, hiçbir istekte bulunmadan benimsediği ve yaşadığı için, puanlar o tarafa kayıyordu daha çok. İdil böyle bir şeyi duysa hemen ayrılırdı. Öteki bunu yapmadığına göre, o kendisini daha fazla seviyordu, daha gerçek... Hele İdil'le evlilik kararı aldıkları dönemde iki üç aylık gebe oluşu ve bunu adama hissettirmeyişi... Olağanüstü bir insandı o...

★ ★ ★

İdil, yaşadığı bu üç duygunun birini, herhangi birini, kocası ile paylaşmak istedi, hangisini paylaşacağına bir türlü karar veremedi. En doğrusu bebeğinin olacağını söylemesiydi. Ötekileri onunla nasıl pay-

laşabilirdi? O kadının varlığını biliyorum dese, bundan böyle ne değişecekti? Karısının her şeyi bildiğini öğrendiği an, o kurulu düzeninden, yıllardır kopamadığı kadından, oğlundan ayrılacak mıydı bir çırpıda? Lösemi olduğunu söylese ne değişecekti peki? Onun iyileşmesine katkısı mı olacaktı adamın? Üzülecekti, üzülmesinin ise sonuca hiçbir etkisinin olamayacağı kesindi. O yüzden yaşadığı olağanüstü üç olaydan ancak birine ortak edebilirdi adamı, yalnızca bebek konuşunda ortak edebilir, yalnızca bu duyguları eşitçe paylaşabilirlerdi. Ne aldatılmada, ne ölümde bir ortaklık yaşamaları mümkündü. Birbirlerini ne denli severlerse sevsinler.

Havalara uçtu adam, İdil'i kucağında bir bebek gibi havalara zıplattı. Bütün gece uyuyamadı ikisi de yataklarının birer ucunda. İdil yorgun düşmüştü düşünmekten ve plan kurmaya çalışmaktan... Adamın uykusuzluğu yalnızca sevinçtendi. Günlerce gecelerce düşünmek hiçbir işe yaramadı. Zaten bir soru karşısında süre isteyip, "bırak biraz düşüneyim" demekten saçma ne olabilirdi? Akşam ne yemek pişireceği konusu saatlerce düşünülebilirdi. Ama bu çocuğu doğurup doğurmamak uzun uzun düşünülecek bir şey değildi. Öylesine önemli bir konuydu ki bu, ya istenirdi ya istenmez ve insan isteyip istemediğini zaten hemen o an bilebilirdi. O, bu çocuğu istiyordu, bugüne kadar da hep istemişti. O zaman düşünecek ne vardı? Düşünmek insanı yormaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Düşünerek zaman kaybedilecek konular, çok sıradan çok önemsiz olanlardı. Önemli olanlar ya hemen isteniyor, ya da hemen vazgeçiliyordu, bunu da kişi kendisi pek iyi biliyordu. O halde düşünmek boşuna zaman kaybetmek hatta üzülmekten başka ne işe yarıyordu?

Yaşadığı bu üç durum hakkında da günlerce gecelerce düşünmesine karşın bir adım ileri gidememiş, yeni hiçbir şey üretememişti. Duyguları ilk günlerde kendisine ne söylediyse, günlerce düşündükten sonra düşünebildikleri de aynı şeylerdi. Kocasını seviyordu, ondan ayrılamazdı... Bir başkasıyla olan ilişkisini onun yüzüne vursa bunun hiçbir işe yaramayacağını anlamıştı, yalnızca ortalığı üzüntüye boğar-

dı o kadar. Çocuğu doğurmak istiyordu ve doğuracaktı... Hastalığını söylemenin de pek bir faydası olmayacaktı. Kocasının vicdan azabı çekerek, acılar yaşaması neyi değiştirirdi?

★ ★ ★

Ama kocası öğrendi... Karısının her şeyi bildiğini değil ama karısının hastalığını, halsizliğinin nedeninin gebeliği değil de lösemi yüzünden olduğunu, bunu gizli tuttuğu için birlikte doktora gitmeyi reddettiğini öğrendi. Doktorun, "Bir kongre için yurt dışındaydım, İdil'in durumu nasıl, kötüleşti mi?" diye sorduğu an durum çıkmıştı ortaya. Adam İdil'in kendisinden öleceğini sakladığını, doktor da İdil'in öleceğini bilmesine karşın çocuğu doğuracağını anlamışlardı aynı anda. İdil... O zayıf, ürkek, narin kadın... O kız çocuğu gibi korunmaya alışmış kadın...

Adam öğrendiğini İdil'e söyleyip söylememe konusunda uzun uzun düşündü. Ağladı, inledi, bağırdı, masasını, duvarları yumrukladı... Bunu biliyor olmam onu incitir, davranışlarımın değiştiğini sanır. Ölecek diye onu seviyorum, ölecek diye böylesine ilgileniyorum diye düşünür. Bilmesin... Ben onu seviyorum, bilmesin, ne olur ölmesin Tanrım.

Öteki kadına ve oğluna gidemiyordu bir türlü ve söyleyemiyordu ona karım ölüyor diye. Herkes mutsuzdu ama, onların ne suçu vardı, bu olsa olsa Tanrı'nın kendisine verdiği cezaydı. Peki ama İdil'in günahı neydi ? Ne yapmıştı İdil, o en suçsuz, en günahsız insan, onu öldürerek kime ceza veriyorsun Allahım. Bu nasıl adalettir? Bana vereceğin cezayı beni öldürerek versene.

Bu üç insan, birbirleriyle hiç konuşmadan, yalnızca kendi kendilerine düşünerek ve çektikleri acıları birbirlerine göstermemeye çalışarak günler geceler boyu yaşadılar öylece...

★ ★ ★

İdil'in bebeği aynı İdil gibiydi... Bembeyaz ve karagözlü ve başının

üzerinde ipeksi bir küçücük sarı bukle... Adını Çiçek koydu İdil, adam 'onun adı İdil olacak' dedi içinden. İdil bebeğinin yalnız ve mutsuz olacağını bir an bile düşünmedi o gidince... Çevresindeki her şey öylesine sevgi doluydu ki...

Beş ay sonra... İdil gittiğinde... İdil bebek yatağının içinde uyuyordu mışıl mışıl...

"İdil bebek artık bebek değil. Lisede okuyor. Annesi, babası ve iki ağabeyi ile birlikte çok mutlu bir yaşam sürüyor. Anne baba, arada bir, 'acaba söylemeli miyiz' diye düşünüyorlar. Ama söylemiyorlar. Mutsuzluk pahasına doğruyu bilmek... Doğru mu ki?"

İSVEÇLİ KADIN
ya da
BİR EL BİR KADEH

Halil, koşa koşa kumsaldaki turistlerin uçan şemsiyelerini düzeltmeye gitti. Hava çok rüzgarlıydı, kumlar uçuşuyor, şemsiyeler uçuşuyor, gazeteler, dergiler, kitaplar uçuşuyordu. Halil de uçuşuyordu. Biri su istiyor, biri kola, biri şezlong... Şemsiyenin kıvrılan tellerini düzeltti, hafifçe yan yatırarak altına birkaç taş koydu, bembeyaz dişleriyle gülümsedi, kara gözleri sevgiyle baktı, "okey, it is okey" dedi. Aslında için için kızgındı, "hem güneşlenmeye, denize gelirler, hem de bütün gün şemsiyenin altında oturup kitap okurlar" diye düşünüyordu. Uça uça döndü, minik kulübenin yanında, hafif tombul vücuduyla yatan İsviçli kızın yanına. Kız ona gülümsedi, bileğinden yakalayıp yanına çekti, walkman'in tek kulağını kaldırıp ona müziği dinletti, Halil yattığı yerde kalçalarını kıvırdı, ritme uydu, büyük bir iştahla, uzun uzun

kızı öptü. Beş gündür sürüyordu aynı şeyler. Minik meşrubat kulübesinin içinden kıza "hello" diye bağırdığı andan itibaren sürüyordu. Kız hello sesine yönelmiş, Halil'in verdiği kolayı içmiş, kulübenin yanındaki sünger yatağa uzanmış, walkman'ini kulaklarına takmış, bir daha da kalkmamıştı oradan.

Halil yarım saat sonra kızı okşamaya, öpmeye başlamış, kız kıpırdamamıştı bile yerinden. Bu ilk değildi, hep böyle oluyordu. Hello deyince kızlar geliyor, bütün gün plajda birbirlerini elleyerek yatıyorlar, akşamları da, ya Halil'in küçük odasında, ya kızda kalıp, çılgınca sevişiyorlardı. Halil mutluluktan uçuyordu. Kızın kulağından gelen gümbür gümbür disko müziği dinlerken, içinden bir türkü tutturuyordu.

Aslında zaman zaman düşünmüyor değildi... Kimdi bu kızlar, niçin hello derdemez geliyorlardı. Niçin üç beş gün Halil'le deliler gibi sevişip, sonra "bye bye" deyip gidiyorlardı. Halil daha sık aynaya bakmaya başlamıştı... Kara kirpikli kara gözlerini, bembeyaz dişlerini, dolgun ağzını farkediyordu artık. Boyunun bir seksenbeş olduğunu da biliyordu uzun süredir... Saçlarının gür siyahlığını da beğenir olmuştu... Onları uzatmıştı iyice. Vücudu için hiçbir şey yapmamıştı, aletli jimnastik falan çalışmamıştı elbette ama, kimbilir plaj tahtalarını, şemsiyeleri taşımaktan mı, havuzu her akşam yıkamaktan mı, uzun, özel süpürgesiyle kumları temizlemekten mi, nedense, omuzları, kolları, göğsü, sırtı adalelenmişti... Çok güçlü görünüyordu...

Ve artık 22 yaşındaki Halil bunları biliyordu. Yıllar önce, doğudaki köyünden büyük kente göçerken az mı üzülmüştü. İlkokul bitmiş, arkadaşlarıyla dağlarda, yamaçlarda oynuyor, köpeklerini, kuzularını, koyunlarını seviyor, annesinin yaptığı yemeklere bayılıyordu. O büyük kentteki kulübeleri de, aynı köydeki gibiydi... Ama ne bir yeşil, ne bir kuzu, ne bir dere vardı... Çok ağlamıştı Halil çok. Babasının el arabasının yanında koşarken çok korkmuştu Halil çok. Bir gün gelecek, bu sıcak sahil kasabasında bir iş bulacak, İsveçli kızların yüreklerini çelecek, böylesine mutluluklar tadacak...

İçindeki türküyü söylerken gülümsedi Halil, kıza iyice sarıldı, kokladı... Kız ona diliyle, damağıyla, koca bir öpücük verdi. O sırada bir şemsiye daha uçtu.

★ ★ ★

"Bu kızlar da senin gibi köylü biliyor musun" demişti müdürü bir gün ona. Halil çok şaşırmıştı buna. Bu vücutlarla, bu çıplaklıkla, bu sevişmelerle nasıl köylü olunurdu? Kendi köyündeki kadınları düşündü, kahkahalarla güldü. Gerçi köylü bir kadınla birlikte olmamıştı hiç. Köylü kadınların bir çıplaklığı olabileceğini bile düşünemiyordu. Köylü kadının böyle kalçaları, böyle dik memeleri olabilir miydi? Olabiliyorsa da, onun köyündeki köylü kadınlar, sevişebilirler miydi? Ellerini uzatıp da, Halil'i kendilerine çekebilirler miydi? Ellerini Halil'in her tarafına dokundurabilirler miydi... özgürce? Özgürce sözcüğünü çok sonra koymuştu bu düşüncelerinin içine... Daha sonraları da, hiç farkına varmadan düşündü kendi bulduğu bu "özgürce" sözcüğü üzerinde.

"Bu kızlar köylüyse, benim de köylü olduğumu anlıyorlar mıdır acaba" dedi kendi kendine. Başını eğdi, yukarıdan aşağı kendine baktı. İncecik mayosu ve bronzlaşmış bedeni ile, şu incecik mayolu, kıpkırmızı soyulmuş omuzlu erkeklerden ne farkı olduğunu düşündü. Yalnızca konuşmasında biraz farklılık buldu, bazı sözcüklerin doğrusunu hala öğrenememişti, müdürü onunla hep alay ediyordu ama, kızlar bunu nereden bilecekti? Onlar Türkçe bilmiyordu. Halil bazı Türkçe sözcükleri doğru söyleyemiyordu ama, İngilizce konuşabiliyordu... Hatta kızlarla İsveç'çe bile anlaşabiliyordu. Onları görür görmez, kendi dillerinde, "ne tatlısın, ne kadar güzelsin, harikasın" diyordu. Yatakta onları severken, kendi dillerinde konuşuyordu. O anda ne yaptığını, daha neler neler yapacağını anlatıyordu onlara. Kızlardan ikisi, onu İsveç'e çağırmışlardı. "Gel, sana orada iş bulurum" demişlerdi. Halil gitmemişti. Halil bu kızların tümünü seviyordu. Her söylediği şey doğruydu... O an öyle hissediyordu. Her davranışı içtendi. Konuşması, okşaması, öpmesi, sevmesi sevgi ile doluydu. Severek konuşuyor, severek davranı-

yordu. Ama bu, onlarla İsveç'e gitmesi için yeterli değildi.

Halil, pekçok erkeğin bilmediği bir başka şeyi de öğrenmişti kızlardan. Yatağa girdikleri andan sonra, kendini, bedenini onlara sunuyordu... Kızlar ne isterse onu yapıyor, sonuna dek kendini kullandırıyordu onlara. Bedenindeki her parçayı, onlar mutlu olsun diye bırakıyordu öylece. Onlar mutlu oluyorlardı... Halil zaten mutluydu.

★ ★ ★

Halil ıslık çalarak havuzu temizlerken terastaki kadını gördü. "Eteğinden danteller sarkıyor, kombinezonu görünüyor, işaret etsem mi acaba" diye düşündü. Bir kez daha baktı, anlayamadı. Havuzun öteki yanına geçti, şimdi kadını daha iyi görebiliyordu... Hayır, hayır, danteller eteğe aitti, kombinezon sarkmıyordu, kadın akşam bara inmek için özenle giyinmişti. Güldü, el salladı kadına, (iyiki işaret etmemişim) dedi. Kadın da ona el salladı. Halil havuzu temizlerken, yine dönüp baktı, kadının mavi gözleriyle karşılaştı. Kadın hiç kıpırdamadan, elinde bir içki kadehi ile öylece duruyordu. Durup bakıyordu Halil'e. Dantelli etekleri uçuşuyordu. "Çok rüzgar var" diye seslendi Halil. "Evet" dedi kadın. Sanki bir başka kadından çıkmıştı bu evet, şaşırdı Halil. Bu denli genç bir ses ve Halil'in annesinden bile daha yaşlı bir kadın. Halil yürüdü, terasın altında durdu, "havuzun en güzel zamanı, niye bu saatte kimse girmiyor" dedi. "Şimdi içki saati" dedi kadın. Yine o genç ses... Halil kadının ayaklarından yukarı doğru kaldırdı gözlerini. Uzun dantelli etekler içinde, incecik bir beden. Dantelli genç giysiler. Kadehi ve korkuluğu tutan yaşlı eller, yaşlı bir ten. Pırıl pırıl mavi bakışlar. Halil'in ta gözlerinin içine bakan, mavi genç gözler. Hiç farkında değildi ama, şaşkındı Halil. Yeni bir şeyler keşfeden çocuk gibiydi. Sanki ilk kez gördüğü bir yengeci inceliyordu. Sanki ilk kez bir kuşun konuşmasını duyuyordu. Halil ilk kez bir yaşlı kadına bakıyordu. İlk kez bir insanın düşüncelerini merak ediyordu. Halil ilk kez yaşlılıkla gençlik arasında gidip gelen birini görüyordu. Halil ilk kez insanların hüzünlerini farkediyordu. Ama Halil bunları bilmiyor-

du. "Bugünkü grupla mı geldiniz?" diye sordu. "Evet, sabah geldik" dedi kadın.

Halil ona baktı, söyleyecek başka şey bulamadı. Halil durup dururken hüzünlendi. Havuzun temizliği bitmişti. Atladı suya, yüzdü yüzdü, mavi gözler üzerinde, sulara karıştı. Havuzdan çıktı, kadına el salladı, kurulanmadan, ıslak ıslak, İsveçli kızın odasına çıktı. Sevişme boyunca o hüznü hiç üzerinden atamadı.

★ ★ ★

Tam gecenin yarısında, diskoda dans ederken, kıza, "ben biraz yürüyeceğim" dedi Halil. Kız dansını sürdürdü, el salladı Halil'e. Halil yanık bir türkü mırıldanarak yürüdü, havuzun başına geldiğinde başını kaldırıp, terasa baktı. Sanki kadını görecekti, sanki kadın uçuşan dantelli etekleri, buruşuk elleri, ince bedeni, hüzünle gülümseyen yalnız gözleri ve yarısına kadar içilmiş içkisiyle orada duruyor olacaktı. Halil ona yine el sallayacak, "rüzgar güzel" diyecekti. Kadın yoktu, terasta üç-beş masa doluydu ve hafif bir müzik çalıyordu. Yürümeye başladı, Halil ilk kez o anda, kadını terasta göremeyince yalnızlığı düşündü. Kendisini koca dünyanın ortasında bir başına buldu. "Kimsem yok" dedi. Akşam üstü özenle sıraladığı şezlongların arasında uçuşan dantelleri gördü o anda. Bir de hafifçe yere doğru sallanan, yarısına kadar içilmiş kadehi tutan yaşlı bir el. Şezlongun önüne yürüdü, "hello" dedi Halil kadına. Kadın hafifçe yerinde doğruldu, genç gözleri ışıldadı. "Merhaba" dedi o da. Şimdi çok yakındı kadına. Kadını seviyordu, kadının hüznünü merak ediyordu, kadını avutmak istiyordu. "Otur" dedi kadın kadehli eliyle yanındaki şezlongu göstererek. Kadının eli hep kadehliydi sanki, o terastaki içki hiç içilmemiş gibiydi. Kadının mutlaka ve mutlaka o kadehi tutması gerekiyordu. Garsona "bir içki lütfen" demesi, şarabı beyaz istemesi, o içkiyi elinde tutup, arada bir dudaklarına götürmesi onu topluluklar içinde tek başınalıktan kurtarıyordu. "Neden burada böyle tek başına oturuyorsunuz" diye sordu Halil. Omuz silkti kadın, "herkes evli, çocuklar, çoluklar" dedi gülümseyerek.

"Kocan yok mu " dedi Halil. "Çok uzun süredir yok" dedi kadın. "Yalnız mısın" diye sordu Halil "Yalnızım" dedi kadın. Hiçbir hüzün, hiçbir mutsuzluk yoktu şimdi kadında. Gözleri neşeyle bakıyordu erkeğe. Sanki o neşeli İsveçli kızlardan biriydi. Bakışları, sesi, kadehi tutuşu aynı onlar gibiydi. Ama o gözlerinin ve dudaklarının kenarındaki ince ince çizgiler, burnundan dudaklarının kenarına kadar inen o iki derin çizgi, alnındaki, kaşlarının ortasındaki o çizgiler... Çizgiler... Çizgiler... Havuzun loş ışığında bile görülebilen o çizgiler.

Halil annesini düşündü. Ayağında şalvarı, başında yemenisiyle o her an yaşlı görünen annesini. Kıyaslayamadı kadınla. Belki ellidir, belki de altmış dedi içinden. Konuştular, konuştular. Halil köyünü bile anlattı kadına. Koyun demesini biliyordu, çimen demesini biliyordu, mutluluk demesini biliyordu... Kadın anladı. Ve Halil o gece yine ilk kez, düşüncelerin, duyguların, arzuların, yüreğin, beynin, tüm bunların, yüzdeki o çizgilerle koşut olmadığını anladı. Evet saçlar beyazlaşıyor, o çizgiler oluşuyor, eller buruşuyor, ama içerdeki bir şeyler o ilk günlerdeki gibi kalabiliyordu. Ama insanların görebildiği tek şey de o çizgiler oluyor, karşısındakini o çizgilere göre değerlendiriyordu. İşte gerçek yalnızlık belki de burada başlıyordu.

Kadının bir zamanlar çok güzel olduğunu, çok hoş bir hayat yaşadığını, çevresinin hayranlarla dolu olduğunu anladı. Kadının kendisini şimdi de öyle gördüğünü hissetti. Kadının, kendisiyle konuşurken, tüm çizgilerini unuttuğunu, eskisi gibi olduğunu gördü. Kadın, yaşamı boyunca kaç kez bir havuz başında, bir erkekle oturmuştu, kadın bu duruma alışıktı. Kadın Halil'i yadırgamıyordu. Yalnızca, bu anı özlemişti... O kadar.

★ ★ ★

Halil, kadının elindeki yarı dolu içki bardağını aldı, yere koydu. Onun yumuşacık, ince elini tuttu, öptü. Saat üç olmuş, terastaki bar boşalmış, ışıklar sönmüştü. Uzaktan uzağa diskonun sesi geliyordu yalnızca. Halil kadının önünde diz çöktü, yüzünü kocaman ellerinin ara-

sına aldı, uzun uzun baktı. Kadın ona yirmi yaşındaki bir kız gibi bakıyor, bir öğrenci gibi hafiften ve çapkınca gülümsüyordu. Kadın durumu hiç yadırgamıyordu... Özlemişti.

Halil bakire bir kızı öper gibi, onu incitmeye korkarak, yavaşça dudaklarını dokundurdu kadınınkilere. Bir süre, çok kısa bir süre, hiçbir şey yapmadı kadın. Sonra elini ensesine koydu Halil'in, iyice bastırdı dudaklarını dudaklarına, sevgiyle, arzuyla, neşeyle öptü Halil'i uzun uzun. Öğrendiği İsviç'çe cümleleri söyleyemedi Halil bu kez. Hiç konuşmadan, sımsıkı sarıldı, istekle öptü onu. Halil hep denize girerdi kızlarla bu durumda, hep sevişirdi onlarla kumsalda sabaha karşı. Söyleyemedi kadına. Oysa kadın da, Halil'le el ele denize doğru koşmayı, elbiselerle suya girmeyi, sonra da kumsalda sevişmeyi düşünüyordu o anda. Yapmadılar, koşmadılar, yüzmediler. Kadının odasına gittiler. Bunu kimin söylediğini hiçbir zaman anımsayamadı Halil. Kalktılar ve gittiler. Öpüşerek yatağa uzandılar. Dantelli eteği, dantelli bluzu çıkardı Halil. Blucini, beyaz gömleği çıkardı kadın. Gece lambasının düğmesine basıp kapattı kadın. "Bu gece yalnız değilsin işte" diyebildi Halil. Kapkaranlık odada, sevgiyle okşadı, şefkatle öptü kadını Halil. Ve kadının şehvetine, coşkusuna kapılarak, en güzel doyumlarından birini yaşadı Halil.

★ ★ ★

Bu da beş gün sürdü. Halil beş gün boyunca her akşam, havuzu temizlerken, kadını terasta gördü. Her akşam diskodan çıkıp şezlongtan sarkan kadehli eli aradı, yine yalnız diye içi sızladı. Kadının yanına oturup uzun uzun konuştu, hatta üçüncü günden sonra ona bildiği İsveç'çe cümleleri de söyledi. Her gün sabaha karşı hem de kendini hiç zorlamadan, kadınla sevişti, onu şefkatle sevdi, sevgiyle okşadı. Kadın beşinci gece, lambayı kapatmadı... Halil, kadının, yumuşamış kollarını bacaklarını, yüzündeki çizgileri yadırgadığı kadar, erkeği yadırgamadığını anladı. Ama, ruhun genç kalışıyla bedenin yaşlılığı arasındaki bu inanılmaz çelişkiyi ilk kez gördüğünden içindeki o şaşkınlığı

hiç atamadı.

Halil beş gün boyunca, bir iyilik yapan insanların mutluluğunu yaşadı. Beşinci gün sabaha karşı, kadın yine o öğrenci kız utangaçlığıyla Halil'e İsveç'teki evinin telefon numarasını verdi. Halil'i hafifçe yanaklarından öptü ve gitti.

"Halil şimdi 33 yaşında. 28 yaşında otelin aşçıbaşısının kızıyla evlendi. O sahil kasabasında küçük bir bakkal dükkanı açtı. İki oğlu oldu. Yılda biriki kez İsveçli kızlarla kaçamaklar yapıyor. Halil her yıl telefon defterini yenilerken, İsveçli kadının telefonunu özenle yazıyor. Bir kez bile aramadı. Ama zaman zaman acaba benden telefon beklemiş midir diye düşündüğü oluyor."

OYA
ya da
AKREP

Torbaları kapının önüne, yere koydu. Anahtarı kilide soktu. Bir kedinin peşinden koşmaya başlayan kızına, "dur kızım, koşma, içeri giriyoruz" diye bağırdı. İçeride telefon çalmaya başladı, eskimiş apartman katının, eskimiş kilidi zorlandı, sonunda açabildi kapıyı, torbalara uzandı, vazgeçti, telefona koştu, vazgeçti, kapıya doğru yöneldi, "Damlaaa, çabuk içeri gir" diye bağırdı, telefona koştu, açtı. Nefes nefese, "alo" dedi.

"Ne oldu, neyin var, küçücük evde koşmaca mı oynuyorsunuz, Damla ile" dedi avukat arkadaşı. Gülecek durumda değildi . "Şimdi geldik, işten çıkınca Damla'yı aldım, biraz alışveriş yaptık, evde yiyecek hiçbir şey kalmamış. O da bahçeye kaçtı. Ölüyorum yorgunluktan."

Bir sessizlik oldu. Yutkundu avukat. "istersen sonra arayayım" dedi. Birden anımsadı Oya... "Hayır hayır, anlatsana, bugün mahkeme yok muydu." "Vardı, vardı da... Şimdi iyice sinirlerin bozulacak. Beşyüz bin lira nafaka bağladı yargıç." "Ne, inanamıyorum" diye bağırdı Oya. "Adam ne kadar zengin bilmiyor musun? İşyerinin yöneticisi, maaşı en az 20 milyon. Dükkanlardan aldığı kiralar da o kadar tutar. Alçak herif bu kadarını ummuyordum. Kızını iki yılda dört kez gören adamdan da bu beklenir zaten ama bu kadarını..." Ağlamaya başladı, ağlarken de, "zaten nafaka istemek ağrıma gidiyor, kendim için olsa alır mıydım o hayvanın parasını. Ama bu onun da kızı." Avukat onu avutmaya çalışıyor, beceremiyordu. "Gelirini son derece düşük göstermiş. Zaten yargıç da mahkemede bağırıp durdu, 'bıktım bu nafaka davalarından, önümüzdeki kanıtlar böyle, adamların hayatı başka' diye"

Avaz avaz ağlayarak Damla girdi içeriye. "Anneee, kedi elimi ısırdı." Telefonu attı Oya, "Ne oldu" diye koştu Damla'ya. Küçük kız parmağını oğuşturuyor, gözlerinden yaşlar akarak, "onu sevecektim ben, sevecektim, o beni ısırdı" diye ağlıyordu. Parmağına baktı Oya, kan yoktu, minik bir kırmızılık vardı. "Dur bir dakika" dedi. Telefona koştu, "Damla'nın elini kedi ısırmış, kan yok, kuduz olur mu acaba, hastaneye götüreyim mi" diye sordu ağlayarak. "Dur telaşlanma, kan yoksa bir şey olmaz. Sakin ol." dedi avukat.

★ ★ ★

"Sen niye ağlıyorsun" diye sordu küçük kız. "Korkuttun beni de ondan" dedi Oya.

"Ama ben içeri girdiğim zaman sen ağlıyordun" dedi Damla.

"Haa, arkadaşımın annesi hastalanmış da, ona üzüldüm" dedi Oya. Damla'nın elini yıkadılar. Kolonya sürdüler.

"Oje de süreyim mi bu parmağıma" dedi Damla.

"Beş yaşındaki kızlar oje sürmez" dedi annesi.

"Neden ama" dedi Damla.

"Büyük kızlar sürer de ondan" dedi Oya.

"İyi ama neden küçük kızlar sürmez anne" dedi Damla.

"Damlacım, lütfen, güzel olmuyor küçük kızlar sürünce, hem de zararlı."

"Sende güzel duruyor ama, hem zararlıysa sen neden sürüyorsun?"

"Lütfen Damla, şimdi git elbiselerini çıkart, pijamalarını giy" dedi Oya, bir sigara yaktı.

"Anne sigara da zararlı diyordun, hani artık içmeyecektin."

"Damla, çabuk odana git, ben şimdi yemek yapacağım" diye bağırdı Oya.

Damla koşa koşa odasına giderken, ağlamaya başladı.

Koltuğa çöktü Oya. Neden böylesine uykusuz olduğunu, neden zemin katta ev tuttuğunu, neden korktuğunu düşündü kopuk kopuk. Zemin kat çünkü ucuz. Zemin kat çünkü Damla bir avuç bahçe görme olanağına sahip. Uykusuzum, çünkü korkuyorum. Korkuyorum, çünkü geçen gün üçüncü kata hırsız girdi. Kalktı, dondurulmuş sigara böreklerini paketinden çıkardı. Dondurulmuş ıspanağı açtı. En azından haftada birkaç kez böyle beslendiklerini düşündü. Annesinin "ver Damla'yı bu kış bana, sen de bir nefes alırsın" dediğini anımsadı. Ayrı kentlerde, bu kez de onun özlemiyle çıldırırım diye geçirdi içinden. Niye yirmibir yaşında evlenirsin, niye hiç tanımadığın adamdan hemen birinci yılda çocuk yaparsın. Düşündüklerinden pişman oldu çabucak. Kulağını çekti, tahtaya vurdu.

★ ★ ★

"Damla, hadi yemek hazır, buraya gel" diye seslendi. Beş dakika sonra, "Damla, hadi bak yumurta da yaptım sana, çabuk ol, soğuyacak" diye bağırdı. Odadan hiç ses çıkmadığını farkedince, telaşla koştu. Kırmızıyı görünce kan sandı, "hiii o ne" diye haykırdı. Damla parmaklarını kırmızı oje ile baştan aşağı boyamış, kırmızı oje de gri halının üzerine dökülmüştü. "Kalk ordan, çabuk kalk" diye bağırarak, hızla kolundan tutup kaldırdı Damla'yı, kolu acıyan Damla ağlamaya

başladı. Yerdeki ojelerin üzerine bastı. İtti Damla'yı Oya, yere düştü Damla. "Oje neden zararlıı" diye sinir içinde haykırıyordu düştüğü yerde, kendinden hiç umulmayacak kadar güçlü bir sesle. "İşte bunun içiiiin" diye bağırdı Oya da avaz avaz.

Pamuk ve asetonla halıyı silmeye çalışırken, "regl olmama az kaldı, acaba onun için mi bu denli sinirliyim" diye geçiriyordu içinden. "Ama Damla da bugün çok sinirli, onun da reglisi yakın değil ya" diye düşününce, kahkahalarla gülmeye başladı. Damla annesine baktı ürkerek. Oya kızını kucakladı, "hadi gel bebeğim, yemeğimiz soğuyacak" dedi.

★ ★ ★

Şimdi sakinleşmişti biraz. Vermezse vermesin, o benim kızım, onu ben büyütürüm ömür boyu. Ya sonra onu benden almaya kalkarsa. Şirketteki kadının başına gelen onun da başına gelirse. Yıllarca oğlunu aramayıp, onsekiz yaşına geldikten sonra, annesi serbest hayat yaşıyor, oğluma kötü örnek oluyor diye, velayet davası açan o adam gibi yaparsa. Sanki bir emeği geçmiş gibi çocuğa. Ne ucuz bir ünvan şu babalık. Şirketteki adamı düşündü sonra. Günlerdir yemeğe çağırıyordu Oya'yı. Çıksam mı acaba dedi. Ama ya yatıp kalkmak için istiyorsa yalnızca. Ya dedikodu olursa şirkette. Ya bir kez eline geçirip sonra herkese anlatan cinstense. Pek öyle birine de benzemiyor ama.

Televizyonun sesini açtı biraz daha, yatak odasına doğru baktı. Uyumuştu, duymazdı, hem de annesinin yatağında uyuma iznini kopardığı için mutluydu.

Televizyonun karşısında uyukladığını farkedince kalktı. Işıkları söndürdü, yatak odasının kapısını açtı yavaşça, el yordamıyla ışığın düğmesini buldu, açtı, neyse Damla'nın öteki çocuklar gibi karanlık korkusu yoktu. Odaya girdi... Sabahlığını çıkardı, kapının arkasına astı, çoraplarını çıkarmak için eğildi, yerdeki siyah şeye baktı, bir daha baktı. Korkunç bir çığlık atarak salona koştu, koltuğun üzerine çıktı. Siyah, kıvrık kalkık kuyruklu, iki yana yarım daire gibi açılmış

kolları olan bir böcekti... Akrepti... Evet, evet, akrepti. Böceklerden bu denli korkarken... Akrep... Hele hele akrep. Damla'nın sesini duydu birden. Koşarak salona girdi Damla, ağlıyordu, annesini koltuğun üzerinde görünce aceleyle o da tırmandı yanına. Sarıldı Oya'nın beline. Sarıldılar birbirlerine. Tirtir titreyerek, öylece kaldılar bir süre.

Anne ve kız, koltuğun üzerinde, gecenin bir yarısı, tirtir titreyerek, öylece kaldılar.

★ ★ ★

"Anne neden buradayız" dedi Damla. Akrep diye bağıracakken Oya, *tuttu kendini. Güçlü olmalıyım* diye düşündü. Eğer böcek korkumu ona da geçirirsem çok kötü olur, çocuğu korkulardan uzak tutmalıyım, hem annesinin böylesine korkak olduğunu da anlamamalı, sonra benim yanımda nasıl kendini güvende hisseder? Peki ne diyecekti şimdi kızına? Yalan söylemek de doğru olmazdı. Hem odada bir akrep vardı. *Evet odada bir akrep vardı. Saat gecenin yarısını geçmişti,* odaya nasıl gireceklerdi?

"Damlacım, bir rüya gördüm, kalktım, kalkınca da odada bir akrep gördüm. Akrepler ısırır, dokunmamak gerekir, uyku sersemi buraya gelmişim. Sen şimdi şu kanapeye uzan, ben onu atıp geleyim." Ne yapacağım ben şimdi? *Ama onu yok etmem gerekiyor. Bunu yapmalıyım.* Nasıl ampul takmayı öğrendim, nasıl sigorta telini sarmayı başardım, nasıl su akıtan lavabonun borusunu sıkıştırdım, akrebi mahvetmeyi de başarabilirim. Birden yazlıktaki evlerinde durmadan akrep çıktığını söyleyen arkadaşı geldi aklına. En azından akreplerin kişilik yapısı hakkında ondan bilgi alabilirdi. Telefonu çevirdi.

"Kusura bakma bu saatte seni rahatsız ediyorum ama, odada bir akrep var. Onu dışarı atmak zorundayım, ne yapmalıyım" dedi.

"Amaaan, ben akrebe bakmaya bile dayanamam, ama Tamer öldürür onları" dedi arkadaşı.

Tamer öldürürmüş diye düşündü Oya.

"Ama şu anda bu eve bir Tamer bulamam ki ben, en azından yanına

yaklaşınca zıplar mı onu söyle bari".

"Hiç güleceğim yoktu, alemsin Oya" dedi arkadaşı, "kesinlikle zıplamaz, ona eminim."

★ ★ ★

Oya mutfaktan ızgara maşasını aldı. Yavaşça yatak odasına yöneldi. Damla koltuğun üzerinde büzüldüğü yerden, dikkatle annesini izliyordu. "Hiç merak etme yavrucuğum" dedi güvenli, sakin bir sesle, "ben şimdi onu atıp gelirim. "Ben de geleyim mi seninle" dedi Damla, "sakın" diye bağırdı Oya kendini tutamayıp.

Yavaşça odaya girdi, akrep dolabın kenarına gelmiş, arkasına doğru yürüyordu, Oya halının üzerinde sessiz adımlarla akrebe yaklaştı, akrep dolabın arkasına doğru yürüdü. Oya bir adım daha attı, zıplamadığı için ben ondan daha güçlüyüm diye düşündü. Akrep dolabın arkasına girdi, Oya yaklaştı, akrep gözden kayboldu. Oya dolabı güçlükle öne doğru kımıldattı. Akrep durdu. Oya maşanın en ucundan tutarak kolunu akrebe doğru uzattı. Ani bir hareketle maşanın arasına aldı, iyice sıktı. Sıktı, sıktı... Kolunu dimdik uzatarak, başını yana doğru çevirip, akrebi görmemeye çalışarak kapıdan çıktı, Damla "yakaladın mı anne" diye bağırdı neşeyle. Oya sokak kapısını açtı, maşayı bir kez daha iyice sıktı elinde. Yere attı akrebi, içeriden bir gazete getirdi, üzerine koydu, bir kez daha ayağı ile ezdi. İçeri girdi. "Zafer bizimdir Damla" diye bağırdı, kucaklaştılar.

"Damla şimdi kocaman kız oldu. Böcek korkusu hiç yok. Ama kedilerden hoşlanmıyor. Kırmızı oje ise hiç sürmüyor. "

FİLİZ
ya da
SATEN SABAHLIK

Yerinden kalktı, terasa doğru yürüdü. Yine hoşnut değildi halinden. "Benim mutlu olmam, neşelenmem olanaksız" diye düşündü. Terastan içeriye, salona doğru baktı, "Aptal şeyler" dedi içinden, "ne var bu denli gülecek, eğlenecek. Yaptıkları şakalar, espriler, ilgilendikleri konular, tümü sersemce, işleri güçleri her şeye gülmek, şunlara iki soru sorsan, anlarsın ki, dünyadan haberleri yok. Neden geldim buraya, neden yalnızlıktan böylesine korkuyorum? Şu gece evimde, geceliğimi giyip, divana uzanıp televizyon izleseydim, çok daha yararlı olmaz mıydı? En azından böyle sinirlenmezdim."

Sıkıntıyla içerisini seyretmeyi sürdürdü. Esintiyle ürperdi. İki eliyle

kollarını sıvazlarken üzerindeki ham ipek bluzu farkedip gülümsedi. İpek keten kısa eteği, mat ipek gömleği, topuklu ayakkabıları, başının üzerinde şöylece kıvrılmış gibi duran ama çok şık topuzu ile içerdekilerden hayli farklı görünüyordu. "Hepsi tek tip insan, herkes bir kişi gibi. Aramızda pek yaş farkı olmasa gerek. Onlar yirmidört-yirmibeşse ben de yirmidokuz. Ama doğum günü partisi deyince ne giyilebilirdi? Ben de bir etek bir bluz giydim işte, aşırı şık değilim, yalnızca farklıyım, iyi şeyleri, kendime özen göstermeyi seviyorum. Şunlara bak, hepsinin üzerinde daracık jean'ler, uzun, üzeri yazılı tişört'ler, saçları ya at kuyruğu, ya kıvır kıvır, hiç tarak görmemiş gibi salkım saçak. Ayaklarında koca koca lastik ayakkabılar, erkekler de öyle."

Öylesine mutsuzdu ki, oturup ağlayabilirdi. Ne içeri girebiliyor, ne gitmeye karar verebiliyor, ne de niçin bu denli mutsuz olduğunu anlayabiliyordu. Geçen ay ayrıldığı nişanlısı geldi yine aklına. O aklı başında bir insandı, o bir işadamıydı, yöneticiydi. Onunla gittiği davetlerde böyle abuk sabuk bir hava olmazdı. Ne konuşulurdu peki? Gayet ciddi yüz ifadeleriyle lig maçları, gündemdeki politikacıların taklitleri, birkaç çapkınlık anısı, kalçası ya da memesi güzel bir kadın ve ünlü birkaç ismin aşk dedikoduları. Belki de şu beğenmediği ortam onlardan kat kat iyiydi. İnsanlar tür türdü ve klanlar halinde yaşıyorlardı. O genç yöneticilerin de tümü birbirinin aynı değil miydi? Kaliteli, pahalı bir mağazadan alınmış ya da bildik bir terzide diktirilmiş ceket ve pantolonları, belirli birkaç markadan biri olan ipek kravatları, üstten bağlı, pırıl pırıl cilalı ayakkabıları, saç kesimleri bile... Enseleri iyice tıraşlı, favorileri kısacık, cici okul çocukları gibi. Gecenin sonuna doğru, hele bir de hava sıcaksa, bazılarının kravatları çıkartıp, kıvırıp, katlayıp ceplerine koymaları bile... aynıydı.

"Peki nasıl olmalarını isterdin, senin şu ipek gömleğinle ne farkın var başkalarından" diye iç geçirdi kendi kendine. "Hiçbir şeyden hoşnut olamıyorum, bende bir bozukluk var galiba" dedi, içeri girmeye karar verdi. Yaşamı kurcalamanın yararı yoktu. Yaşam... yaşanıyordu işte ve bitip gidecekti günün birinde, onların aralarına katılmalı ve eğ-

lenmeliydi, bitmesi kesin olan bir şey böylesine ciddiye alınır mıydı?

Son bir kez kentin ışıklarına baktı, "koca bir dünya, milyonlarca, milyarlarca insan, kimbilir ne dertler ne acılar içindeler, ben küçücük ve çok önemsiz bir noktayım... Evet ben hiç önemli değilim."

★ ★ ★

"Çok sıkılıyorsun belli, gel seninle bir el pişti atalım". Elindeki kağıtları karıştırarak tepesinde dikilen upuzun boylu bir adam gördü kadın. "Ne sırıtıyorsun?" dedi, der demez pişman oldu bu kabalığından. "Sırıtmıyorum, gülüyorum" dedi uzun boylu, sıska, genç erkek. Kısık, çekik gözleriyle sırıtmıyor, gülüyordu evet. Kadın, çok kısa bir süre düşündü ve özür dilemek yerine, yaptığı terbiyesizliği sürdürme kararı aldı. "Ne gülüyorsun o zaman" dedi. "Sıkılmanın nedeni ben değilim, hırsını benden alma" dedi adam. "Gelmeseydin buraya, ya da çekip gitseydin hoşlanmayınca. Madem geldin, o zaman yararlan bulunduğun yerden, bir şeyler edinmeye bak." "Senin piştinden mi bir şeyler edineceğim?" dedi kadın. "Evet edinebilirsin, benden yararlanmaya bak, işte kendimi sana armağan ediyorum bu gecelik, al beni, beni kullan... Hadi." Gülmeye başladı kadın, adama dikkatle baktı gülerken. İncecik telli saçları kulaklarının arkasından ensesine doğru uzuyor, birkaç ince saç parçacığı geniş alnından, gözlerine doğru düşüyordu. "Adam genç ama yakında kel kalır" diye düşündü alnındaki iyice seyrelmiş saçlarına bakarken.. Üçbeş gündür sakal tıraşı olmadığı belliydi. Boynundan aşağı fular mı, eşarp mı, ne olduğu belli olmayan, buruş buruş ip gibi bir şey sarkıyordu. Süet bir yelek giymişti tişörtünün üzerine... Gözlerini aşağıya kaydırdı kadın. Bağcıklı, süet ayakkabılar vardı dar blucinin altında. Ayakkabılara gelinceye dek, kalçalarından da geçmişti elbette gözleri ve görmüştü... Daracık... Tam olması gerektiği gibi. "Ahlaksız bir kadınsın sen" diye kendi kendini azarladı içinden... Gözlerini kaldırdı gülümseyerek. "Beğendin mi, ölçüler tuttu mu, okey aldıksa sınavdan, hadi gel bir el pişti oynayalım" dedi adam. Kadın utandı, "demek anlaşılıyor bu küçük incelemeler, ama neden anlaşılma-

sın, onlar aynı şeyi bize yaparken, biz anlamıyor muyuz" diye geçirdi içinden, "ya da adam çok zeki" dedi, gülerek konuşmaya başladı. "Bir pişti oynamak için beğenilmen ve okey alman gerekmiyor, otur hadi oynayalım, sonra da gideceğim zaten." "Gel gitmemecesine oynayalım, sen kazanırsan gidersin, telefon numarası bile istemem, ben kazanırsam kalırsın ve numaranı da verirsin."

Terasın bir ucundaki küçük, kare masaya oturdular. Adam kağıtları karıştırmaya başladı, sonra "kes" dedi kadına. "Amma da ciddi bir oyun bu" diye güldü kadın. "Her şey ciddidir" dedi adam, "eğer bir şey yapıyorsan, o yaptığın şeyi küçük görme, yapıyorsan, ciddidir, önem vermelisin. Bizim piştimize de önem ver."

"Ben hiçbir şeyi ciddiye almaktan yana değilim. Ciddiye aldıkça sıkılıyorsun. Yaşam, sürekli değişen, benzerlikleri olabilen ama yinelenmeyen bir tiyatro sahnesi. Baş oyuncu sensin ama yönetmeni de sen olmalısın. Alkış alabilirsen ne ala, alamazsan da boş ver. Yeniden denersin, ya da vazgeçersin. Başarısızlıklar ve yapamadıkların için ya da ayrılıklar ve aşk acıları yüzünden sıkıntı çekmek çok anlamsız ve yanlış. Zaman kaybı."

"Yani sen şimdi yarın ölecekmiş gibi sorumsuzca mı yaşıyorsun gerçekten güzel ve mahzun gözlü kız? Hiçbir şeye aldırmadan, canın ne isterse onu mu yapıyorsun? Yaşamak paniği içinde misin?" Kadın gülerek adamın gözlerinin içine baktı. Adam da gülüyordu ve güler-ken gözleri iyice kısılıyor, bir çizgi gibi kalıyordu.

"Senin sülalende Çinlilik var mı" dedi kadın neşeyle. "Yanıldın, Koreli'yim ben" dedi adam. Oyuna başlamışlardı ve kadın iki piştilik yenik durumdaydı.

"Çok karanlık kağıtları iyi göremiyorum, ondan yeniliyorum" dedi kadın. "Sorumu yanıtlamadın" dedi adam. "Hangi sorunu?" "Gerçekten hiçbir şeye aldırmadan, canın ne isterse onu mu yapıyorsun?" "Evet" dedi kadın, sırtıyla, hafifçe, bir kedi esnekliğiyle gerinerek. "Bak iyi geldi pişti işte" dedi adam. "Ama yine de ben biliyor ve anlıyorum ki, sen kendi kendini kandırıyorsun, bir şeylere karar vermişsin ama

uygulayamıyorsun. Kendi kuralların ve doğruların hakkında henüz kesin yargıların yok, kafan karışık." "Sen karışma, ukalalık etme" dedi kadın, "bak pişti yaptım işte, oyunu kaybedeceksin." "Ve tabii seni de" dedi adam, derken de kocaman elini kadının yüzüne koydu, bir yanağı, saçlarına kadar adamın avucuyla kaplandı kadının, ve inanılmaz bir çekimle çizgi gözlü adama dokunmak istedi kadın. İnanılmaz arzusunu bastırmak için, inanılmaz bir çaba gösterdi. Hiç kıpırdamadan durdu ve öylece baktı adamın kısık, gülen bakışlarına, kendi bakışlarını donuklaştırmaya, anlamsızlaştırmaya çalışarak. Adama dokunmak için inanılmaz derecede duyduğu arzunun kendi gözlerini de çekikleştirdiğinin farkına bile varmadan. "Gerçekten canın ne isterse yapabiliyor musun?" diye sordu adam, üçüncü kez. "Evet" dedi kadın ve yüzüyle adama doğru uzandı, eli koluna uzandı, tuttu, sıktı arzuyla, adamın eli hala yanağındaydı ve o yanağı yanıyordu alev alev, gözleri kapanmıştı, içi çekiliyordu, tüm bedeni seyiriyor gibiydi.

Çekik gözlü adam kadının kapalı gözlerini yavaşça öptü sımsıcak dudaklarıyla. Sonra burnu ile yanağının birleştiği noktayı, sonra kulağını, sonra çenesini, sonra boynunu öptü hafifçe. Kadının dudakları aralanmıştı, bekliyordu. Boynuyla omuzları arasında, gömleğin yakasının açıklığının elverdiği yerde uzun uzun kaldı dudakları, kadın başını eğdi, dudaklarını buldu erkeğin, öptü bir aşık gibi şehvetle, öpüştüler uzun uzun.

Dudakları daha ileri, omuzlara doğru gidemeyince, bir düğmesini açtı kadının, göğsüne doğru indi yavaşça, bir düğme daha açtı, kadının beyaz dantel sütyeni göründü, bir eliyle memesini kavradı, sütyenin üzerinden memesinin ucunu öptü, ısırdı. Kadın adama sıkıca sarılmış, sırtını okşuyordu. Kollarından tutup ayağa kaldırdı kadını adam. Sımsıkı sarıldılar birbirlerine, topuklu pabuçlarının ucunda yükseldi kadın ve erkeğin sertliğini tam üzerinde duydu. Adam iskemleyi duvara doğru çevirdi, oturdu, ellerini kadının eteğinden yukarılara doğru soktu, bacaklarını okşamaya başladı. Kadın ellerini erkeğin omuzlarına koymuştu, inlemek istiyor, utanıyordu. "Canın ne yapmak istiyorsa onu

yap" dedi adam külotunun üstünden karnını okşayarak. Alev alevdi elleri, kadın yanıyordu. İyice yukarı sıvanmış eteği ile bacaklarını iki yana açıp adamın kucağına, blucinin altındaki o sertliğin tam üzerine oturdu kadın. Adam uzun uzun öptü, dantel sütyene hiç dokunmadan, dantellerin üzerinden memelerini okşadı, öptü, ısırdı. Kadın ilk kez sevişiyormuşçasına, ilk kez istiyormuşçasına coşkulu, kapının itildiğini, birilerinin terasa çıkmak üzere olduklarını gördü. Donmuş gibiydi, kımıldayamadı, bitecek diye korktu. İnsanlar içeri geri döndüler, kapı kapandı. Eliyle okşadı sertliği, fermuarı açmaya çalıştı, "hadi" dedi. Adam fermuarı açtı, kadının külotunu araladı, kadın hafifçe doğruldu, öylesine ıslaktı ki, kolayca içine girdi adam. Duygular, düşünceler, utanmalar, ilkeler, her şey yok olmuş yalnızca o an kalmıştı artık, bilincini yitirmiş gibiydi kadın, adamın eli külotun üzerinden okşamaya başladı, kadın adamın boynuna sımsıkı yapıştı ensesini ısırdı, uzun çok uzun sarsıldı. Adam ellerini kadının kalçalarına bastırdı, sıktı ve inledi.

Elleri birbirlerinin yüzünde, adam kadını yavaşça okşarken, "ilkler böyle olur işte, biraz çabuk, sakın kımıldama, sakın gitme." dedi. Gitmedi kadın, kıpırdadı ama gitmedi. Saatler sonra gün ağarırken, taşların üzerinde yatıyor, adamın ağırlığı altında yorgunluktan ve zevkten çıldırmak üzere olduğunu düşünüyordu.

Gece bitmişti... Kalktı, eteğini düzeltti. Saçlarını topladı yeniden. 'Gidelim' dedi adama küskünce, bu kez gözlerine bakamadan, gün ışığında, bir düşten kalkmış gibi. Adam eğildi, hafifçe öptü kadının dudaklarından. Salona doğru yürüdüler, "yer yarılsa da içine girsem" diye düşünüyordu kadın. "Canın ne istiyorsa onu yap, sonra da utanma" dedi adam. Biri divanda uyuyor, dört kişi de masanın başında hararetle poker oynuyorlardı. "İyi geceler" dedi kadın hızla kapıya doğru yürürken, birlikte geldiği iş arkadaşı ortada yoktu.

Kapının önünde, "otomobilin var mı" dedi kadın, "hayır" dedi adam. "O zaman ben seni götüreyim" dedi yorgun bir sesle. "Hayır, evim yakın, yürüyeceğim" diye yanıtladı adam, kadın hareket edene

kadar bekledi, elleri cebinde, arkasını döndü gitti.

★ ★ ★

Tam on gün sonra "piştiyi kim kaybetmişti" diye sordu telefondaki ses. Heyecanlandı kadın, yüzü pembeleşti "Çinli adam, sen misin" dedi neşeyle. On gün boyunca her gece, yattığında, o sevişme sahnelerini düşünüp keyiflenmiş, adamı özlediğini hissetmişti şaşırarak. Üstelik o terasta, taşların üzerinde, içeride bir sürü insan varken... hem kendi kendine kızıyor, utanıyor, hem de nasıl keyifleniyordu yeniden yaşarken o anları.

"Çinli değil, Koreli demiştim" diye güldü adam. "Piştiyi kim kaybetti söyle." Hiç düşünmedi bile kadın, "ben" sözcüğü döküldü ağzından arzuyla. "O zaman nerede buluşuyoruz?" "Bana gel, saat yedibuçukta eve gel, sandviç hazırlarım." "Hayır, yemek hazırlamak için zaman yitirme, bu işleri yapan onca insan var dışarıda, ben alır gelirim" dedi adam. Sevindi kadın, o turşulu, salamlı, salatalı, mayonezli sandviçler için en az yarım saatim gidecekti diye düşündü.

Saat altıya gelmeden işten çıktı, köşedeki bakkaldan iki şişe şarap aldı, birkaç kutu da bira. Eve gelir gelmez soyundu, duşa girdi, vücudunu o güzel parfümün losyonuyla ovdu. Sonra parfüm sıktı her yerine. Saçlarını kuruttu aceleyle. Evi düzenledi, yatağın üzerine atılmış ipek geceliğini kokladı. Dün gece giymişti, temizdi, güzel kokuyordu, bıraktı. Füme saten, dantelli, tek parça çamaşırını giydi, "ne sütyene, ne külota gerek var bunlarla, ne kadar rahat" diye düşünerek aynada kendini seyretti, beğendi. Siyah saten sabahlığını giymek istedi bir an, sonra vazgeçti, hemen sevişmeye hazır kadınlar gibi dedi, güldü. Siyah taytını, üzerinde bir karakedi olan kırmızı tişörtünü giydi, saçlarını özensizce iyice tepesinde at kuyruğu yaptı. Son kez kendine baktı, beğendi, kapı çaldı.

★ ★ ★

Elinde sandviçler, bir şişe şarap, upuzun boyu, gülen çekik gözle-

riyle "selam" dedi adam. "Hoş geldin" dedi kadın, yüreğinin bu denli gümbürdemesine bir anlam veremeyerek. Eğildi, yanaklarından öptü kadının. Kadın bir an ne yapacağını bilemedi. Kolundan tutarak kanapeye götürdü adamı, kendi bir ucuna oturdu. Hemen kalktı, " ne içersin" diye sordu mutfağa yönelerek. Uzandı, bileğini kavradı kadının, "gel buraya, telaş etme". Çekti usulca, kucağına oturttu kadını. Saçlarının bittiği yere dudaklarını yapıştırdı, sımsıkı sarılarak öylece durdu uzun bir süre. Dudaklarını kadının teninden ayırmadan, dudaklarına geldi. Öptü, öptü, öptü. Kadın da sımsıkı sarıldı ona, öptü arzuyla. Kaldırdı kadını, taytın beline parmaklarını soktu, yavaşça aşağı indirdi, tişörtü çıkardı. Duman renkli, ipek dantelli çamaşırın üzerinden tüm bedenini öptü kadının, okşadı. Kadın da adamın giysilerini çıkarmaya çabalarken, "on gün önce de üzerinde bunlar vardı" dedi içinden. Sonra unuttu giysileri. Kanepeden, yatağa gittiler bir süre sonra... Sandviçlerini yatakta yediler, şaraplarını yatakta içtiler. Hem şarabını içti, hem okşadı hem sevdi adam. Kadehteki şarabı kadının memelerine, göbeğine boşalttı adam. Hem boşalttı, hem öptü hem yaladı adam. Hem inledi hem bağırdı, hem de beyaz şarap yeni aldığı bordo çarşafların üzerinde leke yapar mı acaba diye düşündü kadın.

"Kal burada, uyu birkaç saat" dedi gün ağarırken. "Yoo, kalamam, gidiyorum" dedi adam.

★ ★ ★

Telefon çaldı akşam saat dokuza doğru. "Bir işim var, ama seni çok özledim, kapıdan bir merhaba diyebilir miyim" dedi adam. "Oturmayacak mısın?" diye sordu kadın. "Taksiyle geleceğim, araba kapıda bekleyecek, seni öpeceğim ve gideceğim" dedi adam. "Hemen mi gelirsin?" "Yarım saat sonra oradayım" dedi adam. Kapattı telefonu. "Özledim, özledim, onu özledim" diye bağırarak duşa girdi kadın, vücut losyonunu, parfümünü sürdü, makyajını tazeledi, uçuk pembe, dantelli çamaşır takımını giydi. Kapı çaldı. Telaşla üzerine beyaz saten sabahlığını aldı. Pomponlu beyaz topuklu terlikleriyle kapıya koştu.

Kapıyı açar açmaz sımsıkı beline sarıldı adam. Öpmeye başladı şehvetle. Bir yandan da "seni ne kadar özledim, çok özledim" diyordu. "Dur, otur bir dakika" diye çekildi kadın. "Araba kapıda, oturamam" derken, öpüyordu adam. Çömeldi, karnını öptü kadının. Pantolonunun fermuarını açtı, yere çekti , öptü öptü öptü kadının tüm bedenini, "Hadi" dedi kadına, "hadi, sarıl bana, zaman yok". Aynı buruşuk fular, aynı yelek, aynı blucin diye düşündü kadın. Çamaşırları bile aynı olabilir... "Hadi" dedi adam boğuk bir sesle, hadiyi yanıtsız bıraktı kadın, parkenin üzerinde acıyan sırtını hissederek. "Peki" dedi adam, inledi. Ayağa kalktı, kadını elinden tutarak yerden kaldırdı. Kadın bacaklarından aşağı doğru süzülen ıslaklığa baktı. Adam beyaz saten sabahlığı alıp, sildi iyice ıslaklığı. Kadın elinde pislenmiş sabahlığı, kapıyı açan erkeğe bakıyordu öylece. "Yarın sinemaya gidelim mi" dedi usulca.

★ ★ ★

Tam film başlayacakken geldi adam. Kadın biletleri almıştı, koşarak içeri girdiler. Kahverengi süet botlar, bluejean, kahverengi ipek bluzun üzerine, koyu pembe ham ipekten bir mont giymişti kadın. "Çok güzelsin" dedi adam. Kadın ona baktı. Aynı giysiler diye düşündü, bir de ceket giymiş, ceket sanki üzerine iki numara küçük, buruşmuş, astarı çekmiş. Başındaki bere de bir garip...İyi ki karanlıkta giriyoruz içeriye. Işıklar yandığında, genel müdürü gördü kadın. Hemen başını çevirdi. Görmemesi için dua etti, sigara içmek için dışarı çıkmadı.

Film bittiğinde, "evim buraya çok yakın, hadi bana gidelim bu kez" dedi adam.

İçeri girdiklerinde sarıldı kadına, kadın göğsünden yavaşça itti, "bir duş al istersen" dedi. "Yoo, iyiyim ben, gerek yok" dedi adam. Kadın banyoya yöneldi. Yırtılmış, etek uçları kirden kararmış naylon banyo perdeleri gözüne çarptı önce. Sonra da lavabonun kenarına gelişigüzel atılmış, kılları iki yana doğru açılmış, kopmuş ve sararmış diş fırçasını gördü. Bu diş fırçası ilkokula gittiğinde annesi tarafından alınan ilk fır-

ça sanırım dedi kendi kendine. Lavabonun kırık musluğunu açmaya çalıştı, bu evde sıcak su olmadığını anladı. Hızla ellerini yıkadı. Asıl rengi pembe olan ama şimdi kahverengiye dönüşmüş havluyu kullanmadan tuvalet kağıdı aradı, bulamadı. Islak elleriyle çıktı dışarıya.

"Sana şarap koydum" dedi adam su bardağını uzatarak. Kadın bardağı aldı, bir dikişte sonuna kadar içti. Adamın önünde çömeldi, ıslak ellerini bastıra bastıra pantolonda kuruladı, sonra pantolonunu indirdi adamın. Sevdi, öptü, okşadı, ısırdı. Bunun son sevişme olduğuna dair hiçbir karar almadan, ama son sevişme olduğunu bilerek, tüm bedenini sundu adama, tüm bedenini aldı adamın. Saçının telinden, tırnak uçlarına kadar duydu sevişmeyi. Haykırdı, sarıldı, inledi, ısırdı, yaladı, öptü... Ve verdi kendini adama ve aldı adamı içine.

Saatler sonra tüm bedeni ıslak, ter içinde kalktı adamın üzerinden, giydi ipek bluzunu terli bedeninin üzerine. Hoşçakal dedi, yataktaki çıplak, çekik gözlü adama. Hiç kıpırdamadı adam. Hiçbir şey söylemedi. Anladı. Kadın gitti.

"Filiz şimdi 35 yaşında. Patronuyla evlendi. Hiçbir şeyden pişman olmadı. O son sevişme, düşlerinin en güzel parçası olarak kaldı, hiç aklından çıkmadı. Patron kocası, karısının saten sabahlığı ile bacaklarından akan ıslaklığı asla silmedi."

ONÜÇBUÇUKUNCU ÖYKÜ
ya da
MAŞAL

Sarı ışık yanmıştı. Peri, Porsche otomobiline güvenerek kırmızı yanmadan geçerim sandı. Kırmızı ışık yandı. Frene bastı, aniden durdu. Arkasından şiddetli bir ses duydu, sarsıldı. Kemeri bağlı olduğu için başını cama vurmadı ama çok korkmuştu. Hızla kemerini çözdü, kırmızı Porsche'den "nasıl yaparsınız böyle bir şey, bu ne dikkatsizlik" diye bağırarak indi. Arkasına çarpan bembeyaz otomobil bir Rolls Royce'du, farları paramparça olmuştu. Porsche'nin de stop lambaları kırılmıştı.

Rolls Royce'dan inen üniformalı şoför ağlayacak gibiydi. "Özür dilerim efendim, özür dilerim" diyordu durmadan. Şiddetli bir rüzgar çıkmıştı. Peri uçuşan sarı saçlarını düzeltmeye çalışırken, "saçım

başım bozuldu, geç de kaldım, ne aksilik" diye düşünüyordu. O anda Rolls Roys'un arka kapısı açıldı, uzun boylu, kumral, smokinli adam Peri'ye doğru yürüdü. Peri bütün vücudunu saran, straples ipek tuvaleti içinde, uzun boyunu daha da uzun gösteren incecik topuklu ayakkabılarının üzerinde ürperiyordu hafiften. Şimdi adam Peri'nin tam karşısında duruyordu ve Peri'den bir karış kadar daha uzundu.

Peri adamı görünce hayretini belirten bir "aaaa" sesi çıkardı. Adam da Peri'yi görünce şaşırarak, "oooo" dedi. Birbirlerini tanımışlardı.

"Ben Kral" dedi adam, "biliyorum" dedi Peri. "Ben Peri" dedi Peri. "Biliyorum" dedi Kral, "sizi kim tanımaz". "Sizi de öyle" dedi Peri. El sıkıştılar. Elleri birbirine değdiği an bir elektrik akımı geçti sanki aralarından. Gecenin karanlığında, sokak lambalarının hafif ışığında Kral'ın gözlerinin rengine bakakaldı Peri. "Gri gözler...Bunca zaman fotoğraflarını gördüğüm adamın, böyle gözleri olduğunu bilmiyordum" diye geçirdi içinden.

Kral da Peri'nin mavi gözlerinden bakışlarını alamıyor, "ne kadar güzel, ne kadar zarif bir kadınmış" diye düşünüyordu.

"Bizi affedin" dedi Kral. "Affettim" dedi Peri. "Sizi hiç uğraştırmayacağım, otomobilinizi yarın aldıracağım ve yepyeni yaptırıp size yollayacağım". "Yoo, hiç gerek yok, ben de çok sert fren yaptım" dedi Peri.

Trafik sıkışmıştı, gelen polisler ikisini de tanıyarak, "yardıma ihtiyacınız var mı?" deyip gitmişlerdi. Artık onların da gitmeleri gerekiyordu.

Kral, Peri'yi yavaşça kolundan tutarak Porsche'ye doğru yürüdü ve "şunları kenara çekelim, yolu kapatmayalım, adresinizi alayım" dedi.

Peri usluca denileni yaptı. O anda bulunduğu yerden ayrılmamak için her şeye razıydı. Saçının, makyajının bozulmasına, geç kalmasına, üşüyüp hasta olmaya, her şeye razıydı. Minik çantasından kartvizit kutusunu çıkardı, altın kalemiyle arkasına ev adresini ve telefon numarasını yazdı, Kral'a uzattı gülümseyerek. Kral'ın kula-

ğında tangolar çalıyor, Peri'nin ince belinden tutmuş, dönüyor dönüyordu. Birden Peri'nin, "nereye gidiyorsunuz?" sorusuyla kendine geldi.. "Saraydaki baloya" dedi. "Ben de" dedi Peri. Bakıştılar. Peri "hoşça kalın" diyerek elini uzattı Kral'a. Kral küçücük eli tuttu avucunda uzun uzun. "Üşüdünüz, korktunuz, otomobilinizi burada bırakın, benimle gelin, dönüşte alırsınız" dedi. "Peki" dedi Peri başını hafifçe öne eğerek.

★ ★ ★

Dans ederken baloda, Peri'nin çenesini hafifçe tuttu Kral, "saat oniki'yi geçti ve siz hala ayakkabınızın tekini bırakıp gitmediniz" dedi. "Gidemedim" dedi Peri. Birbirlerine sarılarak, birbirlerinin gözleri içinde eriyerek dans ettiler gece boyunca. Tüm balo halkı hayranlıkla onları izledi.

★ ★ ★

Porsche'nin başına geldiklerinde "tekrar özür dilerim" dedi Kral, Peri'nin elini aldı eline, hafifçe öptü, "iyi geceler" dedi.

★ ★ ★

Pazar günü beyaz ipek geceliği içinde, beyaz çarşaflar üzerinde, yastığın üzerine dağılmış sapsarı ipek saçlarıyla mutlu mutlu uyurken Peri, kapının ziliyle uyandı. Saate baktı, "ne kadar çok uyumuşum, saat bir olmuş" dedi. Yardımcısının kapıyı açacağını düşünerek uzun uzun gerindi yatağında ama kapının ikinci kez çalındığını duyunca ona izin verdiğini anımsadı. Sabahlığını giyerek kapıya yöneldi. Bahçede elleri çiçeklerle dolu biri vardı. Adamın yüzü görünmüyordu buketlerin ardından. "Hepsi size" dedi çiçekçi çocuk. "Bunları alın, arabadan ötekileri getireyim." Beyaz gül demetlerini Peri'nin açılan kucağına yerleştirdi. Bir o kadar daha getirdi. Birlikte içeri taşıdılar beyaz gonca gülleri. Peri tüm evi kaplayan beyaz güller arasında şaşkın ve mutlu kalakaldı. Neden sonra çiçeklerin arasındaki minik

zarfı açmayı düşünebildi. "Beni affetmenizi istiyorum. Yarın akşam benimle bir yemek yer misiniz? Sizi işyerinizden arayacağım. Sevgiler. Kral".

Kartı göğsüne bastırdı Peri. Saatine baktı. Yarın akşama az kalmıştı.

* * *

Telefon çaldığında öğleden sonra saat iki buçuk'tu. "Bağla" dedi Peri sekreterine heyecanla, "hemen bağla". "Merhaba" dedi Kral o hem yumuşacık hem de tok sesiyle. Restoranda mı buluşsunlar, Kral Peri'yi iş yerinden mi alsın evden mi? Sonunda evden alması için anlaştılar.

Peri uçarcasına gitti evine. Tüm giysilerini yatağın üstüne serdi. Sonunda beyaz kısa etekli, kolsuz, yakasız elbise ile üzerine uçuk mavi ceketi giymeye karar verdi. Duşunu aldı, parfümünü sıktı saçlarına. Saat tam sekiz buçuk'ta kapı çaldı. Elinde bir beyaz gül goncasıyla Kral duruyordu kapıda. Peri sesinin titremesine aldırmadan, "içeri girer miydiniz?" diye sordu. "Girmeyeyim, yeri saat dokuz için ayırttım" dedi Kral. Lacivert blazeri, bej rengi pantolonu içinde çok yakışıklı görünüyordu. Rolls Royce'a doğru yürüdüler, şöför kapıları açtı, bindiler.

Mum ışıklı masalarında saatlerce, neşe içinde konuştular. Kemancıyı gülümseyerek dinlediler. "Sana aşık olmaya başlıyorum" dedi Kral Peri'nin elini tutarken. "Ben de" dedi Peri utangaçca.

"Yarın saat dokuz'da bir toplantım var, erken kalkmamız gerek" dedi Peri. Kalktılar. Evin önüne geldiklerinde Kral kapıya kadar götürdü Peri'yi. Ellerinden tuttu Peri'nin. Uzun uzun bakıştılar. Kral eğildi, Peri'nin dudaklarına küçük, minicik bir öpücük kondurdu. "İyi uykular" dedi. Gitti.

* * *

Kral'ın Peri'ye evlenme önerisi onuncu buluşmalarında gerçekleş-

ti. O güne dek birlikte tenis oynamışlar, yatla gezmişler, at binmişler, dans etmişlerdi. Ama birbirlerini özlüyorlardı. Her zaman birlikte olmak istiyorlardı.

Peri'nin yaş gününde, yatta şampanyalarını içerlerken, cebinden bir elmas yüzük çıkardı Kral. "Bu anneannemin, aşık olduğun kadına ver, ben dünyada olmasam da onu çok seveceğime eminim demişti. Ona verdiğim sözü tutuyorum, onun yüzüğünü aşık olduğum kadına veriyorum." Gözleri nemlendi Peri'nin, elini uzattı, Kral yüzüğü parmağına taktı, "o da senin gibi incecik bir kadındı, tıpatıp oldu bak parmağına" dedi. Peri uzun uzun yüzüğe baktı, çok duygulanmıştı. Kral, Peri'nin saçlarını okşadı, çenesini tuttu, başını hafifçe kaldırdı, gözlerinin içine baktı, "benimle evlenir misin, Peri?" dedi. Peri, uzun parmaklı, elmaslı eliyle Kral'ın yanağını okşadı, " evet" dedi.

* * *

Düğünden önce evleri ile uğraştılar. Peri'nin ya da Kral'ın evinde oturabilirlerdi ama, her şeyiyle yeni, ikisinin de ilk kez kullanacakları bir ev yaratmak istediler. Tepede, denize bakan, ağaçlar ve çiçekler içindeki evi tepeden tırnağa döşediler, dayadılar.

Peri gelinliği için Paris'e gittiğinde bir hafta birbirlerinden ayrı kaldılar. Beyaz güller hiç eksik olmadı Peri'nin Paris'teki otel odasından. Kral Peri'yi havaalanında karşılamaya gittiğinde yıllardır birbirlerini görmemişçesine kucaklaştılar. Kral Peri'nin yakasına zümrüt yapraklı, pırlantalardan oluşmuş bir beyaz gül taktı.

* * *

Dünyanın en güzel gelini oldu Peri. Gelinliğinin eteğini beş küçük kız tutuyordu. Kral beyaz smokini içinde göz kamaştıracak kadar yakışıklıydı. Sabaha karşı otelin kral dairesinde yorgun ama mutlu bakıştılar, kucaklaştılar.

Kucaklaşmaları Rio de Janeiro'daki Atlantik Okyanusu'na bakan otel odasında da sürdü onbeş gün boyunca.

* * *

Tam bir yıl sonra ilk bebekleri oldu Peri ile Kral'ın. Lacivert gözlü bir erkek bebekti bu. İki yıl sonra da menekşe gözlü kız bebekleri oldu. Her doğumda Peri'nin odası bembeyaz güllerle doldu.

{kutupyıldızı kitaplığı}
256

DUYGU ASENA
KAHRAMANLAR HEP ERKEK!

Duygu Asena bu kez öykü yazdı. Kitapta 13 öykü ve bir masal var. Aslında masal, Onüçbuçukuncu Öykü. Gerçekten bir masal mı bu? Neden o bir masal da, ötekiler birer öykü? Peki kitabın adı niçin "Kahramanlar Hep Erkek!"? Yani erkekler kahraman olmayı mı isterler yoksa kahramanlar erkek mi olur? Ya da asıl kahramanlar kadınlar mıdır? Evet, kahraman kim? Dahası kahraman olmaya gerek var mı?

75-506-108-8